

MÜCADELE

Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 7000 TL, 5 Eylül 1992 Sayı: 10

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Kürt halkı yalnız değildir

Oligarşi Türk ve Kürt halklarını bölüp, birbirine düşürerek krizine çözüm arıyor. Buna karşı halkları birleştirip ortak bir mücadeleye sevk etmek gerekiyor. Bu ortak nokta Türkiye devrimidir. Milliyetçi politikalar bu ortak noktaya ters düşüyor. Milliyetçi politikalar üzerinde şekillenen tüm strateji ve taktiklerle belirli bir noktaya kadar gidilebilir ve bu nokta burjuvaziyle uzlaşma ve görüşme arayışında son bulur. Bunun için Kürt ulusunun kurtuluşu sınıfsal mücadelede ve Türkiye devrimindedir. Newroz'dan sonra Şırnak provokasyon ve katliamı bu gerçeği daha da pekiştirdi. Türkiye devrimci-yurtsever hareketi bu olaylardan ders çıkarmak zorundadır ve en büyük ders de Türkiye devrimci-yurtsever hareketinin ortak bir strateji etrafında çeşitli düzeylerde birlikler gerçekleştirmesidir.

Şimdi Kürt halkı Şırnak'tan göç ettirilmenin acılarını yaşıyor. Devlet Kürt halkına zulüm ve acıdan başka bir şey sunmuyor. Kürt halkına yalnız emekçi halklar yardım edebilir. Halkların dostu halklardır. Türk halkı zor ve acılı günlerde Kürt halkına yardım elini uzatıyor. Bütün güç ve olanaklarını Şırnak'tan göçe zorlanan Kürt halkı için seferber ediyor. Emekçi halkların dostluk ve dayanışmasında şimdi Kürt halkının acıları dindirilmeye çalışılıyor.

Faşizm Kürt halkına zulüm götürüyor

DEVRİMCİLER BİRLİKTE MÜCADELEYE ÇAĞIRIYOR

▲ Göç kader değil

◀ Şırnak'ta devlet terörü

Oligarşi MGK'sıyla, partileriyle, parlamentosuyla, kontrgerillasıyla Kürt halkına saldırıyor. Ulusal taleplerle ayağa kalkan Kürt halkına terör ve katliamdan başka bir şey vermiyor. Kürt halkı ancak Türk halkıyla birlikte el ele vererek, ortak bir mücadeleyle kurtuluşlarını sağlayacak yolu açabilir. MGK kararları parlamentoda hemen onaylandı, Irak ve İran'a operasyon yapılarak uygulamaya konuldu. Şırnak'ı yakıp yıkan, halka bomba yağdıran oligarşi Diyarbakır'ı kuşatma altında tutuyor ve sınır ötesi operasyonları sürükliyor. Kürdistan'da açık bir savaş var. Kürt ve Türk halkları bu savaşa karşı devrimci bir politikayla kendi savaşlarını örgütlemelidir.

Sınır ötesi "operasyon"

MERHABA

10 sayımızda da, mücadelenin şid- bilir. Halklarımızın birlikte mücadelesi, Küçükarmutlu'ya gelen heyetlere saldırıyor deltilenerek sürdüğü, katliamların ve di- örgütlenmesi yaratılmak zorundadır. Şimdi devlet. Küçükarmutlu halkına karşı renişlerin yaşandığı bu süreci yansıttık. Değilse, daha çok katliamlar yaşaya- açtığı savaşın bir parçası bu saldırı da. Bu süreci omuzlayan devrimcilerin, di- caktır. İşte bu yüzden, ısrarla halkları- Küçükarmutlu halkıyla birlikteyiz.

Her sayımız bir öncekinden iyi ya- da. Şırnak halkı göç etmek zorunda b- rakıldık. Acısı acımızdır. Katliamı pro- testo etmek, Şırnak halkı için açılan- geler. Sokaklarda, caddelerde elden her türlü kampanyayı desteklemek, düşmanlık. İşkenceler, senaryolar, mücadelenin geliştirilmesi ile sağlanacaktır. tırmak daha da önem kazanıyor. Okur- kompolar bu devletin karakteristik Huzur, bizim mücadelemizde. Gelecek kendi larımızdan bunu bekliyoruz.

Kürdistan'da katliamlar sürüyor. Ar- OKM'li devrimci sanatçılardır. Direnerek Yeni sayımızda buluşmak üzere... tık herkes kabul etmek zorunda; halk- bozdular bu oyunu.

lar bölünerek değil, birleşerek kazana- Diğer ülkelerden dayanışma için

Devlet öyle kinli ki, kasetleri kurşun- luyor. Kültür ve sanata düşmanlık değil- luyorum. Düşmanlık. İşkenceler, senaryolar, mücadelenin geliştirilmesi ile sağlanacaktır. tırmak daha da önem kazanıyor. Okur- kompolar bu devletin karakteristik Huzur, bizim mücadelemizde. Gelecek kendi larımızdan bunu bekliyoruz.

Devlet öyle kinli ki, kasetleri kurşun- luyor. Kültür ve sanata düşmanlık değil- luyorum. Düşmanlık. İşkenceler, senaryolar, mücadelenin geliştirilmesi ile sağlanacaktır. tırmak daha da önem kazanıyor. Okur- kompolar bu devletin karakteristik Huzur, bizim mücadelemizde. Gelecek kendi larımızdan bunu bekliyoruz.

Kürdistan'da katliamlar sürüyor. Ar- OKM'li devrimci sanatçılardır. Direnerek Yeni sayımızda buluşmak üzere... tık herkes kabul etmek zorunda; halk- bozdular bu oyunu.

lar bölünerek değil, birleşerek kazana- Diğer ülkelerden dayanışma için

OKURDAN

Burası Burdur! Yani Akde- niz bölgesinde bir şehir. Ama aşağıdaki olayı oku- yunca, kendinizi Kürdistan'da sanabi- lirsiniz. Gerçi artık doğu-batı arasında hiç fark kalmadı. Ancak bunu kabul- lenmek istemeyenlere iyi bir örnek.

Olay, Burdur'un Yanköy köyünde gerçekleşiyor. Başlangıcı ise bir önce- sindeki bir düğünde oluyor. Köydeki jandarma karakolunun komutanı olan astsubay düğüne davet ediyor. (Tabii sigarası, viskisi vs. temin ediyor.) Kö- yün sakinleri eski bir gelenek olan dü- ğünlerde tabancayla ateş etme genele- ğini ilereleyen saatlerde oyuncak taban- calarla gerçekleştireyorlar. Astsubay, o bitmeyen "görev aşkıyla" müdahale ediyor. Düğün sahibi, bunun bir gele- nek olduğunu ve insanların coşkuları- nın sonucunda gerçekleştirdiğini söyleye- rek astsubayı yatıştırmaya çalışıyor. Astsubay ise, bunu bir "prestij kaybı" olarak algılayıp oradan ayrılıyor. Yar- ın saat kadar sonra da, jandarmaları düğünü dağıtmaları ve oyuncak taban- cayla ateş edenleri alıp getirmeleri için gönderiyor. Ancak halkın tepkisi sonu-

cu elleri boş geri dönüyorlar. İkinci de- fa "prestij" sarsılan astsubay, köy hal- kını rahatsız etmek, sindirmek için elinden geleni yapıyor. Bu ise genellik- le halkın toplu olduğu kahvehanelerde gerçekleşiyor. Yöntemleriyse matıyava- ri. Kahvehane sahiplerini haraca bağla- maya çalışma ve kabul etmeyenlerin mekanlarını her akşam sudan sebepler- le basma, taciz etme sık sık yaşanıyor.

İşte en son örnek: Jandarmalar orta- da hiçbir neden yokken kahveyi bası- yorlar. Sanki bir şeyler olmuşçasına si- lahlar insanlara çevrili ve küfürler eşli- ğinde arıyorlar. Halk bunların maksatlı yapıldığını, buna hakları olmadığını söylüyor. Yine muhalefet karşısında gerileyen jandarma, bu kez de kararı Vali'nin verdiği gerekçeyle kahveha- neyi kapatıyor. Bu olaylar, 18.8.1992 günü saat 17.00 civarında yaşanıyor. Aynı günün akşamı, Yılmaz Sezer'in evi gerekçesiz olarak basılıyor. Kapı tekmelerle açılıyor. Tekme, tokat, dip- çik, cop ve bol miktarda küfürle 55 ya- şındaki Yılmaz Sezer gözaltına alını- yor. Karısı ve gelini engel olmaya çalı- şıyorlar, ancak onlar da aynı "ık-

ram"dan nasiplerini alıyor. Ortada hiç- bir neden yokken, Yılmaz Sezer tutuk- lanıyor. Ailesiyle yaptığımız görüşme- de, kollarında ve yüzünde darbeler ne- deniyle eziklik, morluk, şişlikler oldu- ğunu öğrendik. Bunların raporla onay- latılmasına rağmen, keyfîlik hala sürü- yor. Yılmaz Sezer'in eşi "Güvenlik güçlerinin gücü masum halka mı yeti- yor? İnsanları döverek mi korumaya çalışıyorlar?" diyor,

Köy halkı bu olaylarda muhtarın da aramaları katıldığını ve olanlara sessiz kalarak onayladığını söylüyor, Yılmaz Sezer'in ailesi adliyece gide- rek, tutuklanma gerekçesinin keyfî ol- duğunu ve sebebi "varsa" ne olduğunu öğrenmek istiyorlar. Savcılık ise, ne- den olarak "Görev başındaki askere mukavemet ve erlerden birinin kolunu kırması"nı öne sürüyor. Bunun üzerine ailesi üst mahkemeye başvurmak isti- yor, fakat adli tatil nedeniyle sonuç alı- namıyor. Yılmaz Sezer 18.8.1992 tari- hinden beri keyfî olarak tutuldu bulu- nuyor.

BURDUR'DAN MÜCADELE GAZETESİ OKURLARI

İNDEKİLER

• Meclis MGK kararlarına parmak kaldırdı	3
• Devletin milli birlik gösterisi	4
• HEP mültecilik öneriyor	5
• İşsizliğin nedeni düzenin kendisidir	6
• Kapitalizmin hastalığı olan işsizliğin faturası emekçi halka çıkarılıyor	
• Sezg'in haraçlı kahramanları	7
• Yeni öğretim döneminde üniversite gençliğini neler bekliyor	8
• Direniş, sarı sendikacılığ ve kafalardaki barikatları yıkmalıdır	9
• Havalara ısındıkça "mülteciler" dönüyor	10
• Kendimizi yenilemede ısrarlı olmaliyiz	11
• Devrimciler bizim işimiz ise, bu işin ustası olmak da bize düşüyor.	
• Türk ve Kürt halkı el ele vererek kazanacak	12-14
• Kürt halkının haklarını kazanabilmesi milliyetçi çizgiyle değil, devrimci politikayla olanaklıdır	
• Kamu emekçileri: İcazet değil, mücadele	15
• Haber/Yorum	16-17
• Silah tüccarı gazeteciler	18
• Yasalar aldatmak için var	19
• İncirlik'te söz hakkı emperyalizmin	20
• Tartışılan gelecek onlarınsa, söz Kıbrıs halkının	21
• Kültür/Sanat	22

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tjç. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN **Tazı İşleri Müdürü:** Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst. Tel: 518 84 17 Fax: 516 24 14 **Baskı:** Serier Matbaacılık **Fiyat:** 7.000 TL, Almanya: 3 DM **Fransa:** 10 FF, İsviçre: 3 SF, **Hollanda:** 3 FL, İngiltere £ 1 **Abone Koşulları**
Yurtici Abone: 6 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM, 1 Yıllık 170 DM.
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İs Bankası Akarsay Şubesi 1002 30420 951718

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/AKat: 1 No: 10Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kırmir Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacilar Mah. Konakardı Sk. Aslım İşhanı No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasajı No: 3/30 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: Çarşı Mah. Hüriyet Cad. Etkeserler İşhanı No: 108 Kat: 2Tel: 24 519
Elbistan: Dulkadiroğlu Cad. Cevhan İşhanı No: 1 Kat: 2 K.Maraş
Eskişehir: Esmâf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 440. Sk. Bereket İşhanı No: 6/7 Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 23 Tel: 175 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Ahıveyin Kardeşler Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 10 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 278 62

Fax: 19 801
Samsun: Kale Mah. Alpaslan Geçidi Çepni İşhanı No: 17 Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel: 22 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoglu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel: 26 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borataş Sk. Dayı-Yeğen İşhanıNo: 11 Tel: 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2 Tel: 399 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 058
Atina: Agonas Veranzerou No. 5 Kaningos Square-Athen
Frankfurt: Kasseler str. la 6000 Frankfurt 90 Tel: 49/69/77 89 00
Londra: 79 Dunsmore Rd. London N. 16 İngiltere Tel: 00 44/71/92 34 138
Paris: 38 Rue D'Hautville 75010 Paris/Fransa7 Tel: 00 33/1/47 70 05 90
Zürich: Oasometer Str. 24 8005 Zürich

MGK Diyarbakır'da toplandı

DEVLETİN MİLLİ BİRLİK GÖSTERİSİ

MGK'nın Diyarbakır toplantısı, devletin Şırnak operasyonunun bir parçası olarak gündeme getirildi. Siyasi partilerin ve devletin pek çok mekanizmasının yapılandığı günümüzde, Şırnak operasyonunu arından, devletin "yüksek katlan" kendi tabirleriyle her zamankinden daha fazla birlik ve beraberlik içerisinde olduklarını gösterme ihtiyacı duyulur.

Böylece, bir yandan devletin tepesindeki zarar veren sürtüşmeler dindirilecek, yaratılan birlik-beraberlik havasıyla halk kazanılacak, diğer yandan da artan devlet terörünün maddi ve psikolojik zemini oluşturulacaktır.

Diyarbakır MGK toplantısını Özal'ın kendi inisiyatifinin bir sonucu olarak görmek anlamsızdır. Sadece Özal'ın siyaset arenasında varlığını devam ettirebilmek için alabildiğine zorlandığı bugünlerde, kendini her şeyi rağmen yine lider olarak gösterebilmek fırsatını kullandığı söylenebilir. Bu toplantı, sistemin bir ihtiyacı olarak gündeme getirildi.

Ordunun siyasetteki rolü

Diyarbakır toplantısı, Türkiye'de sistemin politik işleyişi açısından çarpıcı örneklerden biridir. Türkiye'nin içine sokulduğu olağanüstü durum havası içerisinde çözüm için çalışan ilk kapı, her zamanki gibi MGK oldu. Türkiye'nin burjuva siyasetçileri yüzlerini militarizmin kurmaylarına çevirip çare aradılar. Öyle ki, MGK Diyarbakır'da toplantıya çağrıldığında, hükümetin bakanları da koştu koştu oraya, MGK'nın ayağına gittiler. MGK kapısında kararların çıkmasını beklediler. Olağanüstü olarak toplantıya çağrılan TBMM görüşmeleri tatil edilirken, MGK'nın ardından aynı salona alınan bakanlara, sadece MGK kararları okundu. Onaylayıp onaylamadıkları sorulmadı, görüşleri alınmadı. Devletin en yüksek organı olarak Meclis'in herhangi bir öneminin olmadığı böylece ilan edilirken, MGK'nın üstünde bir organ olması gereken Bakanlar Kurulu'nun da MGK üzerinde bir hükmünün bulunmadığı bir kez daha açığa çıktı.

MGK toplantısının ardından görüşmelerine devam eden Meclis, MGK kararları doğrultusunda bir ortak bildiri yayınladı. Böylece, vazifesini yerine getirmiş oldu. Bildiriye HEP kökenli milletvekilleri dışında, tüm parlamenterler parmak kaldırdı ve MGK'nın peşine takıldı.

nanlar komediden öteye gitmedi. Kürt halkına gözdağı vermek için, "devlet her yerde" imajını seçmişlerdi. Ama toplantıları biter bitmez Ankara'ya döndüler.

Diyarbakır'a gitmek, onlar için hiç de kolay olmadı. Yolculuk esnasında yapılan espriler dahi psikolojilerini ele veriyordu. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı M. Moğultay, gazetecilerin de kendileriyle birlikte geldiğini öğrenince, "İyi, iyi, bir şey olursa, beraber öbür dünyaya gider, toplantıyı da orada yaparız." şeklinde espri yapıyordu. Özal, Diyarbakır'da ve oradan geçtiği

Şırnakta yoğun güvenlik önlemleri olmasına rağmen, sürdürdükleri oyunun karakterine uygun olarak, televizyon çekim süresi olan be-ger-onar dakikadan fazla kalmadı. Güç gösterisinin ardında bunlar vardı.

MGK Diyarbakır'da kontrol edilen yolunu düzledi

MGK toplantısı öncesinde kamuoyu "çok önemli sonuçlar çıkacak" havasına sokuldu. Sıkıyönetim, savaş hali, federasyon, Kürtçe TV tartışmaları ya da benzeri sonuçlar çıkmadı, ama her türlü kontrolün faalitesine yol açıldı. Hali hazırda Kürdistan'da ordunun elini kolunu bağlayan bir şey yoktu.

Devlet terörü her boyutu ile Kürdistan'daki mücadelenin üzerinde sürdürülüyor, kimseden de bir ses çıkmıyordu. İnsanlar kaçırılıp öldürüldüğü, şehirler yerle bir edildiği, işkenceler bütün hızıyla sürdüğü halde, ne yapıyorsanız diyenin olmadığı yerde, ordu için en azından şimdilik sıkıyönetimin psikolojik havadan başka katkısı olmayacaktı.

Genelkurmay yetkilileri bunu, sıkıyönetim, seferberlik ilanı veya savaş hali ilanının yasalarda yer aldığını, ancak henüz gündemde bulunmadığını belirterek ifade ettiler. Demirel de aynı şeyleri söyledi.

İkinci maddesinde, "bölücü teröre" karşı "yasalar çerçevesinde" her türlü yönetime başvurulacağı, "terör örgütünün" her yerde takip edilerek vurulacağı, üçüncü ve altıncı maddelerinde genelde

"bölge halkına", özelde Şırnak'ta her türlü yardımda bulunulacağı, dört ve beşinci maddelerinde ise, karşı karşıya bulunulan sorunun partiler üstü olduğu, "teröre destek mahiyetinde" davranışlara rastlandığı, kimsenin buna hakkı bulunmadığı şeklinde görüşlerin yer aldığı MGK kararları, şimdiye dek söylenen ve uygulananların yeniden ifade edilmesinden başka bir şey değildi.

Toplantının ve kararların neden ve sonucunu özetleyen ise, İnönü oldu: "Şırnak olaylarından sonra, bazı konuşmalarda yalıcılık havası vardı. Onu ortadan kaldırmak istedik."

Kararların anlamı nedir?

Toplantının ve kararların içeriği önem taşıyor. Devlet bu toplantıyla Kürt halkının ulusal talepli mücadelesine her şeye rağmen, bütün uluslararası hukuku, kendi yasa ve anayasasını bir kenara bırakarak, her türlü aracı kullanarak her yerde saldıracağını resmen ilan etmiş oldu.

Gazeteler "terör örgütünün" her yerde takip edilerek vurulacağı ifadesini, İsrail taktiği olarak nitelediler. Bu gerçekte, devletin şimdiye dek uyguladığı terör politikasının bir kademe daha ileri götürüleceği anlamına geliyor.

TC devleti, İsrail taktiğine hiç de yabancı değil. Paris'te, Lübnan'da, Yunanistan'da Asala militanlarına ve Emneni cemaatine yönelik olarak gerçekleştirilen suikastlar, kara ve hava hareketleri da TC'nin öteden beri sürdürdü geldiği politikalarındandır.

Ancak MGK kararlarındaki söyleme bakıldığında, bundan sonra uluslararası hukuk bir kenara atılarak, dünyanın her yerinde Kürt halkına ve devrimcilere ya da Kürt ulusal hareketinin çevre ülkelerdeki kamplarına yönelik suikast, bombalama, adam kaçırma, hava bombardımanı, kara hareketi vb. biçimlerinde terör sürdürülecek. Kontrolün yasadışı olmaya devam edecek, ancak eylemleri TC devleti tarafından dolayı ya da dolaysız yollardan sahiplenilecek.

Bunun ilk örnekleri geçtiğimiz hafta yaşandı. Bolu, Kayseri, Isparta'dan getirilen savaşına karşı özel olarak yetiştirilmiş dağ komandoları Irak sınırına kaydırıldı. Şırnak ve Cizre zırlı araçlarla dolduruldu. Bunlar kara desteği ile birlikte sınır ötesi operasyona hazır hale getirildiler. Arkasından TSK, Irak ve İran topraklarından operasyon gerçekleştirdi. Şırnak olaylarından hemen sonra, Irak Kürdistanı'nda hava ve kara hareketi gerçekleştirilen TC orduları, 30 Ağustos'ta Alan Jandarma Karakolu baskınından sonra baskıncıların İran'dan geldiğini ve İran'a kaçtığını ileri sürerek, İran topraklarında karanın ve havadan hareketini sürdürdü.

MGK kararlarında bir başka nokta da ha var. TC giderek Kürdistan'ı izole etme politikası içine girmektedir. MGK kararlarında bu topraklara ilişkin önemli sonuçlar vardı. Bunun sonuçları Türkiye'nin diğer topraklarında da elbette görülecektir. Ancak Kürdistan'da her türlü demokratik hakkın askıya alınması ya da ortadan kaldırılması doğrultusunda kamuoyu hazırlanıyor.

Kürdistan'da terör bütün hızıyla sürdürülerek, buraları elde tutulmaya çalışırken, Kürtlerin ve Kürt topraklarının izole edilip Kürt-Türk düşmanlığı yükseltilecek, Türkler arasında milliyetçiliği geliştirerek, böylece devletin siyasal desteklerini sağlamlaştırmak, kitle tabanı kararlı hale getirmek istenmektedir. Kürdistan'daki her türlü katliama, Türk kamuoyunun sessiz kalması hedeflenmektedir.

Sorunun hangi esaslarda halledileceği Genelkurmay yetkililerine ilginç bir örnek ortaya konuyor. "Örneğin, Galata köprüsünden geçeceksiniz. Biz sizi, bu köprüde cüzzandanızı çalarlar, sizi bıçaklayabilirler, diye uyarırız. Siz ona göre önlem alırsınız, ama sonuçta yine o köprüden geçerken, cebir yoluyla hem cüzzandanızı çalabilirler, hem de sizi bıçaklayabilirler. Bunun için ne yapılabilir? Ya o gün köprüden geçecek herkesin üstü aranır, ya da o gün girer ve çıkışlar yasaklanır."

Evet, Kürdistan'da bir sorun varsa, bütün Kürdistan yasaklar ülkesi haline getirilmelidir. Serbest olan tek şey, devletin terörüdür. Uygulanan ve dozu artırılarak sürdürülecek olan politika budur. Her ne olursa olsun, ezmek ve yok etmek; bunun içinde kitle kıyımları, başka topraklarda suikastlar, provokasyonlar, hareketler, "stratejik köyler", msket, napa, yahut kimyasal bombalar, her şey mevcut.

Nevroz, ardından da Şırnak... HEP değişmedi

HEP'in seçimi uzlaşmadan yana

Halk arasında oldukça yaygın bir deyim vardır. Denir ki, bir yumurtanın çürük olduğunu anlamak için onu yutmaya gerek yoktur. Yenilip, yutulan burada elbette tek başına bir çürük yumurta değildir. Yaşamın gerçekliğini, içinde yaşanan sistemin biçimlenişini, yapısını kavrayıştaki eksiklikler. Bu eksiklik bir halkın kaderiyle ilgili ise, işte o zaman yumurtanın çürük olup olmadığını yutarak anlamaya çalışmak çoğu kez hüsrana biter. Hele, bu halkın yaşadığı coğrafya, baskının ve zulmün yuvası olmuşsa, bu halkın adı sürgünlerle, göçlerle, katliamlarla anılıyorsa, konu çok daha önemlidir. İşte tarihlerinden gereken dersleri çıkar-mayan HEP ve dar ulusalci bakış açısı oligarşinin saldırılarını düzen partileriyle uzlaşarak önleme hayallerine kapılınca bu basit gerçeği görmemiştir. Bunun sonuçları ise bugün daha büyük boyutlarda kendini tekrar eden yanlışlar olmuştur.

Politikada gerçeği göremek, doğru halkı yakalayamamak istense de, istenmese de, süreçte kendini saf dışı bırakmakla eşanlamdır. Daha kötüsü düşmanın politikalarına -bilinçsiz de olsa- zemin hazırlamaya katkıda bulunmaktadır. Bu zeminde programını uygulamaya koyan DYP-SHP koalisyon hükümeti Nevroz'dan sonra Şırnak'ı yaratmıştır. Şırnak DYP-SHP iktidarının Kürt halkına karşı uyguladığı şiddet politikasının önemli bir göstergesidir.

Peki Şırnak halkı, kadını-erkeği, yaşı-ı-genci, çocuğu-çocuğuyla belirsizliğe göç ederken, devlet teröründen, kıymından kaçarken HEP ve HEP milletvekilleri nş yapıyor? Kürdistan'daki son gelişmelere biraş HEP cephesinden bakacak olursak, özünde değişimden, aynı politikayı sürdürmeye çalışan, dayanacağı gücü yine dışarlarda arayan bir yapıyla karşılaşıyoruz. Siyasi arenaya çıktığı günden bugüne izlemiş olduğu politikalar ve gelişmiş olduğu aşamada HEP bu zulmün ve insanlık dramının orta yerinde söyledikleri ve yaptıklarıyla yanlışlarını tekrar ediyor. Kendine, Kürt halkına özgürlük mücadelesinin savunuculuğu misyonunu yükleyen HEP'in bu sorumluluğa bağlılığı ve kararlılığı anlık, duygusal ve çoğu da yanlış çıkışlardan ileri gidemiyor.

Şırnak'tan göç eden, açlıkla, salgın hastalıklarla boğuşan yirmi bin insan için Şırnak milletvekili Mahmut Alınak, Orhan Doğan ve Selim Sadak büyük çoğunluğu Avrupa ülkesi olan on ülkeden iltica hakkı istemekle yetindiler. Elbette sorunu uluslararası kamuyuna mal etmek yanlış değildir. Tüm demokrasi güçlerinin, Avrupa demokrat kamuyunun desteğini almak gözardı edilemez. Ancak bu destek de mücadele sırasında asıl yapılması gereken şeylerin önüne geçirilemez. Eğer bu yapılsa sorunun çözümü-nü kendi dışımızda aramak mantığından ve tavrından kurtulamaz.

TEŞHİR FAALİYETİ MÜCADELENİN ODAĞINA ORTUTULAMAZ

Oligarşinin saldırı politikalarının önü-

nü kesmekle, bu politikanın zeminini ortadan kaldırmak farklı farklı şeylerdir. Ve HEP burada izlediği politikayla da yanlış bir tavır ortaya koydu.

Burada sorun katliamlar teşhir eden bir faydacılığın içine tümüyle gömülmeyle her şeyin hali olacağını zanneden kafa yapısındadır. Gözler asıl olarak halkın mücadelesi yerine, uluslararası kamuyuna yönelince, teşhir ve propaganda her şeyin önüne geçmektedir.

Ve sırf teşhir faaliyetleri ile yeni katliamları, yeni kıyımları önleme çabası HEP'i, adeta Kürt halkının göçünü onaylatır ve yabancı konsoloslukların kapısında umut aratır hale getirmiştir. Yurtlarındaki Kürt halkı üzerinde büyük çaplı kıyımlar planlanırken, dünya demokrat kamuyunun dikkatini buraya çekmek önemli olmasın önemlidir, ama teşhir gereğiyle Şırnak'ın insansızlaştırılmasına dolaylı olarak destek vermek de mazbatalarında Şırnak yazan HEP milletvekillerine özgü bir talihisizliktir. Bunun altında kendine güvensizlik ve politikasızlık yatmaktadır. Dar ulusalci bakış açısından sıyrılıp, oligarşinin politikalarını bozacak doğru devrimci politikalar üretilemedikçe, bir arpa boyu yol katedilemeyeceği açıktır.

Yirmi bin Şırnaklı adına iltica talebinde bulunan HEP milletvekilleri bunun gerekçesini "Şırnaklılar Türkiye halkını rahatsız etmekten çekindikleri için Türkiye'nin batısına gitmek istemiyor. Bu nedenle başka bir ülkeye gitmek istiyor." diyor açıklıyorlar. Böylece tutarsız gerekçelerle -propaganda amaçlı da olsa- in-sanları kavgasına verdikleri topraklardan koparıp, mülteciliğe taşımak "denizi ku-rutmak" isteyen iktidarın politikalarına hiç de ters değildir.

HEP, NEVROZ'DAKİ YANLIŞINI ŞİRNAK'TA DA TEKRARLADI

Kürt halkının mücadelesine sırtını dayayarak SHP pazarlığıyla parlamentoya giren HEP, Nevroz'dan sonra, Şırnak'ta da kitlelere umut taşıma, onların haklı mücadelesini savunma yerine, düzen partilerinin ağzından konuşarak umutsuzluk ve moral bozukluğu yayma durumuna düştü. HEP'in siyasi çözüm adına yaptığı, hemen her fırsatta "silahları bırakın" çağrısında bulunmak oldu. Nevroz öncesi, olabilecek katliamları tahmin edebilen HEP, şiddete karşı şiddetin çözümsüzlüğünü, demokratik usullerin terk edilmemesini öğütlemişti. Ama devletin militarist güçleri HEP'in öğütüne pek kulak asmadılar... En son Şırnak olayları sonrası HEP Genel Başkanının PKK lideri Abdullah Ocalan'a yaptığı "Dur" çağrısı da bu tür siyasi çözüm önerilerinin yakışsız biçimlerinden sadece biridir.

HEP Genel Başkanı "ateşi söndürmek" adına PKK ile düzen arasında arabuluculuk teklifleri yapacağına, halkın mücadelesini ateşini söndürecek çabalardan uzak dursa daha hayırlı bir iş yapacaktır.

Oligarşinin her sıkıştırması sonrası HEP'te gerilemek refleks haline dönüşüyor. Bir gün Meclis kürsüsünde hükümetten, "Genelkurmay hükümeti" diye bahsedene ve Meclis'te imzaya açılan "Ülke bütünlüğü bildirisini" imzalamayan HEP'liler, ertesi gün ya "Ülke bütünlüğü"nün herkesten önce biz savunuyoruz" ya

HEP GENEL BAŞKANI FERİDUN YAZAR-Kürt sorununun çözümü için, akan kanı durdurmak için "yalvarmaya" gerek yok. Çözüm için yüzünü Kürt halkının mücadelesine çevirmesi yeterli.

da "Bildiriyi okumadığımız için imzalamadık" gibi kaçamak açıklamaları gerilemeyi alışkanlık haline getiriyorlar.

Bugün sistem partileri ve devlet karşısında gerilemek HEP'in genel karakteri olmuştur. Ve HEP kendini bugüne getiren olguya yabancılaşmakta, kendini in-sıflar üstü bir konuma çekmeye çalışarak uzlaşma çağrılarını yenilemektedir.

Her uzlaşma ve reform tavrından, her silahları bırakın çağrısından sonra HEP biraz daha oligarşinin sınırlarına çekiliyor. Burjuvaziye kendini kabul ettirmenin taviz vermekten, uzlaşmanın kapılarını ardına kadar açmaktan geçtiğinin hesabını yapıyor. Burjuvazi de bunu istiyor. O yüzden oligarşi HEP'le kesin bir hesaplaşmaya girmiyor. Mahmut Alınak'ın "Genelkurmay hükümeti" sözlerinden sonra bazı siyasi parti sözcülerinin hoşgörü ve destekler tarzda açıklamaları bunu gösteriyor.

HEP burjuvazinin arkasında açtığı çukurları görmeden, yasal statü adına oligarşinin tahammül edebileceği bir çizgide tutunabilmek için devamlı geriliyor. **HEP'İN TÜRKİYE GÖRÜŞMESİ KÜRT HALKININ MÜCADELESİNE SIRT ÇEVİRMEKTİR**

SHP-HEP ittifakından SHP'leşerek çıkan HEP, diğer partilerden farklı olduğunu kanıtlayacak yerde, farksız olduğunu kanıtlama derdine düşmüştür. Kürt halkının özgürlük, demokrasi ve eşitlik taleplerine karşı daha fazla terör, daha fazla zulüm diyen Türkiye'de görüşmesi bu çerçevede ele alınmalıdır. Amaç düzen partilerine mesaj vermektir. Mesaj, uzlaşmadan yana olduklarını her fırsatta kanıtlama çabasıdır. Bu Kürt halkının mücadelesine sırtını dönmek demektir.

Reform, demokratik açılım, akan kanı durdurma sözleri arasında HEP, Kürt halkına ve ulusal harekete uzlaşma çağırısı yapıyor. Uzlaşma seçeneğini kendince hep gündemde tutuyor. Kürt halkının

mücadelesinin kararlı ve inancılı bir savunucusu olmayan HEP, kendine arabuluculuk misyonu biçiyor ve diplomasiçilik oynuyor. Hak ve özgürlüklerini mücadeleye dayatan, güncelleştiren Kürt halkına akıl veriyor. Dar ulusalci bakış açısı HEP'i bütün hızzıyla kendini inkara sürükliyor. Ayaklarının bastığı zeminin her geçen gün kaydığından, mücadeleden uzaklaşarak, marjinalleştiğinden habersiz, oligarşinin istediği noktaya doğru sürükleniyor.

Devrimci mücadelenin çözüm olmadığı, parlamenter sistem içinde çözüm aramak gerektiği söylemleri bugün HEP'in siyasal dünyasının eksenine haline gelmiştir. Burjuva siyasal alanda dengelere dayanarak sürdürdüğü ilkesiz ve tutarsız politika anlayışı HEP'ilerin ABD'ye daveti sırasında da görüldü. Milliyetçi bakış açısının köklerinden gelen hastalık depreşti. HEP'ten beş kişilik bir heyetin ABD yönetimi tarafından "Etnik sorunlara başarılı çözümler" konulu inceleme için çağrılmaları hiç mi hiç yadırganmadı. Dünyada ABD yollarında icazet dileyen Talabani ve Barzani yerden yere vurulurken, bugün hangi amaçla olursa olsun ABD ziyaretleri için "Orada ABD sistemini inceleyeceğiz. Bundan kimsenin rahatsız olmasına gerek yok. ABD Türkiye'nin müttefikli bir ülkedir, kimse rahatsız olmasın." demek, tam da milliyetçi bakış açısına, işine geldiği zaman politika değiştiren faydacılığına iyi bir örnek.

Ülkemiz koşullarında halklar için demokratik-legal mevzi kazanmanın uzlaşmaz bir mücadele süreci ve ağır bedeller gerektirdiği ortadadır. Böylesi bir sorumluluğa soyunmak, kürsüye çıkıp, Kürte birkaç söz ettikten sonra söylediklerini geri almakla, iktidara bir gün "demokratik" başka gün "Genelkurmay" misyonu vermek veya yer geldiğinde emperyalizmden bahsedip daha sonra ABD yollarına düşmekle hiç olmaz.

İşsizlik giderek artıyor, iş için başvuranlar stadyumları dolduruyor...

İşsizliğin nedeni düzenin kendisidir

İktidarın politikası, işbirlikçi, tekeli burjuvazinin istekleriyle tam bir uygunluk içindedir. Geçmişte olduğu gibi, bugün de kârın önündeki engel olarak çalışan işçiler görülüyor ve "daha fazla işçi atıp, daha az işçiyse daha çok işi nasıl yapabiliriz" in yöntemleri tartışılıp politikalar oluşturuluyor...

İstihdam sorunu, koalisyon iktidar-seçim öncesi vaatlerinin önemli bir bölümünü kapsayan konuların başında yer almıştı. Gerçek meydanlarda halkın karşısına yapılan konuşmalarda, gerek TÜSIAD vb gibi işbirlikçi, tekeli burjuvazinin sahip olduğu örgütlenmelerde verilen mesajlarda, "İstihdam sorununa yaklaşım" önemli bir yer tuttu. "Gizlisiz", "açığıyla" milyonlarca işsiz ve sürekli işçi sayısının çöküşünden, işçi çıkarmanın "güçlünden" söz eden burjuvazi, ülkemizde istihdam sorunuyla yakından ilgilenen kesimler arasındaydı... İktidardan, milyonlarca işsiz iş, iş olup da emeğini yok pahasına salmak zorunda kalanlar, çalışma koşullarında düzelme, patronlar ise daha fazla sömürü için sağlanacak olan **avantajları** umuyor ve bekliyordu. Şüphesiz bu bekleşte en fazla oansa sahip olanlar patronlardı. Ne de olsa, iktidarın ipleri ellerinde, düzenin tüm nimetleri ayakları altındaydı.

Gerci, vaatler sonucu hem işsizler, hem de *bedavaya* çalışanlar umutlanmış, belki birçoğu "acaba?" demiş, ancak bu tatlı düşün çiplak gerçekle karşı karşıya gelmesi fazla uzun sürmemiştir.

İSSİZLİĞİN FATURASI EMEKÇİ HALKA ÇIKARTILYOR

Nihayet şatafatlı nutukların nefesi tükendi... Renkli rüyalar bitti, aradan günler geçti... Değişen bir şey olmadığı görüldü. İktidar, tüm söylediklerini bir kenara bırakarak, emekçilerin ekonomik, demokratik, siyasal haklarında olumlu bir değişiklik yapmak doğrultusunda kilını bile kıpırdatmadı. Nitekim bunu açıkça söylemekten de çekinmiyordu. Çünkü "ülke menfaatleri" açısından böyle gerekiyordu ve gereken yapıldı da... Öncelikle ekonominin kötü gidişinden KİT'lerin sorumlu olduğu açıklandı. KİT'lerin "özelleştirilmesi" ya da "özerkleştirilmesiyle" sorunun önemli bir kısmının hallolacağı ilan edildi... İşçiler ise, bu "düzenlemeye" ilk halolacaklar arasındaydı... Çünkü ekonominin kötü gidişinden KİT'ler, KİT'lerin zarar etmesinden de işçiler sorumluymuş! Sanki KİT'ler özel sektöre devredilince -ki bu operasyonun öncelikli hedeflerinden biri de bu kesimde çalışan işçiler olacaktır- her şey güllük gülistanlık olacak, bütçe açıkları kapanacak, devlet gelir ve giderleri dengelenecek, ekonomide işler yoluna girecek imajı yaratılmaya çalışıldı. Özelleştirilip-kışılştırılması istenmeyen bir şey kalmadı gibi. Devlet tüm sosyal görevlerine son vermek için çırpınıp duran, halk, piyasa zorbalarının eline teslim edildi. Şimdi her şeyi "piyasa" düzenliyor... Çalışanları, çalışmayanları, yani işsizleri. Piyasa umut, yaşama ve ölüm dahil her şeyi düzenliyor. O yüzden de emekçiler bir türlü belini doğrultamıyor. İşte toplum böyle lime lime edilmeye çalışılıyor. "Serbest piyasa"nın acımasızlığı istediği gibi at oynattıkça, düzen ege-

men sınıflar için bir cennet halinde. Devlet de tüm militarist aygıtlarla bu cennetin bekçiliğini yapıyor. Başka düşünlenler için de hapsi, sürgünü, iş cezi, ortadan "kaybetme"yi ve ölüm zır tutuyor...

Ekonominin sırtındaki asıl kambur KİT'ler değil, kapitalist sistemin kendisidir. Bir avuç sömürücü, asalak, spekülâtör, vurguncu, tefeci ve gözü kârdan başka bir şey görmeyen işbirlikçi, tekeli burjuvazidir. Ekonominin kötü gidişinin, işsizliğin, yoksulluğun, sefaletin sorumluları onlardır. KİT'lerde ya da fabrikalarda çalışanlar değil. O yüzden de, iktidarın bu konuda söylediklen demagojiden ibaret.

Toplam dış borçları on yılda % 157 artıran, enflasyonu %70'lerin üzerine çıkaran, TL'yi rantabl hale getiriyoruz, ihracatı artırıyoruz diyerek, TL'nin dış paralar karşısındaki değerini **pula çeviren**, işçiler değildir. Bu suçları işleyenlerin adresi bellidir. İşçilerin tek suçu, böyle koşullarda şansları yaver giderse, bulabildikleri işlerde çalışıp sefalet ve yoksulluk içinde yüzmeleridir. İşte bugün, iktidarın "ekonomik paketinin" sacayağını oluşturan "temel önlemler" böyle bir "önlem"dır.

İktidarın bu politikası, işbirlikçi, tekeli burjuvazinin istekleriyle tam bir uygunluk içindedir. Geçmişte olduğu gibi, bugün de kârın önündeki engel olarak çalışan işçiler görülüyor ve "daha fazla işçi atıp daha az işçiyse daha çok işi nasıl yapabiliriz" in yöntemleri tartışılıp politikalar oluşturuluyor,

İSSİZLİK ARTIYOR, RESMİ RAKAMLAR GERÇEKLE BAĞDAŞIYOR

İşsizlik, ülkemizde giderek daha fazla yakıcı bir sorun haline gelirken, resmi verilerdeki tutarsızlık ve çarpıtmalar da sürmektedir. DİE'nin yaptığı bir istatistiğe göre, ülkemizde çalışabilecek durumda olan erkeklerin %12.5'i, kadınların da %12'si işsiz durumda. Son derece yetersiz ekonomik koşullarda çalışanların, gizli işsizlerin, tabii ki, bu araştırmanın dışında düşünülmeleri gerekir. İş ve İşçi Bulma Kurumu kayıtları ise, Türkiye'de işsiz sayısının sayısal olarak giderek düşmekte olduğunu ortaya koyan bir eğilim göstermektedir. Bugün işsizliğin boyutunun açıklandığı bir **resmi** rakamların çok üzerinde olduğu açıktır. Nitekim, çalışabilecek durumda olanların sayısı 21 milyon civarında hesaplanırken, bunların ancak yarısının çalışabilecek iş bulabildiği birçok araştırmanın ortaya çıkardığı sonuçlar arasındadır. Salt bu rakamlar temel alındığında bile, 12 AET ülkesindeki işsiz sayısı toplamının yarısı kadar ülkemizde işsiz vardır. Türk-İş'in derlediği rakamlara göre ise, çalışanlar arasında bir milyon ilanın üzerinde ücret alan işçilerin sayısı sadece 1.5 milyon kadardır, Her yıl yaklaşık 300-400 bin kişinin

çalışabilecek nüfus arasına katıldığı ve ülkedeki ekonomik krizin yeni iş alanlarına, yeni yatırımlara kapısını kapadığı düşünüldürse, konunun geldiği boyut daha net bir biçimde gözler önüne serilecektir. Enflasyona ve işsizliğe ilişkin rakamların kağıt üzerinde aşağıya çekilmesi de boş bir çabadır. Ekonomi kağıt üzerinde büyür, işsizlik oranları kağıt üzerine uçurumdan düşer gibi indirilebilir, ama bu işe girebilmek için sınav salonu haline getirilen stadyumları tika basa dolduran insanların varlığını değiştiremez.

İSSİZLİĞİN "PÜF NOKTASI" KAPİTALİZMİN KENDİSİDİR

Bugün iktidar, istihdam sorununun çözülmesi gerektiğinden dem vurup, işsizliği ortadan kaldırma doğrultusunda adımlar atacağını söylüyor. Bu düpedüz yalandır. Siyasal iktidar bunu yapabilecek ekonomik ve siyasi güce sahip olmadığı gibi, bu kapitalizmin işine de gelmez. Emperyalist-kapitalist sistemin çıkarları, böyle bir çözüme karşıdır. Emperyalist-kapitalist sistem, işsizlerin sayısını azalt-

İşsizlik kapitalizmin bir hastalığıdır.

maz, çoğaltır. Çünkü bu sistem, "çok şey isteyen işçileri" sevmez. Onlardan nefret eder. İşsiz sayısı ne kadar çok olursa, istenecek olan haklar hem daha sınırlı olacak, hem de insanların hak istemesi güçleşecektir. Sistemin temsilcileri böyle düşünür. Yedek sanayi ordusu kalabalıklaştıkça, bir iş alan işçilerin de durumu giderek ağırlaşır, çünkü kapitalist, işçileri işten çıkartabilecek durumdadır; nasıl olsa onların yerini her zaman işsizlerin alabileceğini bilmektedir. Kapitalizmin hakim olduğu her yerde, teknolojik gelişmenin kapitaliste daha çok kâr, geniş halk kesimlerine ise daha çok yoksulluk getirmesi bu yüzdendir.

EMPERYALİZM İSTİYOR, İKTİDAR İSSİZLİĞE TAM YOL VERİYOR

Kitlelerin satın alma gücünün erimesine, giderek artan işsizlik eşlik ediyor. Bugün Türkiye'de işsizlik, emekçi halkın ön- de gelen sorunları arasındadır. Bu işe, uluslararası emperyalist kuruluşların "is-

tek" ve "hedefleriyle uyum içinde yapıyor. Eleman alınacağı söylenen en küçük bir kontenjane dahi yapılan başvurular, belirlenen kontenjan sayısını kıyaslanmayacak derecede aşır. Hatta "bu izdiham" yüzünden sınavların iptal edildiği bile oluyor. Örneğin, Kürdistan sınırlarındaki 13 ilde, devlet sektöründe işe alınacak 13 bin kişi için şu ana kadar 200 bin başvurunun olduğu biliniyor. "Yetkililer" bu başvuruların sürdürüldüğü yakınlara açıklıyorlar. Geçtiğimiz günlerde, Ankara Sanayici ve İşadamları Demer'nce hazırlanan rapora göre, Türkiye OECD ülkeleri arasında İspanya ile birlikte son sırada yer alıyor. Onların işsizlik için belirlendiği oran % 20. Sosyal, güvenlik primlerinin gayri safı yurtiçi hasılaya oranı itibarıyla da Türkiye OECD içinde sonuncultukun kurtulamazıdır.

İktidar politikasını, emperyalist kuruluşların çıkarları doğrultusunda oluşturuyor. Bu noktada Dünya Bankası'nın istedikleri ile, Başbakan Demirel'in söylediklerinin tam bir uygunluk içinde olduğu görülüyor. Son olarak çıkartılmaya çalışılan erken emekliliğe ilişkin yasa ve KİT'lerdeki değişiklikler de bunun bir göstergesidir. Demirel, erken emeklilik tasarısına ilişkin açık açık "İşsizlere yol açmaktan başka çaremiz yok" diyor. İlk bakiştta emekçilerin yararlanmaması gibi görünen bu tasarı, emekçiler açısından tuzaklarla doludur. Yapılan iş, çalışan işçilerin nasıl tasfiye edilebileceği düşüncesinden kaynaklanmak-tadır. Dünya Bankası'nın iş-teği de bu doğrultudadır. Banka, iktidara verdiği raporda, şu anda KİT'lerde çalışan işçilerin 80 ila 120 bininin işten çıkarılmasını "onerirken", kendisinden istenen altı yüz milyon dolar tutarındaki krediyi de koşullarının kabul edilmesi durumunda vereceğini söylüyor. Ayrıca bu raporda, KİT'lerde çalışan 182 bin sözleşmeli personel ile, 64 bin geçici işçinin işten çıkarılmaları konusunda herhangi bir sorun olmayacağı, bunların tazminat haklarının da bulunmadığı vurgulanıyor. 600 milyon doların verilmesi, ayrıntılar dışında, esas olarak bu "önlemlerin" yerine getirilmesine bağlıdır. Ancak, hurda ekonomiyeye yamamak istenen çarpık modeller bir sonuç vermiyor.

Bugün iktidar, Dünya Bankası'nın bu isteğini yerine getiremiyorsa, bu onun iyi niyetinden değildir; elinden gelmediğindendir. Ancak bu durum, iktidarın bunları uygulayacak fırsatı hiçbir zaman bulamayacağı anlamına da gelmez. İktidarın eline bu fırsatı vermemek, birleşerek haklarımız için mücadele etmemize bağlıdır.

Sistemin yaşayabilmesi için, sindirmesi ve ezmesi gerekiyor, iktidar için işsizlik de bu kızırdan biridir. İktidarın bu kozu oynamasına izin vermemek ise, emekçilerin elindedir. İktidarın bugün istediği gibi at oynatamamasının nedeni, toplumsal muhalefet ve bu muhalefete müdahale edebilecek potansiyele sahip olan devrimci harekettir.

Sezginin haraççı kahramanları

Türkiye Kahveciler, Kiraat-haneler ve Büfeciler Federasyonu'nun toplantısına katılan kahveciler, polisi kendilerinden "haraç almakla" suçladılar. Devlet Bakanı Şerif Ercan ve DYP Ankara Milletvekili Mustafa Dursun'un da katıldığı toplantıda kahveciler; "Her kahvenin önüne polis aracının biri geliyor, biri gidiyor. Polise harçlığını vermeyen kahveye baskın düzenleniyor." diyerek şikayetlerini dile getirdiler.

"Polis haraç kesiyor", "Polis rüşvet alıyor, şantaj yapıyor", "Polis-mafya işbirliği", "Polis kadın pazarlıyor, gözaltına aldığı kız çocuklarına tecavüz ediyor, silah zoruyla kadın kaçıyorsa", gibi haberlerle basında sık sık karşılıyorsunuz.

Bazen televizyonda ellerinde makineliyle katliamlardan sonra

nerbâhçe'de iki işadamlardan şantaja para sızdırmaya çalışırken yakalandı. Yakalanan polislerin üzerinde plaka halinde esrar çıktı.

1991 Kasım, işadamlarına zorla senet imzalatmaya çalışan beş kişilik senet mafyası yakalandı. Dönerin Emniyet Müdürü "Poliste ikinci çeteyi yakaladık" dedi.

1991 Kasım, polise rüşvet verdiği iddiasıyla yargılanan Zihni İpek; 25.000 mark parasına polisin zorla el koyduğunu söyledi.

"Namusumuzun bekçileri"; **13 Temmuz 1992** tarihinde Ankara Emniyet Müdürlüğü'nde görevli iki polis kendilerine sığınan 14 yaşındaki kız çocuğuna önce tecavüz ediyor, sonra geneleve satıyorlar. Ankara Emniyet Müdürü Mehmet Canseven hemen kamuoyuna bir açıklama yapıyor, "Bunlar teşkilat-

suç işlemeyi gün yok gibidir. "Halk destekli, güler yüzlü ram-bocuklar" hizmetlerinin karşılığını istemektedirler elbette. Öyle ya, "kani ve canı pahasına görev yapmakta", halkını korumak uğruna göğsünü "terörist kurşunlarına" karşı siper etmektedir. Devlet yetkililerinin deyişiyle, ateş hattında "her türlü fedakarlığı göze alarak" hizmet vermektedir. Tabii bunun bir bedeli olacaktır. Bu adamların polis de olsa karnı acıkmakta, görevden arta kalan zamanlarında, biraz stres atmayı istemektedirler.

Eğlenmek, dinlenmek onların da hakkı değil midir? Karnılarını nasıl doyuracaklardır? Devletin verdiği maaşla değil tabii ki.

Üç kuruşluk maaş ay ortasında suyunu çekmekte, bakkalın, kasabın borcunu dahi ödemeye yetmemektedir. Öyleyse esnafımız ne güne duruyor. Kösedeki büfeye gider görevlerini hatırlatırın, ya da lokantacıya uğrarsın, kamını doyururlar. Bu memleketin sokaklarında parasız dolaşacak değillerdi ya. Bakkallar, kahveciler ne güne duruyor.

Cep harçıklarını koy cebine, olsun bitsin. O da olmazsa, basarsın üç-beş işyeri, şantaj yapıp haraca bağlarsın olur biter. O da olmadı silah kaçakçıları, esrar-eroin kaçakçılarıyla bağlantı kur, adamların yaptıklarına göz yum, hatla yardımcı ol, avantajı al. Bak o zaman amiri de memnu da parasız kalıyor mu?

İçişleri Bakanı Sezgin'in çocukları asalakça yaşamaya alışmışlardır. Bu vatan onların devletinin malıdır, bu vatandaş devletın tebaası. Elbette arının balından, sütün kaymağından paylarına düşeni alacaklardır. Yağmadan, talandan aldıkları parayı pavyonda, kumarhanede, barda yemeyecek de nerede yiyecekler?

DYP Ankara Milletvekili Mustafa Dursun "Kahveci vatandaşlarımızı bu sıkıntılardan kurtaracağız" diyor. Devlet Bakanı Şerif Ercan kahveci ve büfeci esnafının sorunlarına eğileceklerini söylüyorlar. Kahvecilere kendinizi devletin yardımlarından koruyun demek gerekiyor. Bu hükümet seçimler öncesinde de benzer vaatlerde bulunmuştu.

Seçimlerden bu yana geçen üç yüz günün halkımıza gösterdikleri ise Kürdistan'da yüzlerce insanın katli, İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Tunceli ve Bursa'da Sezgin'in haraççı, ahlaksız katil çeteleri tarafından, sokaklarda, evlerinde, işkencehanelerde yok edilmeleri, kaybedilmeleridir. Hatta, görev aşkıyla yapıp tutuşan "kahraman" polise onca haraç, rüşvet, soygun yetmiyip katlettikleri devrimcilerin ev eşyalarını, buzdolabındaki yiyecekleri kadar talan etmişlerdir.

Bunca rezilliklerine, ahlaksızlıklarına, düşkünlüklerine rağmen halen halkın güvenliğinden, polisin adalet mekanizmasının parçası olduğundan söz edenler şunu bilmelidir ki, Türkiye halkları sizleri ve adalet mekanizmasının bütün dişilerini yarattığı pisliklerle birlikte süpürüp haktığı yere atacaktırlar.

Küçükarmutlu'da yabancı heyete polis tehdidi:

"Zamanı gelecek biz sizi öldüreceğiz"

Küçükarmutlu'ya gelen bütün yabancı heyetler polis terörünün tanığı oldu.

Polisin gözü Küçükarmutlu'ya gelen heyetlerin üzerinde. Onların varlığını, istedikleri gibi at oynaltmalarının önünde engel olarak görüyorlar. O yüzden de sürekli bu işe bir "çözüm" arıyorlar. Tehditlerle, baskı ve işkenceyle heyetlerin yaşadığı Armutlu'dan kurtarmaya çalışıyorlar.

Avusturyalı Petra Fratrik ile Cristine Hager ve Alman vatandaşları Angelika Zeller bir hafta içinde üçüncü kez gözaltına alındılar.

Cristine ve kızı Ines Avusturya'ya dönmek için yola çıktıklarında, onları Küçükarmutlu'dan çıkamadan kesildi. Bahane yine aynı. Pasaportları incelenecekmiş, Cristine ve Ines polis arabasına binmeyi reddedince, diğerleriyle birlikte saçlarından çekilerek ve böbreklerine yumruk atılarak zorla ekip arabasına bindirildiler. Arabanın içinde Cristine ve Angelika'nın başına silah dayayarak "Zamanı gelecek biz sizi öldüreceğiz" diye tehdit eden polisler, Petra'ya "Bu ne güzel kadın, bunu biz alalım" diye sarıktıkları yaptılar.

Çantalarındaki 20 tane Grup Yorum tişörtüne, kasetlere el konulduktan sonra İl Şubeye götürülen yabancı heyet üyeleri, burada da ölümle tehdit edildiler. Yine başlarına silah dayayan polisler derhal Küçükarmutlu'yu terk etmelerini, burada kalırsa kendilerini öldüreceklerini söylediler.

Üç saat gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakılan heyet üyeleri, Türkiye'deki Alman Konsolosluğu'na ve Almanya'daki Özgür Halklar Komitesi'ne başvurarak kendilerine yapılan baskı ve işkenceyi anlattılar. Alman Konsolosu Emniyet Müdürlüğü'nden olay hakkında rapor vermesini istedi.

Bu saldırılar yurtdışında çeşitli kesimlerce protesto edildi. Avrupa Parlamentosu üyesi Claudio Roth ve Milletvekili Angelika Beer, İçişleri Bakanlığı'na bir yazı gönderip gözaltıları protesto ederek, "Polisin bu yasalara uymayan tutumunu açıklamanızı istiyoruz" dediler.

Öte yandan Hollandalı Avukat Lies Prakken ve Jan Ferton Demirel'e bir mektup göndererek "Küçükarmutlu halkı kovulmakla tehdit edilmektedir. Üstelik alternatif bir yerleşim alanı gösterilmemektedir. Bu da uluslararası hukuka aykırıdır. Eğer insan hakları ciddi olarak ele alınmışsa, Küçükarmutlu yerinden edilemez!" diyerek, Demirel'den aldıkları kararı acil olarak yeniden gözden geçirmesini istediler.

Başbakanlık Müsteşarı tarafından hazırlananak belediye başkanlıklarına gönderilen yıkım kararı ortadayken, Demirel halkın karşısında kararını savunmıyor ve "Başbakanlık 'filan yer'i yakın' diye talimat çıkartmaz" diyerek aldığı kararı yalanlıyor. Küçükarmutlu sorununu valiyile görüştüğü, sorunu çözüm üreteceğini söyleyen Demirel'in çözümünü bildirir. Küçükarmutlu halkının Demirel'in çözümüne ihtiyacı yok. Küçükarmutlu'dan elini çeksin yeter. Çünkü onun elini uzattığı her yere devlet terörü bir humma gibi yayılıyor.

havaya ateş ederek "şov yapan", İsmet Sezgin'in "kahraman çocukları" bunlar. Başbakan Demirel'in kayırdığı, arka çıktığı, İnsan Haklarından Sorumlu(lu) Bakan Mehmet Kahraman'ın "yetenekli evlatları" ödevini yapmış ilkokul öğrencilerinin gönül rahatlığı içinde, akşam yorgun argın evine dönerken şöyle bir sizin kahveye, komşu bakkala, diğer komşu büfeye uğrayıp yarınki harçıklarını istiyorlariyorlar.

Evet, kahveciler bıkılmış haraç vermekten. Şikayet ediyorlar. İllallah diyorlar. Akşama kadar yorulup didi-nerek kazandıkları çocuklarının nafakası, evlerinin geçim parasının elerinden alınması karşısında feryat ediyorlar. Yalnız kahveci vatandaşlarımız kimi kime şikayet ettiklerinin bilincinde olmasalar gerek. Hırsızlığın, rüşvetin, soygunculüğün, talanın, adam öldürmenin, katliamın devlet eliyle desteklendiği bir ortamda yağma ve talanın başını çeken, devlet kasalarını dolandıran aktarılara şikayet etmek boza-cıyı şıracıya şikayet etmeye benziyor.

Vatan-millet sevgisiyle donatılmış, can, mal ve namus bekçisi polis sadece sizi haraca bağlamakta kalmıyor. Rüşvet alıyor, adam kaçırıyor, kaçakçılık yapıyor. İşte bunlardan birkaçı:

1991, Kasım. Emniyet Müdürlüğüne bağlı çekik kuvvet polisleri Fe-

mizin yüzkarası". Örnekler o kadar çoktur ki, anlaşıldığı kadarıyla bu teşkilatın yüzünü ağartan görevli bulunmamaktadır.

Teşkilatın yüzkarası faaliyetlerini sürdürüyor; 14 Temmuz 1992'de Eskişehir emniyetine bağlı Örnek Karakolu'nda bir hemşireye silah zoruyla tecavüz ediliyor. Polis skandalları sokaktaki suçuyla, yoldan geçen çifti kurşun yağmuruna tutarak, arabasına çaptığı genci kurşunlayarak, işyeri ve ev basarak, gözaltına aldığı devrimi kadınlarla tecavüz ederek sürüyor.

Emniyet yetkililerinin kendi verdikleri rakamlar polisin içine battığı pisliği, yozlaşmanın boyutunu daha da somutlaştırıyor. İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü müfettişlerince 1991 yılının ilk on ayındaki toplam 14 ayrı suçtan 625 polis için sicil soruşturmasının yapıldığı, bunlardan 275'nin adli ve idari mercilere sevk edildiği öğreniliyor. 350 dosyanın ceza tayinine gerek olmadığı kararıyla iptal edildiğini beliren emniyet yetkililerinin verdiği bilgiye göre, bu 10 aylık süre içinde polisin işlediği suçlar şöyle sıralanıyor: Rüşvet-şantaj, görevi kötüye kullanma, görev başında alkol alma, mes-kun yerde silah kullanma, etrafa kötü muamelede bulunma, gasp, hırsızlık-zimmet, kaçakçılık, ırza geçmek.

Sezgin'in "kahraman evlatlarının"

Yeni öğretim döneminde üniversite gençliğini neler bekliyor

Yüz binlerce yeni üniversite öğrencisi, belki eskileri de, umutla, birçok beklentiyle bu yıl da üniversitelere geliyorlar.

Ama onları bekleyen, yalnızca geçmişle biriken, sayısız problemle de sınırlı değil. Bunların üzerine daha birçok sorun eklendi. Halihazırda yeni baskılar, yeni anti-demokratik uygulamalar da kapıda bekliyor.

"YÖK'ün üzerindeki gereksiz iki noktayı kaldıracağız", "Üniversiteleri özerk-demokratik oluşumlar haline getireceğiz" dediler. Ama bu vaatlerin hiçbirini, "demokratikleşme" ve "şeffaflık" vaatlerinin içerdiği demagoji sınırlarını aşamadı. Aşamazdı da. Çünkü her şeyden önce bu söylenenler, kitleleri boş vaatlerle avutarak, onların toplanmaktan öte hiçbir şey ifade etmiyor.

Sonuçta, YÖK kaldırmamakla kalmadı, tersine yetkileri daha da artırdı. YÖK'te yapılan değişiklikler ise dökülen makbuzaların tazelenmesiydi. Eskiyenlerin yerini yeni kurumlar aldı. En başta gençliğin mücadelesinin ypratıldığı ve kronik yüzsüzlük rahatsızlığı nedeniyle ısrarla kariyerinde kalmakta direnen Doğramacı istifa etti ve yerini yetiştirmesi olan Mehmet Sağlam'a bıraktı. Ancak yalnızca YÖK'teki koltuğunu Sağlam'a bırakmakla kalmadı. Bugün de Bilkentteki koltuğunda oturup, YÖK'ü yönetmeye devam ediyor. Ama öte yandan haklarını da yememek gerek. Bu yıl üniversiteli öğrenci gençlik son derece "demokratik" seçimlerle işbaşına gelmiş rektörlerle tanışacak. Bu seçim öylesine "demokratik" oldu ki, Cem'i Demiroğlu gibi yolsuzluklarıyla nam salmış birtakım eski rektörler görevlerinde kaldılar. Diğer rektörleri ise Genelkurmay'ın arzusu üzerine Turgut Özal belifledi.

Özal ve Genelkurmay patenti bu rektörler, bu yıl da, demokratik seçimler gibi demokratik uygulamalar yürütmekte sabırsızlanıyorlar. Bu amaçla holding patronlarından polis şeflerine kadar birçok sorumluya sorunları çözmenin yollarını arıyor, tartışıyorlar. Aralarından su sızıyor. Elbette ki onların sorunların çözümünden anladıkları, üniversite kaynaklarının nasıl holdingarpatıklarına çevrilebileceği ve gençliğin demokratik üniversite mücadelesinin nasıl başarılabilirceğinden ibaret.

Bunun için de üniversitelerdeki "şeffaflık" kararları hazır tutuluyor. Ne de olsa onlar -geçtiğimiz yıllarda hünelerini epeyce gösterdiler. Kampus-lerden, okul binalarından, bazen coplayarak, bazen de kaçırarak topladıkları, insanları "motorize" ekiplerine doldurarak 1. Şube işkencehanelerine taşıdılar. Zaman zaman da 1. Şube'nin yaşıcağını okul koridorlarında kendileri yaptılar. Öğrencilerin üzerlerine kurşun yağdırdılar.

Onlar bu yıl, eskilerinin üzerine eklenerek nasıl yeni yöntemler bulacaklarının hesaplarını yapıyorlar.

İnfaz mangaları da bekliyor. Geçtiğimiz yıl Seher Şahin'i katletmişler, Gaziantep'te Murat Özsaft'ı işkenceyle öldürüp, tanınmaması için cesedini yakmışlardı. Lraatlarına demokratik üniversite mücadelesinde öne fırlamış iki devrimci genci, Hüsamettin Yaman ve Mehmet Soner Güllü kaçırıp kaybederek devam ettirler. Bu yıl da yeni "faili meçhul" cinayetlere, yeni "kayıplara" hazırlanıyorlar.

Öğrenci gençliğe yönelik saldırılar 1991-92 öğretim yılında olduğu gibi, bu öğretim yılında da artarak sürecektir.

Halke karşı savaş açanların gençliği de bu savaşın dışında tutmaları düşünülemez. Bu yıl üniversiteli öğrenci gençliği bunlar bekliyor. Yeni gelen yüz binlerce öğrenci ise, şu ya da bu şekilde, bu şiddetli gündelik hayatın içinde yaşıyor.

Üniversiteli gençliğin önündeki tek seçenek, üzerinde uygulanmak istenen şiddete karşı demokratik üniversite mücadelesinde örgütlenmektir. Sorunlar aşılmaz, baskılar bertaraf edilmez değil. Edilir. Yeter ki, kararlı örgütöklüklerle sahip olunsun. Ve yeter ki, mücadeleyle daha sıkı sarılsın.

Bugün, bu örgütlenme TÖDEF'tir. Ve mücadele yeni YÖK manevralarına karşı demokratik üniversite mücadelesidir.

çocuğunu okula kaydetmiyor. Bir velinin dediği gibi eğitim "silahsız soygun"dan farklılaşıyor. Gerçek olan budur.

Ayrıca, velilerden çeşitli vaatlerle milyarlarca lira para toplayan devlet, bırakın bilgisayarlı eğitimi, öğrencilerin temel ihtiyacı olan ısınma sorununu bile halledemiyor ve hala birçok okulun suları kırık, camları yok. Bu yüzden veliler, "O kadar para ödüyoruz... Okullar hala perişan" demekten kendilerini alamıyorlar. Okul yöneticileri ise tüm bu suçlamalar karşısında gerçekleri pişkince gizlemeye devam ederek, "Bu çocukların haylazlıklarının sonuçlarını devletin karşılaması mümkün değil." diyebiliyorlar.

Esenler İbrahim Turhan Lisesi'ne çocuğunu kaydetmek isteyen, ancak bir milyon liralık kayıt ücretini ödemeyen velilere karşı Okul Koruma Demekö Başkanı, "Devletin okulu ama her şeyi devletten beklemek de halkın acizliğidir." diyor. Hayır! Yeterince yöneticilerin çürümüş sistemiyle giderek yoksulların halk değil, geçim sıkıntısıyla boğulanlardan daha fazla para toplamak isteyen, tüm sorunlarına karşın, bütçede eğitime ödenek artışı sağlamayan devlet acizdir!

O iktidarını sürdürmesinin teminatı olan eğitim sistemini ayakta tutmaktan bile aciz-

"Bir alacağımız var zulümden"

SEHER ŞAHİN

TÖDEF'li öğrenciler 1992-93 eğitim yılı baskınlıklarına "Seher Şahin Haftası"yla giriyor.

TÖDEF, çalışmalarını yürüttüğü "Rehberlik ve Dayanışma Masaları'na Seher Şahin adını veriyor. Sadece cana yakınlığı, kararlılığı, fedakarlığı, dirençliliğiyle tanınan, sevilen bir insan olması değil, "Rehberlik ve Dayanışma Masalarına adını verdiren. Seher Şahin dayanışmayla, paylaşmayla, yardımlaşmayla özdeşleştiği için bu masalara en iyi Seher Şahin ismi yakışıyor.

1991-92 eğitim yılı başlarken TÖDEF'in örgütlü olduğu illerin üniversitelerinde açtığı Rehberlik ve Dayanışma Masaları'nın başında Seher de vardı. Seher üniversitelerdeki kayıtlar başlamadan önce, Rehberlik ve Dayanışma Masası Çalışmaları için: "Bu sene eğitim dönemine daha hazırlıklı girmeliyiz. Masalarımızda kayıtlar için üniversiteye gelmiş yeni öğrencilere kayıtlarda karşılaştıkları zorluklarda yardımcı olurken, ülkemiz ve üniversite gerçekliğini de çok iyi anlatmalıyız. Daha çok insana ulaşmış konuşmalı, onları İYÖ-DER, TÖDEF çatısı altında mücadeleye çağırmalıyız." diyordu.

TÖDEF'li öğrencilerin üniversiteye yeni gelen öğrencilere yardım amacıyla açtıkları masalara bile tahammül gösteremeyen polis, her gün okulları basarak aileler ve TÖDEF'li öğrenciler üzerinde terör estirdi. Rehberlik ve Dayanışma Masaları'nın gelenekselleşmesini engellemeye çalıştı.

Bu baskınlardan biri de 3 Eylül 1991 günü Mimar Sinan Üniversitesi Fındıklı Kampüsünde yaşandı. Okulu basıp masaya saldıran polis timleri, kendilerine direnen Seher Şahin'i üniversitenin üçüncü katından attılar. Beş gün komada kalan Seher, 8 Eylül günü yaşamını yitirdi. Seher Şahin'i komada gören bir hemşire "Sol eli komadayken bile sıkılı bir yumruktu. Ve biz bütün uğraşmalarımıza rağmen bu yumruğu açamadık." derken, Şeher'in direnişçi yönü şehit düşerken bile kendini en çarpıcı biçimiyle gösteriyordu.

Seher, TÖDEF'in ilk şehididir. Öğrenci gençlik 1992-93 eğitim yılına "3-10 Eylül Seher Şahin Haftası" ile giriyor. Yine okullarda kayıtlara gelen öğrencilere yardımcı olmak, ülke ve üniversite gerçekliğini anlatmak için masalar açılacak. Öğrenci gençlik akademik-demokratik mücadelesinde kendisine Seher Şahin'leri örnek alarak mücadelesini sürdüren, Seher Şahin adı artık dayanışma ve direnişle birlikte anlacaktır.

Eğitimde bağışın adı soygun!

Okulların açılmasına az bir zaman kala, çocukların okul ihtiyaçlarını karşılayabilmek için üzerlerine bir sürü masraf binen velilerin sorunları kendilerine yetmezmiş gibi, bir de kayıt sorunu ortaya çıktı. Kayıtlarla birlikte Milli Eğitim Bakanı Köksal Toptan'ın "Veliler bağış yapın" şeklindeki açıklaması geçim sıkıntısı içinde boğulan halkın büyük tepkisini çekti.

Milli Eğitim Bakanı Toptan, düzenlediği bir basın toplantısında, maddi durumu iyi olan velilerden çocuklarının okuduğu okullara olanakları ölçüsünde yardımda bulunmasını istedi. Bakanın bu açıklamasının ne kadar samimiyetsiz olduğu ortada. Durumu iyi olan veliler derken, özel okullara çocuklarını gönderemeyen ve hatta okul masraflarını karşılayamadığı için normal okullara dahi zorlukla gönderebilen velilerden mi bahsediyor? Bir veli bu konuda, "Bakan herkesi zengin sanıyor galiba. Paramız olsa çocuğumuzu özel okula okuturuz. Olmadığı için devlet okuluna gönderiyoruz, onlar da bağış istiyor." diyerek tepkisini dile getiri-

herkesten haraç toplar gibi bağış parası topluyor. Velilerin tepkisi karşısında iyice teşbih olununca da, para veremeyecek durumda olanlara 'Kontenjan doldu' deniliveriyor. Bu mu eğitimcilik? Bu mu gençliğin geleceğini düşünmek?

Eğitim için paraya ihtiyacı olduğunu söyleyen Bakan, bağış olayını "Minik çocukların kış soğukunda bir koltuğunda defter ve kitapları, diğer koltuğunun altında birer parça odun ile gelmelerini istemiyoruz." şeklinde açıklıyor. Ve şöyle devam ediyor, "Bunun için okulların ihtiyacı doğrultusunda bakanlığımızın kaynağı yeterli oluyor. Hayırsever velilere çağrıda bulunuyorum. Çocuklarını gönderdikleri okula bağış yap-sınlar." Evet, bu kadar masraf yetmezmiş gibi bir de velilerden bağış parası istiyorlar. Soğuktan donacak çocuklar için yüreği bu kadar parçalanıyorsa(!) velilere yükleneceğine niçin devlet bütçesini biraz daha yokla-mıyor?

Diğer yandan ise Bakan Toptan, "Yöneticiler bağış veremeyecek öğrencileri de kaydetmek zorunda." diyor. Ama ger-

5 aya yakın süren belediye işçilerinin direnişi, iktidarın grevi erellemesinin ve direnişin fiilen kırılmasının ardından bugün yeniden bir değerlendirme yapma noktasına geldi.

Direniş tüm halka ve işçi sınıfına yönelik saldırıların arttığı, iş güvenliği ve hak mücadelesinin yoğunlaştığı bir dönemde talepleri, sloganları ve eylem biçimleriyle uzunca bir süre gündemi doldurdu. Bu yanırlarla diğer işçi ve emekçiler için bir çekim merkezi oldu. Boyutu kısa sürede belediyeleri aştı. Aşması da gerekiyordu. 40 bin işçiyi kapsayan genişliği yanında, mücadelede hızla yasal biçimleri aşan gelenekleri ve sonuçta ortaya çıkacak kazanımlarıyla tüm patronları ve işçileri ilgilendiriyordu. Zaten bir anda tüm burjuva kesimlerin ve iktidarın saldırısına uğramasının nedeni de buydu.

Dolayısıyla, başta tüm emekçiler olmak üzere herkesin gözlerini üzerine çevirdiği ve buca emek ve enerjileri sürdürülen direnişin bugün ortaya çıkan artlarından ve eksiklerinden çıkarılacak dersler vardır.

Sınıf mücadelesi inış ve çıkışlarla yürüyor. Ne var ki, beklemek, gerilemek de çoğu zaman karşı tarafa mevzi ve hamle üstünlüğü kazandırıyor. Belediye işçisi direnişten aldığı en büyük derslerden biri olarak, belki de asıl olarak bunun sonuçlarını yaşayacaktır. Karşılaşılan güçlükler ne olursa olsun kural değişmiyor. Son sözü direnenler söyler. Belediye işçisi de son söz olarak ne söylediğine, daha doğrusu bir söz söyleyip erellemesine bağlı olarak bugün direnişin kaderini yaşıyor. Çünkü kartlar oynamıştır. İşveren ve iktidar son hamleyi yapmıştır. Sıra bu haliele işçilerdeydi. Ve işçilerin hamlesi Mücadelelinin sonucunu belirleyecekti. Gelişen noktada bu hamle geçkince, kullaklar sarı sendikacılığın tavrına ve Dağıştay'ın kararına çevrilince işçiler sonucun bugün nasıl belirleneceğini de kendi gözleriyle görmekte, hissedebilmektedirler.

Belediye işçileri büyük bir direniş yaşadılar. Daha önceki yıllarda da yasaklara ve sınırlamalara rağmen kararlılıkla mücadele etmenin örneklerini vermişlerdi. Ve cesaret elde olduğu sürece kazanmanın mümkün olduğunu göstermişlerdi. Kazanımları bütün işçilere aittir. Bugün kazanımları egemen sınıflara geri teslim etmemek, 'direndiler de ne oldu' şeklinde sorular sorduracak noktaya getirmek görevi ile karşı karşıyalar. Burjuvazi asıl bu noktada sonuç almak isteyecektir. Sorun büyük ekonomik kazanımlar alıp almama sorunu değildir. Direnişin sonuçlanmasında işçilerin iradesinin söz geçirici olabilmesi; grev, yasa ve zor yoluyla engellense bile egemen sınıflara bunu pahalıya ödetmektir. Aksi halde bedeller her zaman olduğu gibi adımı yarım bırakanlara, yani işçilere ödetilecektir. İşçiler sarı sendikacılığın ihanetini daima yaşadılar ve bunu biliyorlar. O yüzden de her direnişte bütün faturayı sarı sendikacılığa çıkarmak yetmiyor.

Artık sarı sendikacılığı ezerek geçmek bütün direnişlerin kuralı haline geldi. Ve işçi sınıfı, bu derisi çıkaracak kadar çok deneye sahiptir. Madem ki işçilerin sorunu birkaç hak kırıntısından ibaret değil, iktidara işçilerin kazanımları için daha köklü adımlar attırmak ve mücadeleden daha ileri birikimlerle çıkmaktır. O halde bütün sorun işçilere patronlar karşısında her noktada hamle üstünlüğü kazandıracak cesaretili bir mücadele hattına seferber olmakta düğümlenmektedir.

Bugün işçi sınıfının örgütsüzce yürüttüğü bir çok eylemde bile anı karar ver-

Direniş, sarı sendikacılığı ve kafalardaki barikatları yıkmalıdır

Belediye işçilerinin mücadelesi, işçilerin, tüm emekçi halkın mücadelesinin önünü açan bir işlev yüklenmiştir. Bugünkü durum bu beklentiye yanıt vermiyorsa, devrimci işçiler gereken dersleri çıkarmalıdır.

me riskinin uzun süre düşünmenin risklerinden hiç de fazla olmadığı görülmüştür. İşçi sınıfının mücadelesini sadece işleriyle sınırlamayanlar için bu gerçek çok daha geçerli sayılmalıdır.

Direniş sınıf dayanışmasında olumlu örneklerin yaratıcısı oldu

Direnişin geleceğe taşınacak ve taşınması gereken en önemli yanlarından birisi kuşkusuz ki sınıf dayanışması açısından yarattığı örneklerdi. Önce Kağıthane'de, sonra Kartal'da atılan işçiler için geliştirilen eylemler bir bütün olarak direnişi büyütürken, atılan işçilerin geri alınmasını sağlama gibi bir başarıya da yak-

laayarak moral ve güç kaynağı oldu. Sınıfın dayanışmasının gereği ve önemini pratikte kanıtı. Dayanışma bu yanırla iktidarın saldırılarına ve reformist sendikacılığın baltalamalarına hedef oldu. İktidar direniş boyunca elindeki basın-yayın organlarını alabalığına kullandı. Ve burjuva basının, TVnin tek yanlı propagandası, kamuoyu desteğinin daha yaygın ve güçlü olmaması için elinden geleni yaptı. Direnişin yayıldığı alanların genişliği düşünüldürse işçiler de bu konuda ellerindeki olanakları çok daha iyi kullanabiliyorlardı. Halkın desteğini arttırmak için daha sonuç alıcı taktikler geliştirebilirlerdi. Böylesi bir tablonun oluşmasında, desteğin "yaygın" bir nitelik kazanamamasında, bunu öncelikle yapması gereken sendikaların eksikliği özel olarak belirtilmelidir.

Direniş geliştirilebilmek için zora karşı zor kullanmanın gerekliliği görüldü

Direnişin işçi sınıfının örnek olacak, yol gösterecek önemli bir halkası Kartal'da 17 Temmuz'da polisle girilen çatışmaydı. Birincisi, 12 Eylül'den bu yana hemen her eylemde polis, polis barikatlarıyla karşı karşıya gelen işçilerin en radikal karşı koyuşuydu. İkincisi ise, polisle göğüs göğse girilen çatışmanın kendiliğinden değil, iradi oluşuydu.

İşçiler kendi meşruluklarının, haklılıklarının bilincinde olarak direnişin yanında her an bir tehdit unsuru olarak duran polise, onun ördüğü barikalara tavir alarak,

polisin oradaki her türlü varlığını gayri meşru ilan ederek çatışmaya girdiler.

İşçilerin yine haklılıklarının ve meşruluklarının ifadesi olarak grev kırıcılarına karşı geliştirdikleri tavır ve yer yer uyguladıkları şiddet de, bundan sonraki her grev için yol gösterici bir örnek oldu.

Oligarşinin yasalarıyla, fiili uygulamalarıyla grevleri etkisizleştirmek, kırma için her yolu denediği bir noktada, işçilerin grevlerine bu biçimiyle sahip çıkmaları bundan sonraki direnişlerde değerlendirilecek önemli derslerden biri sayılmalıdır.

Durmak Yenilmek Demektir

bir önem kazanıyor. Ve yine işte bu noktada belediye işçilerinin beş aya yakın sürdürdükleri direnişin tereddütleri gündeme geliyor.

Sonuçta ortaya çıkan şudur: Grevin iktidar tarafından ertelenebileceği beklenirken, işçilerin buna karşı yeterince hazırlıklı olmaması, direnişten çıkarılması gereken derslerden biri oluyor.

Hükümet grevi erlediğinde, sanki bunun hiç öncesi yokmuş gibi ancak zaman ne yapılması gerektiğini tartışmaya oturan Belediye-İş Genel Merkezi açısından gerçekte söylenecek fazla bir şey yoktur. Ancak böyle bir olasılığa karşı tabanın yeterince uyarılmaması, buna karşı taktiklerin zamanında tespit edilip, zamanında hayata geçirilmemesi devrimci işçiler açısından sorgulanmalıdır.

Direnişte ve grevde pratik hiçbir katkısı olmayan Genel Merkezin yanında, şube yönetimlerinin de grev konusundaki tecrübesizlikleri, deneyimsizlikleri ya da oraanize olmayı sağlayabilecek kadro ve

olanaklarının olmayışı devrimci işçilerin yükünü daha da ağırlaştırdı. Devrimci Mücadelede Belediye İşçileri hemen hemen tüm eylemlerin organizasyonunu üstlendi. Grev kırıcılarına karşı mücadelede örgütleyicilerdi, öndeydiler. Ne var ki, bu pratiğin devrimci işçilerin grevin erelenmesine karşı yapmaları gereken çalışmaları aksatan bir olgu olmaması gerektiği de çıkarılacak derslerden birisiydi.

İktidarın tüm gücüyle saldırdığı, kamuoyu tepkisi yaratacak yöntemleri bile göze aldığı bir noktada, devrimci işçiler de daha büyük düşünmek, daha atak, inisiyatifli davranmak durumundaydılar. Oysa sınıf mücadelesinde inisiyatif ve doğru zamanlamasının önemi işte böyle durumlarda belirleyici hale dönüşüyor.

Gece gündüz çöp yığınları etrafında nöbet tutan, grev kırıcılarının peşine düşen, caddeleri, alanları doğal mitinglerle canlandıran, polisle göğüs göğüse gitmeye girmekten korkmayan işçiler, grevin erlendiği noktada her türlü eylemi yapmaya hazır. Ancak avantaj ve fırsat değerlendirilemedi.

İktidarın, belediye patronlarının, sarı sendikaların çok yönlü ve karmaşık görünen ama sonuçta işçileri oyalamaya, direnişin nabzını düşürmeye dönüşen taktikleri öne geçti.

Son anlara kadar işçilerin elinde olan hamle üstünlüğü, direnişe tereddütler ve beklemecilik katılınca patronlar cephesinin eline geçti.

Kazanmak için teslimiyetçi sarı sendika barikatı aşılmalıdır

Belediye işçilerinin aylar süren direnişinde sendikal mücadele anlamında da adımlar atılmıştır. Ülkemizde çok sık rastlanmayan bir biçimde sendikalardan "yasal" olmayan eylem biçimlerinin kararları çıkmış ve hayata geçirilmiştir. Bu olumlu bir adımdır. Direniş boyunca hemen hemen tüm eylemlerin sendikaların, şube yönetimlerinin ortak kararıyla yapılmış olması kitleselliğin boyutunu da olumlu yönde etkilemiştir. Ancak direnişin kaderini salt sendikal yönetimin alacağı karara terk etmek, bugün için direnişin önünü tıkamaktan başka bir sonuca yol açmıyor. İktidara çatışmanın sertleştiği noktada direnişler sarı sendikacıları "iletmekle" sürdürülebilir. Sarı sendikacılık önce işçilerin bilincinde ve ruh hallerinde aşılmalıdır.

Belediye işçilerinin mücadelesi, işçilerin, tüm emekçi halkın mücadelesinin önünü açan bir işlev yüklenmiştir. Tüm emekçilerin gözünün gelinen noktada da bu direnişin üzerinde olmasının nedeni budur. Bugünkü durum bu beklentiye yanıt vermiyorsa, devrimci işçiler gereken dersleri çıkarmalıdır. Eğer gerekli ders çıkarılabilirse, işçi sınıfı için bu direnişin kazanımlarından biri de, sınıf mücadelesinde tereddüt göstermenin, kararsız kalmanın kayıpları, yenilgisi de beraberinde getireceğini görmesi olacaktır.

İşçiler, devletin baskısı, terörü, keyfilikleri ve sarı sendikacılığın uzlaşmacılığı, beklemeyi öğütleyen yaklaşımla örülmüş bu iki barikatı aşılacak ölçüde kazanmak taraf olacaklardır.

Böyle de olmak zorundadır. Çünkü işçiler kazanmak için yola çıkıyorlar.

Bir yandan birer ikiye "ülke"ye geliyorlar, diğer yandan nostaljiyle ölü yarınları diri tutmaya çalışıyorlar... "Mülteciler"den ve "68'li"den söz ediyoruz. Zor koşullarda Avrupa'ya kapağı atıp, bugün ise koşulları "uygun" bularak, gümrük kapılarından geçerek ülkeye dönenlerden ve 68'liğin önderlerini, mücadelesini müzeye sokmaya çalışanlardan...

"Sultanahmet Şimdi Özgür" etkinlikleri çerçevesinde gerçekleştirilen "Cezaevleri ve Siyasal Mücadele" konulu foruma katılanlardan, "Evinin temizliği biter bilmez" mücadeleye katılacak olan Mihri Belli gibi ülkeye dönen mültecilerden söz ediyoruz. Evet, bir zamanlar "mangalda kül bırakmayan", bugün de küllenmek için kendilerini "bir şeyler" yapanlardan söz ediyoruz.

"Demokrasi" vaatlerinin rüzgarından etkilenerek Türkiye'ye dönenler bugün "Nerde kaldık?" deresine siyasal sahnesinde boy gösteriyorlar. Birbir güçlüğü gidip, "hiçbir güçlüğü karşılamadan" dönüp gelen bu baylar, iktidarın "demokrasi" sözcüğünü, ister doğrudan, isterse "koy cebime" türünden de olsa ellerinden bırakmıyorlar. Oysa ülkeye gelir gelmez koşulların pek de öyle "uygun" olmadığını gördüler. Mücadele etmeye niyetli olanları, bekleyen gözaltılar, işkenceler, cezaevleri yine vardı. Dahası göğüs göğüse çarpışmanın "risk"ler daha da artmıştı. Mücadele, ölüm pahasına sürüyordu...

Ancak bütün bunlar, niyeti gelişinden ve nostalji sohbetlerinden belli olanlar için değil. Birçoğu oligarşinin elinde ehlileştirilmiş, hizaya getirilmiş örnekler ve birer terbiye aracı olarak boy gösteriyorlar.

Avrupa'dan bakılarak, ülkenin yeşilli, vapurun yan tarafı güzel görünüyordu onlara. Püfüt püfüt özem kokardı oralar da. 12 Eylül'ün fırtınalı günlerinde sığınan Avrupa'nın korunaklı limanları çürümünün, kokuşmanın, tükenişin bataklığı oldukça, gazetelerde boy boy bunalmalarını sergilemişlerdi. Hepsinin içlerini tuşturan "ülke özlemleri"ydi. Buralar böyle bakılıp böyle görüldüğü için, ne yazık ki, oligarşinin elinde ki bu terbiye araçları bugüne kadar kendine "devrimci", "sosyalist", "komünist" diyen birçoklarını uysallaştırmış, düzenin birer figüranı haline getirmiştir. Oysa ne güzel de söylüyorlardı, demokratik bir düzen kuruluncaya kadar dönmeceklerini... Türkiye'ye ayak basarken faşizmin demokrasi aldatmacasına alet olmaktan başka bir "işe" yaramadılar.

Mülteciliğe başvuranların "Kalıp da işkencelerden mi geçseydik, zindanları mı yaşasaydık?" sızlanmalarını duyar gibiyiz. Hatta "Sorum kadroların akılcı istihdamıdır" diyenler ya da "Lenin de mülteciydi" gibi saçmalayanlar da olabilir. Ne tür teorik söylem içerisinde olurlarsa olsunlar sonuç ortada. Döndüler, geldiler ve hüsrana uğradılar.

Kokuları ta buralara kadar ulaşan yaşıyan ölümler, ellerinde beyaz bayraklarla uçaklardan inerek kimileri polislin kollarına, kimileri de kendileri gibi olan tanıkların kollarına atıldıklarında yemin bilah etmişlerdi, ehliyetliklerine dair. Ülke-deki yaşamaları, gerçekleri ve sözleriyle de kendilerini oligarşiye kanıtladılar. Hatta oligarşinin 141-142 oyununda rol de aldılar. Şimdi özem giderilmiş, mutlu ve huzurlu politika yapacaklarını söylüyorlar.

GÖLGE ETMEYİN!

Nostalji bu. Tatlıdır, insana huzur ve-

Bu ülke ruh çağırma seanslarıyla, barutsuz kalmış kurusıkı atanlarla, Avrupa kafelerinde söz uçurup, fetva verenlerle değil, her an her dakika mücadelenin kızgınlığına kendilerini atanlarla kurtulacak. Çünkü Türkiye artık bildikleri eski "Türkiye" değil. Köprünün altından çok sular aktı.

hastalık. Zarar da gelmez; çünkü ne polis karışır ne de mahkemeler. Cezaevine atılmak da yoktur. Adı üstünde nostalji. Kimileri eski İstanbul beyfendileri ve hanfendileriyle Beyoğlu nostaljisi yapar, kimileri de her Ramazan ayında Direkler arasını yaşar. Elbette nostaljik modadan solum etkilanmemesi düşünülemezdi.

Öyle ya, Avrupa'da yağmur yağsa buraya hapşırın sol entelektüellerimiz, mücadele kaçınılmaz, dönelim, nostalji yağmurdan etkilendiler. Ayaklarını altındaki toprak erozyona uğradıkça, yeri geldi yeşilli, yeri geldi burjuva hümanisti, yeri geldi sivil toplumcu oldular. İçki masalarında "Ah neydi bizim zamanımız-

SULTANAHMET CEZAEVİ-Bu platformda yer alan tüm anlayışlarla aynı masada olamazdık. Bu, şehitlerimize saygısızlık olurdu. Bunu hiç kimsenin bizden istemeye hakkı yoktur.

da" diye başlayan düzenli sözcük kurma, "Ne olacak bu memleketin hali" şeklinde bozuk, kopuk cümlelere dönüştü.

Sonunda onlar da bir nostalji kaynağı buluverdiler. Adına '68'li'ler deyip 68'in prestij üzerine de otururuz diye düşündüler. Sadece nostaljiyle yetinmeyip "kurumlaşmak" gerektiğine inanmış olacaktı ki, bir de vakif eklediler "etkinlik"lerini. Türlü türlü çabalarla 68'li'leri, o dönemin önderlerini "piyasa"ya sürdüler. Kasetler yapıp, filmler çevirdiler. 68'liğin önderleri için bol bol övgü düzdiler. Örneğin, vakfın düzenlediği dayanışma gecesinde sonra Hikmet Çetinkaya şöyle yazıyordu. "Onlar onurluydular, hiç yalan söylemediler, aldatmadılar, kendi çıkarları için hiç kimseyi sömürmediler." "Cezaevleri ve Siyasal Mücadele" konulu forumu yöneten ve katılan 68'li'ler de konuşmalarına besmele çeker gibi "Bizim zamanımızda..." diye başladılar.

Oysa, her iki lafından birinde 68'li olduğunu söyleyenlerin ağzına onur yakışmıyor. Çünkü o dönemin onurunu bugün taşıyorlar. '68 mücadelesinin devrimci özünü boşaltanlar bu onuru nasıl taşıyabilirler?

Bugün '68'li olmak onlar gibi nostalji satıp sağda solda görünmek, forum yö-

Havalar ısındıkça "mülteciler" döndü, nostaljiler çoğaldı

ne köşelerinde '68'li'ler yad edip kadeh tokuşturmak değildir. '68'li olmak devrimci olmaktan geçiyor. Onlar olsa olsa '68'in devrimci inancının mücadeleye ettiği pasifizmin, uzlaşmacılığın, revizyonizmin '68'li'leri olabiliyor. O dönemin devrimci önderleri için söylenen "iyidiler, hastılar, kendileri için hiçbir şey istemediler" sözleri onları yüceltmiyor. Tersine bu önderlerin, burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içerisinde evlialara dönüştürülüp, müzelerle yerleştirilmesine hizmet ediyor. Onların anlayamadığı o dönemin bugünle olan bağlarıydı. Önderleri maceracılıkla suçlayan bu nostalji hayranları, mücadelenin kıyısında köşesinde akindi-

Özetle şunları söyledik, mültecilere, '68'li'lere: "Böylesi bir forum için çağrılanların bir kısmının bu masada oturma haklarının olmadığına inanıyoruz. Birincisi, bu forumun yöneticiliğini yapan arkadaş ve onun anlayışını yakından tanıyoruz. Cezaevinde birliktiydik. Bırakın tek tip elbiseyi, ön iliklemek için yarışan bu anlayışla tartışamayız. İkincisi, 12 yıl yurtdışında kalmış insanlar bugün gelip cezaevlerini, dirençlerini, ölüm oruçlarını anlatıp cezaevleri ve siyasal üzerine konuşacaklar. Ayağının altında devrimciler, geçmiş mücadeleye saldıranlarla da tartışamayız. Her şey bir yana, geçmişlerinden bu yana devrimcileri, yurtseverleri, demokratları ihtar eden İktidare Doğru anlayışla da bir arada olamayız. Böylesi bir zeminde tartışmak, bizim açımızdan, en azından ölüm orucu şehitlerimize saygısızlık olurdu. Bunu hiç kimse bizden isteme hakkına sahip değildir."

KÖPRÜNÜN ALTINDAN ÇOK SULAR GEÇTİ

Mültecilerle, 68'li'ler, kol kola, diz dizce ani tazeleyip ahlakı kesedüşünler, 12 yıldan bu yana onlar tarafından terk edilmiş, zulümle baş başa bırakılmış haklılar yaşıyor bu topraklarda. Onların kalpleri nerede atıyordu tam olarak bilemeyiz ama, mücadelenin kalbi hep bu topraklarda atmış; alınan ağır darbeler sonrasında bile ülke terk edilmemiştir. Ağır yaralar afında da, en zor koşullarda bu kalbi beslemek ve yaraları sarmak için uşatmalar bu topraklarda zorlanmıştır. Başlarına milyonlar biçilen, boy boy "Aranıyor" afişlerinin önünden geçerek, halka mesajlar ulaştırmak, mücadeleyi tekrar örgütlemek için koşulanlar da bu ülkenin evlatlarıdır. Onlar için yollar kesilmiş, karakollar kurulmuştur. Oysa onlar geleceği yeniden yaratmak için hastalık demeden, yağmur çamur demeden gecelerini gündüzlerine katarak çabalayanlardı. Ateş hattında önderliği ne demek olduğunu gösterdiler, ölüm sınavlarından geçip geleceği aydınlatılar. Onlar Sabahatiler, Ni-yaziler, Sinan'lar, İbrahim'ler, Fazıl'lar, Apo'lar, Haydarlar. Zindan duvarlarını aşım mücadelenin sıcaklığına kavuşmak için yanıp tutuşanlar ve bunları başaranlar da onlardı. Resimlerinin üstüne "dik-kat" çığlıkları atılırken, günlerce firarı operasyonları düzenlenirken, onlar görevlerinin başına geçip ustalıklarını mücadeleye katanlardı.

Hayır, bu ülke ruh çağırma seanslarıyla, barutsuz kalmış kurusıkı atanlarla, Avrupa kafelerinde söz uçurup, fetva verenlerle değil, her an her dakika mücadelenin kızgınlığına kendilerini atanlarla kurtulacak. Kimse onlardan bir şey beklemiyor. Çünkü Türkiye artık bildikleri eski "Türkiye" değil. Köprünün altından çok sular aktı. Mücadele onların yetişmeye cesaret edemeyecekleri seviyeye ulaştı. Geri dönüp onları da almaya hiç niyetli değil. Ama onlara söyleyecek bir çift söz var. Hiç olmazsa iktidarın demokratik makyajını tazelemesine izin vermemeyi.

Kendimizi yenilemede ısrarlı olmalıyız

Olgarşının saldırıları karşısında devrimciler siperlere girmiyor, savaş sürüyor. İnanc, cesaret ve kararlılığın zirhıyla düşmana darbe vuruluyor. Özgürlükler, haklar ve mevziler kanla, terle, dişle, tırnakla kazanılıyor.

Birçok şey hızla eskiyor, ömrünü dolduruyor. Yaşanan süreç çok hızlı ve değişkendir. Mücadelenin hızını yakalamak için karşı-devrim de boş durmuyor. Sürecin iltiyaçları, hedefleri gibi, bunları yerini getirmekte kullandığımız yol ve yöntemler de çok hızlı bir şekilde kullanılmaz hale geliyor. Dün ilişkileri birbirine bağlama ideal gibi gelen ve açık vermez gibi görünen bir yöntem, bugün düşman için bulunmaz bir tuzak haline gelebiliyor. "Bir şey olmuyor." güvenine kapılıp, her şeyi sürekli kontrol ederek eskiyenleri yenilememek darbeye açık hale gelmektedir. Devrimci mücadelenin karşı-devrimle hesaplaşmasının giderek sertleşmesi gerçeğini göz ardı etmek ve buna göre organize olup mevzilenmeyi ihmal etmek ya da ertelemek bizi düşmanın saldırılarını gereken ustalıkla savuştur-maktan alıkoacaktır.

Çatışmanın boyutları büyüdükçe, karşı-devrimin azgınlığına ve ister istemez örgütsel çalışmalarındaki rahatlık ve kolaylık yeterli olmaktan çıkacaktır. Hiçbir şeyi ihmal etmeye ve daha sonraya bırakmaya hakkımız yoktur. Bir kişinin hatasının nele mal olduğuna yaşayarak tanık oluyoruz.Yıllardır aynı çalışma yöntem ve araçlarını kullanıyoruz diye aynı şeyleri kullanmak bir zorunluluk olamaz. Onları yenilemek, onları aşmak, her zaman düşmanın bir adım önünde olmak gerekiyor. Geleceğe uzanan yolun uzun ve zorluklarla dolu olduğu bilinciyle hareket ediyorsak, bu değişimin zorunluluğunu görmeliyiz.Düşmanın tüm boğma çabalarına rağmen, emeğimiz, alın terimiz, kanımızla yaratmaya başladığımız geleceğe doğru güçlü adımlarla yürümek istiyorsak, elimizden geldiğince hızla ilerlemek ve ilerlerken, kendimizi sürekli kafa ve teknik olarak yaratıcı düzeyde yenilemek, her yünden aşmak zorundayız. Elimizde düşmanla savaşmakta edindiğimiz on yılların deney ve birikimi var. Şehitlerimizden çok şey öğrendik. Bu konuda hiç de azımsanmayacak bir geçmişe ve birikime sahibiz. Bu birikimi bilgilere taşımak ve sürecin ihtiyaçlarına göre yaratılacak olan yeni araç ve yöntemleri bunların süzgecinden geçirerek zenginleştirmek, adımlarımızın hızlanması, düşmanla aramızın açılması anlamına gelecektir. Düşman ne olduğundan fazla büyümek, ne de olduğundan fazla küçümsemek ve düşmanın da ders çıkarak kendisini sa-

vonmada yeniliklerle donandığını unutmamak gerekiyor. Öyle ki, yeri gelir en ilkel ve basit yöntemlerimizle başa çıkamazlarken, yeri gelir en güvendiğimiz yöntemlerimizle bile açık veriz. Onun için çalışma yöntem ve araçlarımızı, örgütlenme biçimlerimizi idealize etmekle, değişmez gözüyle bakmakla gelişmelere ayak uyduramayız.

Yaşam akıp gidiyor ve insanoğlu sürekli yeni şeyler kazanıyor. Teknik devasa adımlarla ilerliyor. Bütün bu birikimler ve deneyimlerimiz, tekniğin gelişme düzeyi elimizin altında. Bunları kullanarak, her zaman geçerli, değişik, denenmemiş yöntem ve araçları yaşamın canlı pratiği içinden çıkarmak sanıldığı kadar zor değildir. Önemli olan, gelişimi ve düşmanın bu gelişimi kendisine nasıl uyarladığını dikkate almaktır.

Öncelikle her aşamada düşmanı her yönüyle tanımak, neyi yapıp yapmamak gerektiğini kestirebilmek gerekir. Örneğin bir eylem gerçekleştirildiğinde kaç dakika, kaç saniyede düşman, güçlerini elindeki teknik olanaklarla eylem yerine yığabilmektedir. Bunu bilmeden eylemi başarıyla tamamlamak ve üsse dönmek mümkün değildir. Bazen dakikaların değil, saniyelerin önemi vardır. İstanbul gibi devrimci güçlerin etkin olduğu merkezlerde oligarşi yeni güçler, olanaklar yığıyor. Her gün teknik kapasitesini artırıyor.

Bunları incelemeden, düşman gücünü hesaplamadan ve gerekli hazırlık yapılmadan başarı sürekli klanamaz. Alışkanlık ve şimdiki kadar bir şey olmadı mantığı en tehlikeli mantıktır.

Her zaman tedbiri gözden geçirmek ve yenilemek, geleceğe daha emin yürümenin sigortasıdır. Çoğu kez nasıl ve hangi yöntemlerin kullanılacağı, savaş aygıtının kendisinden çok daha önemli olur.

Günlük yaşamın pratiği içinde kaybolup, çalışmanın bu yönünü eksik bırakarak, bilinen ve düşmanın dikkatini yoğunlaştırdığı yöntem ve araçları kullanmakta ısrar etmek, darbelerle kapı aralanmaktır.

Bugün dostun, düşmanın kabul ettiği bir güç haline geliştirmede, doğru devrimci önderliğin yanında, her sürecin iltiyaçlarına cevap veren örgütlenme ve mücadele biçimlerini sıcak pratik içinden çıkarmamızın, yöntemlerimizi sürekli geliştirmemizin ve hep karşı-devrimin bir adım önünde yürümemizin büyük rolü

Devrimcilik bizim işimiz ise, bu işin ustası olmak da bize düşüyor. Devrimci, kavgı ustasıdır, sonsuz bir sabırla ve inatla çalışma ustasıdır. Devrimci, yaratma ve kendini yenileme ustasıdır. Devrimci olmanın, hele hele devrimci hareketin perspektifine sahip olmanın yaratıcı gücü, karşılaştığımız her sorunu çözmede anahtar olacaktır.

vardır. Bugün geniş yığınları mücadele-nin eksenini etrafına çekmek ve politikleş-tirmek için yoğun çaba harcarken, ya dar bakış açılarına hapsolacak, klasik çalış-manın kısırdöngüsünde dönmeye duraca-ğık, enerjimiz boşa gidecek, ya da bu sü-reçte kitleselleşmenin ve politikada zen-ginliğin yollarını açacak olan devrimci şiddetli bölge, alan ve birim özgülünde gündeme getireceğiz. İşte bu iki somut seçenekten biri politik zenginliği ve başa-rıyı ifade ederken, diğeri durağanlığı ve kendini tekrarı, çürümeye, tükeniş ve düze-ne kapılanışı ifade ediyor.

Olgarşi devrimci şiddetli yaygınlaştırmayan, alan ve bölgelerdeki gelişmeleri çözecek şekilde geliştirmeyen hiçbir güce yaşam hakkı tanımıyor. Artık milis, sürecin ve düş-manla çalışmanın iltiyacıdır. Geleceğe ilerleyişin zorunluluğudur.

Olgarşıyla çalışmanın boyutlandığı günümüzde, araç ve yöntemlerimizi, örgütlenme modellerimizi çok daha sık gözden geçirmeli ve yenilemeliyiz. Özgürlük için savaşmak mücadeleye, içinde çalışılan örgütsel yapıya hakim olmayı, her gün her şeyi gözden geçirmeye ve çevreyi kavrayabilmeye gerektirir. Yoksa tehlike yanı başımızda bitirir.

Öyle ki, giderken gelirken bile sürekli değiştirilen yollar ve çevreye dikkat, ilişkiler için önemli güvencedir. Geleceğe doğru yürüyüşümüzü kesintisiz sürdürebilmek ancak böyle mümkündür. Hayatı, tekniği ve düşmanı iyi gözlemlemek yanında, her geçen gün gültüde daha çok kendilerine ait olanı talep etmeye başlayan halkın deneyim ve yaratıcılığı da öğreticidir. En önemlisi halktan öğrenmesini bilmek ve halka inebilmektir.

Yaratıklarımızı savunmak ve gelecekte yaratmak istediklerimizi oligarşinin elinden koparıp almak için inancımızı, eylemimizi ve düşmana kinimizi her geçen gün yeniden üretmek ve çoğaltmak gerekiyor. Tembelliğin üzerimizdeki gücünü yok ederek, her gün daha fazla çalışarak, her gün daha yaratıcı kılarak ve çalışmayı daha verimleştirmek için eğiti-mek gereken önemi vererek ilerlemek zo-rundayız.

Yani mücadeleye kendimizden daha fazla bir şeyler verebilmek için, fedakarlığa inanmak, onun sömürsüz, baskısız bir dünya için gerekli olduğunu ve yaşamımızı bunun şekillendireceğini bilmek zorundayız.

Bizim özverimiz bir din adamının mistik düşünceleri için girdiği fedakarlıktan çok daha farklıdır. Bizim fedakarlığımız ve özverimiz bilincle örüldür. Yaratacağımız özgürlüğün ve dünyanın bedelidir. Hiçbir şey bedelsiz olmuyor ve gelecek bu bedeli ödeyebi-

lenlerin omuzlarında yükseliyor.

Bugün geline aşamada devrimci bir gerçeğe sürdüren her türlü faaliyet - en basitten en karmaşığın- inisiyatif, yaratıcılık ve kendini yenilemeyi gerekti-iyor. Devrimcilik bizim işimiz ise, bu işin ustası olmak da bize düşüyor. Devrimci, kavgı ustasıdır, sonsuz bir sabırla ve inatla çalışma ustasıdır. Devrimci, yaratma ve kendini yenileme ustasıdır. Devrimci olmanın, hele hele devrimci hareketin perspektifine sahip olmanın yaratıcı gücü, karşılaştığımız her sorunu çözmede anahtar olacaktır. Ama yeter ki kural-larına, ilkelere sonuna kadar bağlı oldu-ğumuz gibi, hep geleceği ve değişimi göz önüne alarak bizi hantallaştıran kuralar-dan zamanında vazgeçmesini de öğre-nebilelim. Bir yöntemin keşfedilemez ve çözülemez olduğunu düşünmeyelim. Biz bir şey bulabiliyorsak düşmanımız da bu-labilir ve bizi sıkıştırabilir. El elden üstün-dür ve üstteki el olmak istiyorsak her şeyle ilgilenebilir ve düşmanımızı iyi tanı-yalım.

SÖYLEMEK DEĞİL, YAPMAK ÖNEMLİDİR

Devrimci mücadeleden başka onurlu, namuslu ve insanca yaşamın olmadığına inanılanlar, onun gerektirdiği teorik ve pratik donanıma da sahip olmak gibi bir so-rumlulukla karşı karşıyadırlar. Çoğu kez eksiklikleri, zaafıları teoride saptayarak bunu pratiğe aktarmak, yaşamda varlık bulmasını sağlamak, hataları, zaaf ve ek-siklikleri aşmak o kadar kolay değildir. Önemli olan, doğruları hayata geçirebil-mek, pratikte sinayabilmek ve halka taşı-madaki ustalığımızdır. Küba'nın ulusal kahramanı Jose Martí'nin dediği gibi "Söylenmenin en iyi yolu yapmaktır." Genisi pratiğe hizmet etmeyen siyasi gevzele-likten, içi doldurulamayan boş kavramla-rın arkasına sığınarak devrimcilik yap-maktan başka bir şey değildir.

Bugün Türkiye solu on yıllardır savun-duklarını, söylediklerini yaşama geçire-meyen, bunu yapmadığı için de yerinde sayan, hızla eriyen, yaşamın bir dinamiği haline gelemeyen ve kendilerini tekrar eder halde, oligarşinin saldırıları karşı-sında ölüm-yaşam savaşını vermektedir. Teori ve pratiğin bütünü olduğunu ve uyumu-nu sağlayamayanlar bir karşı bile büyü-yemeyen, ama giderek küçülen ve tüke-nişi doğru yol alan güdük yapılar olarak kalmaya mahkumdurlar.

Eksik ve zaafılarımızı tespit etmedeki ustalığımızı bunları giderme yönünde kullanabildiğimiz oranda, mücadelenin çok daha emin adımlarla geliştiğini gör-mek hiç de zor olmayacaktır. Halk kendi eksenini etrafında toplamanın ve güvenli kazanmanın en iyi yollarından birinin ye-nilenmek, her türlü yöntem, araç, müca-dele biçimi ve örgütlenmeyi zenginleş-tirmek, sürece uydurmak ve söylediğini yapmak olduğu düşünüldüğünde önemli daha iyi anlaşılacaktır. Halk söylenenden çok yapılamaz bakiyor ve ona göre değer biçiyor.

Bölücülük ve birlik açık bir sınıfsallığa dayanmaktadır. Savaşın mantığı ve halklarımızın geleceği birlikte mücadeleyle gelip dayanmıştır. Bugün Türk ve Kürt halklarının önünde Türkiye ve

Kürdistan'ı mücadele alanı haline dönüştürmekten, halklarımızın değil oligarşinin güçlerini bölmekten başka yol kalmamıştır. 9 aylık DYP-SHP iktidarının, düzenin her noktada tıkanışı karşısında, Türk ve Kürt halklarına karşı daha organize ve topyekün bir savaş hükümeti olarak gündeme geldiği artık yeterince ortaya çıktı. Demokrasibilik oyunları, yarattıkları reform ve umut beklentileri ne olursa olsun, egemenlerin tüm politikalarını faşizm olgusunun belirlediği bir ülkedir Türkiye. Kürdistan politikaları konusunda da geçerli olan budur. Nitekim kontrgerilla hükümetlerinin önünü kesmek gerekçesiyle, onu destekleyenleri kötü bir şekilde yanıltarak, koalisyon iktidarı bizzat kontrgerilla ve açık savaş politikalarının yeni süreçteki mimarlığını üstlenmiştir. DYP-SHP koalisyonundan özel savaşın hızını kesmesi beklentisine girenler, kontrgerilla cinayetleriyle karşılaştıkları ve kontrgerilla hukukunun egemenliğini görmüşlerdir.

TURK VE KURT HALKI KAZANACAK

Newroz'dan sonra Şırnak somut bir gerçeği pekiştiren sonuçlar ortaya çıkardı. Oligarşi Kürt halkının ulusal taleplerini ve mücadelesini Kürdistan sınırları içerisine hapsederek baskı, terör, provokasyon ve psikolojik savaş yöntemleri ile ezmekte ısrarlı olduğunu, gerekirse şehirleri topa tutarak, halkı göç ettirerek göstermiş oldu. Zaten kendisi açısından da gelinen aşamada başka bir yol kalmamıştır. Artık Kürdistan sorununu, şiddetli sonuna kadar götürerek "çözmeyi" önüne koymuştur. Bu noktada oligarşi ne kendi aralarındaki çelişkilerden reform beklentilerine girenlere reform umudu sunuyor, ne de Kürt sorununun çözümü için demokratik çerçevede bir ışık yakıyor. (*) Tersine şiddet üzerine şiddet ekliyor. Savaşı daha da kızıştırıyor. Alınan kararlar ve uygulamalar Kürdistan'ı kontrgerillanın ellerine teslim etme yönündedir. Bunun karşısında ise mücadeleyi milliyetçiliğin dar sınırları içerisine sıkıştırmanın ve çözümü hala burjuvaziyi masaya oturtmakta aramanın halka üst üste acılar ve hayal kırıklıkları yaşatmaktan başka anlama gelmediği görülmüştür. Oligarşi uzlaşma, masaya oturma, anlaşma, reform ve demokratik açılıma hiçbir şekilde ışık yaktırmazken, hala oligarşiden bir şey beklemek nazbı kapırmaktır. Milliyetçi anlayış bu noktada mevcut durumdan, bir adım daha öteye geçemez hale gelmiştir. Yaşam milliyetçi politikalar için denizi tüketti. Kürdistan'da da milliyetçiliğin geleceği yoktur.

Özellikle bugün gelinen noktada gereklerle doğrular, ders almasını bilenlere katı bir şekilde kendini göstermektedir. Savaş esas olarak halkımızla oligarşi arasında yürütülmektedir. İktidar bütün güçleriyle bu savaşa yüklenmektedir. Geleceğini Kürt ve Türk halklarını birbirinden terici etmeye bağlarken, kendi güçlerini mümkün olduğu ölçüde birleştirme çabası yapmaktadır. Bugün halklarımızı bölmek, birbirine düşman etmek şovenizme sarılan mevcut iktidarın politikasıdır ve halklarımızın bölünmesi oranında politikasına hayatıyet kazandırıcaktır. Şırnak bu politikanın en büyük operasyonlarından biri oldu.

Burada bölücülük ve birlik açık bir sınıfsallığa dayanmaktadır. Savaşın mantığı ve halklarımızın geleceği birlikte mücadeleyle gelip dayanmıştır. Bugün Türk ve Kürt halklarının önünde Türkiye ve Kürdistan'ı mücadele alanı haline dönüştürmekten, halklarımızın değil oligarşinin güçlerini bölmekten başka yol kalmamıştır. 9 aylık DYP-SHP iktidarının, düzenin her noktada tıkanışı karşısında, Türk ve Kürt halklarına karşı daha organize ve topyekün bir savaş hükümeti olarak gündeme geldiği artık yeterince ortaya çıktı. Demokrasibilik oyunları, yarattıkları reform ve umut beklentileri ne olursa olsun, egemenlerin tüm politikalarını faşizm olgusunun belirlediği bir ülkedir Türkiye. Kürdistan politikaları konusunda da geçerli olan budur. Nitekim kontrgerilla

hükümetlerinin önünü kesmek gerekçesiyle, onu destekleyenleri kötü bir şekilde yanıltarak, koalisyon iktidarı bizzat kontrgerilla ve açık savaş politikalarının yeni süreçteki mimarlığını üstlenmiştir. DYP-SHP koalisyonundan özel savaşın hızını kesmesi beklentisine girenler, kontrgerilla cinayetleriyle karşılaştıkları ve kontrgerilla hukukunun egemenliğini görmüşlerdir.

Son MGK kararlarında bir kez daha görüldüğü gibi, Kürt ulusal sorunu devlet tarafından partiler üstü bir sorun olarak ele alınmaktadır. Oligarşi bu sorunu hiçbir partiye "istisna" ettirmeyecek kadar hoşgörüsz ve tavizsiz bir tutum içindedir. Bütün siyasi partiler, devletin diğer organları, bütün burjuva basın-yayın organları hepsi MGK kararları etrafında birleşerek sorunun bir devlet politikası olduğunu gösterdiler. Çünkü hepsinin çıkarı ortak ve şimdi kenetlenerek halkların karşısına "milli bir koalisyon" gibi birlikte çıkmak gerektiğinin bilincindedir. MGK kararları hükümetin bakanlarına ancak bir talimat şeklinde okunmuştur. Son Irak ve İran hava ve kara hareketlerinden, hükümetten birkaç bakanın dışında kimsenin haberi olmamıştır. Hükümetin bakanlarına, parlamentelere, parti yöneticileri ve ileri gelenlerine uygulanan bu politikaya parmak kaldırmaktan başka bir iş düşmemektedir. Ama mücadele karşısında hiçbir bu kuklalık rolüne ses çıkaramamakta, sistemlerinin ve devletlerinin çıkarları hepsinden önde gelmektedir.

Özünde bu politikalarda değişen bir şey olmamakla birlikte, gelinen noktada oligarşi Kürt ulusal hareketini bastırmada elindeki tüm araçları ve yöntemleri harekete geçirmiş durumdadır. Artık MGK kararları ile birlikte hükümet, Kürt ulusal hareketinin bastırılmasını, kontrgerillanın, ordunun, özel timin eline bırakmıştır; "Halledin de nasıl hallederseniz halledin" anlayışı, var olan politikanın esasını belirlemektedir. Zorla sindirme ve yaygın

BİZ HALKIZ. TÜRK.

İmha politikasının sonuçları, bugün iktidarın ve ordunun sözcülerini halkla gerilimi ayırt etmeme noktasına getirmiştir. Şimdi çareyi şefkat sunacağız dedikleri halka da saldırmakta arıyorlar. **Artık hedef silahlı hareketi yok etmekten öte "de nizi kurutmaktır. İktidar kendisi için çeşitli riskleri taşısa da, rahatsız edici ve tepki çekici olsa da ellerindeki bütün araçları kullanarak her yerden ve her şekilde saldırarak "iş bitirme" politikası içine girmiştir. Nevroz'un ardından Şırnak'taki gelişmeler ve öncekilerden daha geniş kapsamlı sınır ötesi operasyonları da bu politikanın sonuçlarıdır. Bu açıdan yeni Şırnak'ların ve İsrailli tipi operasyonların gerçekleştirilmesi sürpriz olmayacaktır. Oligarşi bütün gücüyle bunlara hazırladığının işaretlerini veriyor. Kürdistan'a özel tim, komando ve her türlü sila-**

ELE VEREREK

1 60 MİLYONUZ-Devrimci görevlerimizi birlikte omuzluyoruz.

hi yığıyor. Son operasyonda Irak'tan sonra İran'a girmekten çekilmeyeceğini gösterdi. Her ne kadar şurada burada yer yer, yarım ağız bahsedilse de "Halkı kazanmak", "Kürt realitesi", "Halka yumuşak ve şefkatli davranmak", "seffaflık" benzeri politikalar kısa sürede geride kalmış ve unutulmuştur. Burjuvazinin tüm cephelerinde Kürt ulusal mücadelesinin kökten ve toptan halledilmesi yolundaki isteklerle sorun MGK'ya havale edilmiş, şiddetten başka bir şeyden anlamayan militarist güçlere aktarılmış durumdadır. Demirel'e tepkilere, eleştirilere kulak asmadan "Her şey programa uygun yürüyor." dedirten şey devlet katındaki bu mutabakattır. Demirel'i ne tedbir alınması gerekiyorsa onu almaya" sevk eden zirvedeki bu birlik havasıdır. Diyarbakır MGK top-

lantısının ardından yapılan ve HEP hariç Meclisteki tüm partilerin imzaladığı "birlik, bütünlük" mutabakatı ve alınan bütün tedbirlere iktidarıyla, muhalefetiyle parlamantonun onay vermesi, Kürt halkına ve ulusal mücadeleye hiçbir taviz yok anlamına geliyor.

Sovenizm Yeniden Şahlandırılıyor

Nevroz döneminde yoğun bir biçimde gündeme getirilmeye çalışılan Kürt-Türk düşmanlığı giderek derinleştiriliyor. Halklar arasındaki düşmanlık ne kadar körüklenirse, oligarşi Kürt halkına saldırıda o ölçüde rahatlayacağına, en azından Türk halkının tepkisini çekmeyeceğinin hesabı içindedir. Oligarşi halkları bölüp birbirine küstürdüğüne daha çok saldırmak için fırsat yaratıyor. Halkları birbirine küstüren ve aralarındaki dostluk ilişkilerini

İktidarın politikaları Kürt halkı için terör ve cinayetten başka bir şey üretmiyor.

"Halkı kazanmak", "Kürt realitesi", "Halka yumuşak ve şefkatli davranmak", "seffaflık" benzeri politikalar kısa sürede geride kalmış ve unutulmuştur. Burjuvazinin tüm cephelerinde Kürt ulusal mücadelesinin kökten ve toptan halledilmesi yolundaki isteklerle sorun MGK'ya havale edilmiş, şiddetten başka bir şeyden anlamayan militarist güçlere aktarılmış durumdadır. Demirel'e tepkilere, eleştirilere kulak asmadan "Her şey programa uygun yürüyor." dedirten şey devlet katındaki bu mutabakattır.

da aynası oluyor.

zedeleyen politikalar izleyenler, oligarşinin Burjuva basın-yayın organlarından saldırı politikasının ekmegine yağ sürmüş "terör" ve "intikam" çılgınları yükseliyor. Uzun süreli hesabı bir kenara Sırnak olaylarının ardından hemen her bırakan oligarşi, gücünü kısa sürede halklar gün gazete manşetlerini "Tırmanan terör" arasında yarattığı gelişlerde arıyor. işgal ediyor. Kimi "Bu ne cüret!" derken, Şovenizm bunun için sistemi savunularını kimi de "Köpekler iyice azdılar" başlıkla-ortak yürüttüğü bir kışkırtmadır. Ödemiş'te rıyla Kürt halkını doğrudan hedef gösteri-Kürt düşmanlığı yönünde pankartlar asılıyor. yor. Sahibinin sesi burjuva basın, devle-Ege'de, Trakya'da şovenizm dalgası tın Kürt halkına yönelik sistemli saldırı kabartılmaya çalışılıyor. Kayseri'de askeri programının sistemli sözcülüğünü üstle-cenazelerde Kürt düşmanlığı yayılıyor. nıyor.

Özellikle resmi makamların açık desteği ile Trakya'da çeşitli bahanelerle Türk halkı Kürtlerin üzerine saldırtılıyor, hemen hemen bütün illerde Kürtler dışlanmaya, evlerinden edilmeye, işlerinden atılmaya çalışılıyor. Bu Resmi kanallar ve karakollar aracılığıyla bu kenetlenmeden Kürt halkına yönelik hak yönde tahrik ve teşvikler yaygınlaşıyor. Halka "hereye gidiyoruz" havası yayılarak, Özal'ın son MGK toplantısında "Bakım Kürt ulusal mücadelesinin nasıl olursa olsun bastırılması düşüncesi meşrulaştırılmak isteniyor. Türkiye'de halk üzerinde estirilen hava budur. "Türkiye bir bütündür, bölmek iyi cevabı yine Özal veriyor.

İstiyorlar, böldürmeyelim, birleşelim. Burjuva basın ve yayın organları sis-Bölmeye çalışanları ezelim." havası tem için çalan çanları ilk duyanlar olarak tehlikeli, devrimci mücadeleye zarar verici feryat ediyor. "Birleşelim, terör belasın-bir havadır. Tabii devlet bunu yaratacak dan ne olursa olsun kurtulalım." Siste-malzemeleri de ulusal hareketin yanlış min, militarizmin her kesimdeki temsilci-eylem çizgisinde, milliyetçi kinle yoğrulmuş leri yukarıdan aşağıya aynı kervana katıl-tavirlerinde buluyor ve fırsatı kaçırmıyor. mışlardır. Aralarında reform, bir şeyler Dost-düşman ayırt etmeyen eylemlerin, kim verelim öyle çözelim diyenler de giderek yaparsa yapsın, önemli olan, kimin seslerini kesiyorlar. Oligarşinin sözcüleri yaptığından çok kime mal olduğu ve arasındaki "farklılık" söylem farklarından yarattığı siyasi sonuçlardır. Gemi yakmalar başka bir şey değildir. "Ezelim ve bir an vb. halka zarar verecek eylemleri oligarşi önce iyice önüne geçilemeyecek hale Kürt halkına düşmanlık yaratmak için gelmeden işi bitirelim!" Basın, duyduğu kullanıyor. İstanbul, Ankara gibi merkezlerde rahatsızlığın ve huzursuzluğun etkisiyle halk içinde "bu saldırı hepimizde" gelebilir bunu açık açık yazıyor.

endişesi yaygın tartışılan konu oluyor. "Liderler, bir araya gelin. Ortak tavır Bu aynı zamanda Kürt ulusal hareke- almak için ne bekliyorsunuz?" (31 Ağus-tinin Türk düşmanlığı yönünde gelişmesine tos, Milliyet) Artık yeter diyor Milliyet. Vu-de zemin hazırlamaktadır. Diğer bir run, kırın öldürün, Ama bizi bu beladan deyişle, Kürt halkının ulusal taleplerini kurtarın." Cumhuriyet de aşağı kalıyor, Kürt-Türk mücadelesinin zeminine sıkış- kraldan daha kralcı; açıkça devlete katıl- tırmak demektir. Kürt yurtseverleri tara- am çağrısı yapıyor. 26 Ağustos'taki "İş fından son zamanlarda ifade edilen isten geçmeden..." başlıklı yazıda "Her "Önemli olan solcu olmak değil Kürt ol- narak yok etmenin" yöntemlerinin kulla- mak" sözü bunu yeterince açıklıyor.

KÜRT HALKININ KATLIAMINA AÇIK DESTEK

Aslında burjuva basın-yayın organla- rında dış vuran tepkiler, oligarşinin tep- kilerini ifade ediyor. Oligarşi için yazan, hep bir ağızdan "intikam" diye, "ezelim" çizen ve "yol gösteren" burjuva basın-yayın diye çılgınlık atıyor. Milliyet'in yazarların- dan Necati Doğru'nun "Ver kurtul, vur ulusal mücadeleye nasıl bakıldığını

demokrasiyi sağlayacak bütün reformları, parlamentodan geçirmek birbiriyle geli- mez" diyor. Basın tornadan çıkmış gibi hep bir ağızdan "intikam" diye, "ezelim" diye çılgınlık atıyor. Milliyet'in yazarların- dan Necati Doğru'nun "Ver kurtul, vur kurtul" derken işaret ettiği nokta ayndır. Güneydoğu'ya tilyonlarca yatırım yapıl-

Burjuva basın ve yayın organları sistem için çalan çanları ilk duyanlar olarak feryat ediyor. "Birleşelim, terör belasından ne olursa olsun kurtulalım." Sistemin, militarizmin her kesimdeki temsilcileri yukarıdan aşağıya aynı kervana katılmışlardır. Aralarında reform, bir şeyler verelim öyle çözelim diyenler de giderek seslerini kesiyorlar.

masına rağmen yine "terör"ün durmadığını, "Ver kurtul" mantığının "kör, kolaycı mantık olduğunu belirtiyor. O halde "VUR KURTUL"dan başka çözüm yok diyor.

Burjuvazinin kalemlerleri devlete bir an önce işi bitirmesi için akıl verme yarışındalar. Yoksa ne Şırnak'ın basılması, ne de Kürt halkının durumuna üzülmüyorlar. Basının desteklediği ne hükümetin, ne muhalefetin kendisidir, ne de MGK'dır. Onlar terör ve katliam politikalarını savunmaları ve uygulanmasına karşı çıkmayanları destekliyorlar. Bunun için Mesut Yılmaz'ın savaş çıkırtkanlığı övgüye değer bulunuyor.

MGK kararlarının uygulanması için çırpınıyorlar

Daha Kürt realitesinin tanındığı zaman "Birtakım hakların verilmesi gerekir" diyen köşe yazarları, bugün "terör" demagojisiyle MGK kararlarına ve kontrgerilla katliamlarına çanak tutuyorlar. Milliyetçi hareketin yanlış eylem çizgisini de iyi kullanıp yaygara koparmada ve Türk milliyetçiliğini köklemede burjuva basın bütün hünerini ortaya döküyor. Kürt halkının ulusal mücadelesinin bastırılması için MGK'ya kolaylık sağlanıyor.

Kürt halkına karşı "öldür-yok et" türünden bir mantığa kamuoyunun zihninde mesru bir zemin hazırlanmış görülmüyor. Kafalara "teröristlere acımak yok onlara her şeyi yapmak muhtaktır imajını yerleştirecek yayınlar durmaksızın sürüyor.

Kürdistan'da halkın katledilmesi ayakta alkışlanıyor. "Taban buluyorlar. Halktan da onları destekleyenler var" türü resmi demerler dikkat çekicidir. Bir yanılla çaresizliği gösterse de diğer yanılla "hepsinin canı cehennem" demek, "Kurunun yanında yaş da yanacak, bundan halk da nasibini fazlasıyla alacak" şeklindeki mesajları da veriyor.

Şırnak bunun son derece açık, somut ve çarpıcı bir örneğidir. Gazete manşetlerinde "Mehmetçik karadan, havadan 30 Ağustos'a yaraşır bir şekilde yok ediyor" (30 Ağustos, Meydan) kıskırtmasıyla katliam sevinçle veriliyor. Yine Bugün gazetesi "Harekat başladı" diyerek sabırsızlıkla beklenen günün geldiğini ilan ediyor. Hükümete, devlete "az yapılıyor" diyerek kızanlar da az değil.

Kin ve öfkeyle Kürt halkının açktan katledilmesini savunular, Şırnak olaylarından sonra toplanan MGK toplantısından daha "açık" bir sonuç çıkmamasına, Demirel'in gösteri için de olsa yine haktan hukuaktan bahsetmesine tahammül edemiyorlar. "Demokrasi, hukuk laflarına gerek yok. Daha ne bekliyorsunuz? Güneydoğu'ya seferler

düzenlensin, artık şu işi bitirelim" denilerek seferberlik için çağrı yapılıyor. Nerede ise gönüllü asker toplama büroları açacaklar. Uğur Mumcu da özünde farklı düşünmüyor.

Yazdıklarıyla Türkiye'nin açıklamalarına gözü kapalı imza atabilir. Kamuoyunun Güneydoğu'daki terör olaylarını "Lübnan iç savaşını izler gibi" izlediğini, bu kayıtsızlıkla bugünlere gelindiğini belirterek, devletin de "Eskiyanın kökü kazındı" diyerek bu aymazlığın başını çektiğinden şikayet ediyor. Mumcu, sesi-ne kulak verilmesini, kamuoyunun da kendileri gibi katliamlara, sürgünlere alış-kutmasını istiyor.

Ne derlerse desinler, hangi cümleleri kullandırlarsa kullansınlar amaç aynıdır. Kürdistan'daki ulusal mücadelenin bastırılması için MGK'nın ve kontrgerillanın yolunu düzlemek.

Onların görevi kamuoyunu, oligarşinin militarist güçleri Kürdistan'da ne yaparlarsa yapsınlar "Eilerinize sağlık" dedirtecek noktaya getirmek ve morallerini yükseltmektir. Katliam gerek-yorsa burjuva basın onun çıkırtkanlığını yapmaya hazır ve bugün koro halinde "vurun" nakaratlarıyla bunu pompalıyor.

Türk-Kürt halkının birliği ve ortak mücadelesi, sistemden çıkarı olan bütün güçlerin Kürt halkına karşı birleştiği ve Türk halkının Kürt halkına karşı aynı ölçüde kıskırtıldığı dönemde daha bir önem kazanmıştır. Gelinen aşamada gerçekten Kürt halkının ulusal taleplerine ve özgürlüğüne kavuşması, oligarşinin bu gerici birliğinin ve terör, provokasyon, katliam politikasının önüne emekçi halkların birlik barikatıyla çıkılması bağlıdır.

KÜRT HALKININ HAKLARINI KAZANABİLMESİ MİLLİYETÇİ ÇİZGİYLE DEĞİL, DEVRİMCİ POLİTİKAYLA OLANAKLIDIR

Bugün Kürt ulusal sorununa hala milliyetçi politikalarla çözüm arayanlar, devletin Kürdistan'ı tecrit ederek devreden çıkarma politikası karşısında çözümsüzlüğü yaşıyorlar.

Sorun faşizmin karşısına sadece askeri olarak güç koymak sorunu olmaktan çoktan çıkmıştır.

Sorun, devrimci politikalarla oligarşiyi giderek Türkiye'de ve Kürdistan'da köseye sıkıştırabilmek, güçlerini bölerek, Türkiye halklarını karşısına çıkarabilmektir. Oligarşiyi sar-

sacak olan halkların mücadelede birliğinin geliştirilmesi ve oligarşinin halkları birbirine karşı çıkarma politikasının iflas ettirilmesidir. İşte bu nedenle halkların birliğini mücadelede sağlamak çok şey ifade ediyor. Kürt sorununa Türkiye devrimci açısından bakmayıp Türk ve Kürt halklarının mücadelesini örgütlemekten uzak duranlar, kendi gelececeklerini zora sokuyorlar. Kazanımlarına zarar veriyorlar. Milliyetçilik, Türkiye'de Kürt halkının mücadelesini iktidar mücadelesinden ayırıp Türk halkının mücadelesine ve Türkiye devrimine sırt çevirmek olarak şekilleniyor. Devrimci politikalar, milliyetçiliğin tersine Türk ve Kürt halkını birlikte kucaklayarak iktidara taşımayı ve kurtuluşunu mücadele içinde birbirlerine güven duyarak sağlamayı önüne koyuyor. Milliyetçiliğin sınırları Kürdistan'da bitiyor. Halkların kurtuluşuyla kendisini yükümlü kılan devrimciğin sınırları Kürdistan ve Türkiye'dir. Bu yaklaşım halkların kurtuluşunu milliyetçiliğin dar sınırlarına hapsediyor. Devrimin sınırsızlığı içinde engin sınırsızlığıyla genişletiyor ve halkları kardeşlik içinde bu politikayla kucaklıyor. Kürt halkının mücadelesinin Kürdistan sınırları içinde örgütlenilmesi noktasında devrimciler Kürt ulusal hareketiyle aynı paydada buluşuyorlar. Devrimcilik Türk ve Kürt halklarının ortak kurtuluşunu hedeflediğinden ortada milliyetçilikten ayrılıyor.

Türk ve Kürt halklarının ortak taleplerini savunuyor. Türk ve Kürt halkları kaderlerini ve güçlerini devrimci politikalar ekseninde birleştirerek gelececeklerini belirleyip kuracaklardır. Bütün dünyadaki milliyetçi hareketlerde her zaman faydacılık önde gelir. Her şeyi hep kendi odaklarında düşünürler ve kendilerine göre hesap yaparak başkalarını da bu hesabın içine katmaya çalışırlar. Devrimci adalet, halkın kendi çıkarları ekseninde ele alınır. Yardımlaşma, enternasyonalist tavır her zaman kendi çıkarları ekseninde ele alınır. Milliyetçilik esas olarak kısaca çıkar ideolojisidir. Bunun için de çıkarlarına hizmet ettiği oranda, politika hemen her gün hatta her saat rahatlıkla ilkesiz ve kuralsız bir şekilde değiştirilir. Bir gün yayınlanan bir açıklamada "Şırnak imha ediliyor. İstanbul ve

Ankara da yıkılacaktır" diye yazılır, diğer gün yapılan bir telefon konuşmasında "Katliama katliamla cevap veremeyeceğiz" denilir.

Milliyetçi hareketlerde doğru ve yanlış hep iç içedir. İstediklerinde doğruyu, istediklerinde yanlışını ön plana çıkarırlar. Milliyetçilik gerçeklere gözünü kapatan, düşünmeyen, tartışmayan, inceleyip araştırmayan bir kitle tabanı yaratmayı hedefler ve özellikle de günümüzde ilerici ve sosyalist görüşmeler altında ortaya çıkanlar buna daha fazla ihtiyaç duyarlar.

Çünkü milliyetçi, çıkarıcı politikalar bir kısım sınıf ve tabakaların talep ve isteklerine cevap verirken bir kısmının da zararına gelişirler. Bunu önlemenin yolu olarak da benimsedikleri yöntem, aldatıcı propagandalar ve zor yöntemidir. Bunları halkların zengin deneylerinde bulabiliriz.

Milliyetçi anlayışlar düşünen, eleştiren değil "itaatkar" bir kitle tabanına ihtiyaç duyarlar. Çünkü itaatkar bir kafa yapısı kendini kolay kolay milliyetçiliğin sığılğından kurtaramaz. Devrimci politikanın sorunları tüm boyutlarıyla derinlemesine irdeleyen bakış açısını kavrayamaz.

Bugün sorunun odağında Türkiye devriminin gerçekleştirilmesi vardır. Türkiye devrimi ise sığılğı ve milliyetçiliğe değil, üretkenliğe ve devrimci bakış açısının yön verdiği dönüştürücüliğe ihtiyaç duyar. Halkları gerçek kurtuluşu götürecektir. Kürt halkının devriminden uzaklaşmak, hiçbir soruna çözüm getirmedik gibi, telifsiz zor hataları da beraberinde getirecektir.

Bundan kurtulmak ancak milliyetçilikten arınarak, ideolojik ve politik olarak sınıfsallığa yönelmekle olanaklıdır. Tarih nihai zaferi sınıfsallığın dışında arayanların hayal kırıklığıyla notaklanmış örnekleriyle doludur. Faydacı ve çıkarıcı yaklaşımlar belki kısa vadede avantajlı gibi görünebilirler. Ancak bu sadece bir görüntüden öteye geçmez. Bu görüntünün altında devrimcilerin aleyhine atılmış zarar çentikleri vardır.

Milliyetçi politikalar sonuçta uzlaşmayla notaklanmak zorundadır. Bu sosyalizmin önemli kazanımlar elde ettiği ülkelerde bile, aradan yıllar geçse de böyle olmuştur. Milliyetçiliğin yarattığı tahribat ve egemen sınıfların nefessiz bırakacak, onların ellerini kollarını bağlayacak olan ise devrimci hareketlerdir, devrimci politikalar.

Ülkemizde Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesinin vardığı noktada bu ayrımın iyi yapılması ve bunun bilincine varılması gerekir. Türkiye devrimci hareketiyle bulunacak bir "siyasi çözüm" dışındaki yol ve yöntemler sonuçta başarısızlığa mahkumdur. Kürt halkının hak ve özgürlüklerini elde edebilmesinin yolu, birlikte örgütlenmeden ve birlikte mücadelelen geçiyor.

Ulusal bağımsızlığı sağlamanın tek yolu budur. Emperyalizm ve oligarşinin hiçbir taktiği, hiçbir politikası Kürt ulusal sorununun çözümünde bize bir mesafe almaz, tersine sorunu kangren haline getirir. Böyle olursa, sorun Kürdistan sınırları içinde giderek tecrit olup bozulacaktır.

Türk halkı gibi stratejik bir müttefik kaybedilirse kazanmak mümkün değildir. Türk halkı gibi Kürt halkının da ulusal ve sınıfsal kurtuluşları Türkiye devriminden, Türkiye devrimci hareketinden, emekçi halkların mücadelesinden geçmektedir.

(*) "Reform paketi" diye sunulmak için el altında tutulan ise kazanılmış ulusal hakları değil, oligarşinin reform görüntüsü altında bastırma ve sindirme tedbirlerini içeriyor.

Kamu emekçileri: İCAZET DEĞİL, MÜCADELE

Eylül'de "demokratikleşme" paketi ni açacağız derken gündeme gelen "yargı reformu" paketi ilk önce koalisyonda kendii direğine karşı. İş güvencesi işe yılan hakpaysı, döndü ve Demirel dahil bu yasaı karşı taraf alındı. İktidarı palavraları bir yana, halkı karşı her türlü bası ve katliamı yaygınlaştığı, sorunların dağılığı yığıldığı bu süreçte, memurlara grevli-toz sözlmesi sendika hakkının tanınamış. İşsizlerin işsizliği, yarı meclislerin açılması, Sayıştay'ın hiçbir inandıcılığı ve güvencesi de kalmamıştır. Ankara'ya yürüyün memurların "buysayın gelsinler" deyip, polisi saldırı hükümetine elbette inanamaz. Bu nedenle memurlar çıkarılacak işi boş bir sendika yasasına karşı, yine kendii güçlerine güvenerken iktidarı bu konuda geri adım attırarak hesaplar içindeler. Ben-Sen ve Sağlık-Sen yetkilileri bu konuda şunları söylüyorlar:

bu yön görmek gerekir. Unutmamalız ki, grevli-toplu sözleşmeli sendikalar itidârî gündemine sokan bizi. Bu anlamda, itidârî bu talebimizi istediği biçime sokmaya izin vermemek demek, öncelikle itidârî politikalarını doğru ve yerinde tespit etmek demektir. Bu bir kere bilince çakırtılmaldır. Bunun söylemek de tek başına yetmiyor. Biliriz ki, sadece bize yönelik değil, bu toplarlara yaşayan halklara karşı saldırıları da duyarlı olmak, anında tavrı almak bizimiz kazanımları açısından önemli olacaktır. Örneğin, Şişli'de yaşananlara nasıl sessiz kalabiliriz ki?.. Onun için, ÖZGÜR-DE'İN oluşturduğuna inceleme ve yardım hareketi de var. Ayrıca, ilaç kampanyası da başlatıldı.

Bugün yoğun bir süreci yaşıyoruz. Bu süreçte olağan genel kurulumuzu da yapacağız. Bizim açımızdan bunun anlamı, sağlık emekçilerini bilinçlendirmek, geliş-

İktidar ikili oynamaya devam ediyor.

Ancak bugün, demokrasi maskesi daha fazla parçalanmış durumda. Öncelikle

DiSK memur sendikalarından umduğunu bulamadı

-Bizler, sosyalizmi
unutturmaya ve karalama-
ya çalışan "çağdaş sendi-
kal anlayışa" karşı da mü-
cadele ediyoruz. DİSK bu
konuda, sınıf ve kitle sen-
dikacılığı konusunda ken-
dini açıkça koymalı ve

Yapılan konuşma ve tartışlar örgütlenme, mücadele analiziyle netleştirilmidir.

Genel olarak dünyada ve ülkemizde durumu değerlendirildiğinde, "Konfederasyon konusundaki tartışmayı erken bulduğumuz" açısından DISK ile memur sendikalarının farklı şeyler düşündüğünü, gibi, örgütülüldüğümüz şimdiye kadar nasıl bir çizgiden geçti ise bundan sonra da öyle olacak. Sendikal birlikler mücadele ile Toplantıya katıl! Eğitim - Sen, Tarım-Sen, Tüm Enerji-Sen, Bsm-Sen, Sağlık-Sen, Tüm Sağlık-Sen, Tüm Bel-Sen, Yargı-Sen, Tüm Malye-Sen, Tüm Haber-Sen, Tüm Ray-Sen" temsilcileri diğer işçiler de olmalıdır. Bu konuda kuru lafalar etmek yerine DISK'ın ancak işçi sınıfında dönük bir anlayışa ve mücadelenin içinde ortak mücadeleler örgütlenmelidir.

olarak kendileriyle ortak noktaları yakalayabilecekleri belirlenirse "Haklarını mücadelede edilecek kazanımlarına inanıyoruz. Ya-
Kursun, Eğitim-Sen ve Genel Sağlık-İş sınıfı ve kitle sendikacılığından salık alınmadığından mücadelelerin meşruluğudur. Bu an-
zık bir anlayışla, DISK'ın estirilmiş sorgulanmasından duydukları lamda iktidarın yavaşladığını gördü, kendi gücümüzü güveni-
rahatsızlığı ifade ederek, DISK'ın bu halini olumladıklarını, "terciye yoruz. DISK da mücadelede anlayışla açığa ortaya koymalıdır.

tere satmak" niyetinde olmadıklarını açığa dle getirildi.

Memur sendikalarının sonra söz alan DISK Genel Başkanı
DISK'ın "toplumsal mutabakat" ve bunun doğur bir ürünü olan ni Kemal Nebioğlu yapılan eleştirilerin eleştirisi dozunun aşırılığı
işçilerin işverene aynı yapıya içinde yur alacağı "İş konseyleri", yine söyleyip DISK'ın işçi iktidarinden kesin olarak taviz vermediği
dünya düzeni" anlayışını benimsenmeden değil bir sonucu ni, ancak DISK'ın iktidarinden birinin de gerçeklik ile olduğu-
nunun sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışına karşı "çağdaş sendikal ni söyledi. Aslında bu "gerçeklikle" DISK'ın içinde bulunduğu
layış", 1 Mayıs'ın ülkemizde kutlanış şekli, işçi-memur ayrımları karşı olumsuzluğu halde göstermek kastediliyordu. Memur sendika-
lucade, hakların kazanılmasında yasalık vs. daha birçok konudaki ni DISK'tan yentilnmasını bekledikleri sorular ise yanıtız
ıvrı memur sendikalarını eleştirildi. DISK'ı yönelik yapılan eleştiriler, bırakıldı.

Artık her şey ayan beyan ortada. Kimse hayale kapılmasın. İktidarın bu ay

[illegible]

Açlık grevi yapan
memurlara soruşturma

Hükümetin memurlara verdiği "sadaqa" zammını protesto için 12 Temmuz günü ilk günlük açlık grevi yapan memurlardan Eğit-Sen eşi ve yeni yönetim kurulu üyelerine soruşturma açıldı. Eskişehir Milli Eğitim Müdürlüğü'ne Nalilik emriyle yaklaşık 20 kişi hakkında açtıkları soruşturmada, bu ana kadar Zincirlikuyu İlko-kulu'nda hizmetli olarak çalışan Eğit-Sen üyesi Birol Alğun'un ifadesi alındı. Gerecek ilginçti: Memurların bu eylemim "yasadışı" Devrimci Sol örgütü destekliyordu ve eylemi destekleyen "Eskişehir Öğzür-Der"liler de bu örgüte mensupken". Açlık grevine blyönsine keşif tutulma soruşturması açılması memurlar ve Eskişehir Öğzür-Der'leri tarafından protesto edildi.

Tüm RAY-SEN olağan kongresi yapıldı

22-23 Ağustos günü Pendik Atatürk Kültür Merkezi'nde yapılan TÜM RAY-SEN 1. Olağan Genel Kurul toplantısı tartışmalı geçti. Tartışmaların odağında konuşma hakkı, listelerin asılmaması, sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışı vardı.

"Konukların" konuşmalarından delegelere konuşma süresi kalmadı. Oysa bu kongrede konuşması gerekenler kuşkusuz konuk Petrol-İş yetkilisi gibi "MHP'lisi, MÇP'lisi, sosyalisti hep birlikte olmak zorunda" diyenler değil, delegelerdi. Listelerin asılmaması da delegeler tarafından "güvenlerinin, kötüye kullanılması"

olarak nitelendirildi. İzmir Şubesi oylamaya katılmayarak bu durumu protesto etti.

Tüm Ray-Sen İzmir Şubesi'nden Bülent Çuhadar ilk gün yaptığı konuşmasında, memurların güncel görevlerine dikkat çekerek şunları belirtti:

"Sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışını kendine ilke edinen yapılar, emekçi halklar üzerinde estirilen devlet terörüne, nisanların sorgusuzsualsiz infazına, basın emekçilerinin katledilmesine, en demokratik hak olan grevin halka karşı kullanılmasına, sınıf bilinciyle ve kararlılıkla tavır almalıdır."

Deri işçilerinin direnişi yayılıyor

Deri işyerlerinin Kazlıçeşme'den Tuzla'ya yeni kurulan Organize Deri Sanayii Bölgesine taşınması işverenler tarafından işçileri sendikalaştırma fırsatı olarak değerlendirilmeye çalışıldı. İşçi çıkartarak sendikal mücadelenin önüne geçeceklerini sandılar. Umutları olmadı. İşçilerin kesin ve kararlı tavırlarıyla karşılaştılar. Üretim durduruldu. Servet Deri'de, Kibar Deri'de, Güney Deri'de, Uğur Deri'de, Oposon'da, Atlas Deri'de direnişler günlerce sürdü ve hepsinde işverenle sendika arasında protokol imzalanarak sonuçlandı.

Güney Deri'de Direniş Sürüyor

Direnişlerinin 28. günü olan 24 Ağustos'ta Güney Deri işçileri ziyaret ettik. İşçilerin sendikaya üye olmalarıyla işveren bir işçiyi işten atınca işçilerin direnişle karşılaştı. Üretim durduruldu. İşveren yine gerekli dersi almamıştı, bu kez bütün işçileri işten atmıştı.

Sendikanın devreye girmesinden sonra sendikayla işveren arasında bir protokol imzalandı. Temsilci seçimi yapıldı. Bu kez işveren temsilcisi hedef seçerek onu işten çıkarttı. İşçiler buna da hep birlikte üretili durdurarak yanıt verdiler. Direniş tekrar başladı. İşveren karakola başvurdu, işçiler iki kez gözaltına alınıp savcılığa sevk edildiler. Ama yılmadılar. Serbest bırakıldıktan sonra tekrar fabrika önüne gelerek eylemlerini sürdürdüler.

Yüksan Deri'de Direnişin 8. Günü

24 Ağustos'ta direnişin 8. gününü deydi Yüksan Deri işçileri. Sendikaya üye olmalarından sonra ilk işçi işten atılmıştı. İşverenin bu tavna 16 işçi işi bırakarak yanıt vermişlerdi. Bu işyerinde bayan işçiler de çalışıyor. İşçiler sendika'nın doğal hakları olduğunu söylerken iki yıl önceki haklarımızı, Kazlıçeş-

DERİ İŞÇİLERİ- Şimdi direniş sırası onlarda...

me'deki haklarımızı istiyoruz" diyorlar şimdi da yine aynı tarihte 140 işçi işten atıldı. tek bir ağızdan. Dayanışma süreklili bir Jandarma ve işverenin baskısına karşın olgu burada. Öğle saatinde daha önce Türkçü Derkon işçileri de işten atılmayan direnişleri kazanımla biten işyerlerindeki arkadaşlarıyla birlikte direnişlerini sürdürdüler. İşçiler geliyor ziyarete.

Derkon'da Örgütlü Mücadelede İsrar masının tek nedeni Deri-İş Sendika-sının Derkon patronu Elia Behramus'u deri birkaç aydır örgütlenmiş olması. işçileri sendikalaşmaya olan düşmanlığıyla tanıyorlar.

22 Ağustos'ta Derkon'un Marmara yetkilileri "Derkon patronunu 1964 yılından Ereğlisi ve Çorlu Türk gücü köyündeki masının lokavtı ilanyla sendikalaşmanın ölüne geçmek istiyor. Ama işçiler de "Sen 1481 24 Ağustos'ta işe geldiklerinde he-nüz çeri girmeden bahçe kapısında iş-ten atıldıklarını gösteren liste ile karşılaştılar. İşten atılmayan diğer işçilerle birlikte bahçede direnişe geçen işçiler, o günden bu yana ailelerinin de desteği ile polislin gözdağına rağmen fabrika önünde direnişi sürdürdüler.

Türkçü Köy'ndeki Derkon fabrika- işçileri, eylemlerine son vererek işbaşı yaptılar.

DEVREK TAŞ'ta işçi kıyımı

Zonguldak (Mücadele)- DEVREK TAŞ Santa Fabrikası'nda çalışan 52 sendikacı işçi işten çıkarıldı. Geçtiğimiz hafta iş yokluğu nedeniyle bir hafta ücretsiz izne çıkarılan 180 işçiden 52'sine işbaşı yaptırılmadı. Gerekece olarak işverinin zarar ettğini gösteren DEVREK TAŞ Genel Müdürü Mehmet Zeki Hacı Kuruoğlu, işçilerin atılması, "Zarar ediyorduk. Her şey yasadır" şeklinde açıkladı.

Muhabirimizin gördüğü işten atılan DEVREK TAŞ işçileri açıklamalarıyla Genel Müdürü yalanlıyorlar. "Zarar eden işyeri nasıl oluyor da milyarlık ek tesisler açıyor. İşverenin niyeti bellidir. Bizler yaklaşık iki aydır sendikalaşma çalışmaları yapıyoruz. İşveren sendikalaşmamız karşısında yalanlara başvurmuş, beraberinde de kıyımları gerçekleştirmişti" diyorlar.

İşçiler "Şimdilik sendikamız Ağaç-İş'in alacağı karara göre hareket edeceğiz. Sendika gerekli sonucu sağlamsa veya teslim olursa biz de ona göre eylemlerimizi belirleyeceğiz" diyerek direnme kararında olduklarını açıklıyorlar.

ÇAYTAŞ işçilerinin grevi sürüyor

Zonguldak (Mücadele)- Hisarönü'nde ateş tuğlası üreten işçiler sefalet ücretini isten-sanca yaşam seviyesine çekmek için greve çıkmışlardı. 10 Ağustos'ta başlayan greve 40 işçi katıldı. 48 işçinin çalıştığı işyerinde 8 işçi sendikacı değildi.

ÇAYTAŞ işvereni ise ödenen birer ücretleri asgari ücretin üzerine çıkarmıyor, greve çıkılmasının nedenlerinden birini de bu oluşturuyor.

Çimse-İş'in örgütlü olduğu bu işyerinde işçiler brüt 2 milyon ücret talep ediyorlar. Kamuoyunun grevlerine olan duyarlılığından da yakanan işçiler, destek beklediklerini ve kazanana dek mücadeleyi sürdüreceklerini belirtiyorlar.

Yüreğir Belediyesi işçilerinin oturma eylemi

Adana (Mücadele)- Geçtiğimiz ay toplu iş sözleşmeleri imzalanan Yüreğir Belediyesi işçilerine geçen ayki maaşları ödenmedi. Eylül ayında da maaşlarının ödenmemesi üzerine, işçiler harekete geçtiler. Maaşlarını Ödemeyen Belediye Başkanının tatil çıktığını öğrenen işçiler, belediye önünde oturma eylemine başladılar. Eylem sırasında Belediye Başkan Vekili Yaşar Aldemir'in "Kasamızda 150 milyondan başka paramız yok. Bu paranın işçilere yetmesi mümkün değil. İller Ban-kası'ndan para alacağız. Maaşlarımızı ancak böyle dağıtabiliriz" demesi ve sendika başkanının bunu desteklemesi işçilerin tepkisine neden oldu. İşçiler sendika başkanını işverenin avukatlığına yapmakla suçladılar ve "Bakkala gidecek yüzümüz kalmadı. Sözleşmeyle iş bitmiyor. Biz açız aç" diye haykırdılar.

Sonunda sendika başkanının, belediye başkan vekili ile ikinci görüşmesinde ücretlerin ödenmesine ilişkin sözleşme imzalandı. İşçiler eyleme son verdiler.

Liman işçileri özelleştirmeye hayır diyor

İzmir (Mücadele)- Liman işletmelerinin zarar ettiği gerekçesiyle limanların özelleştirilmesi kararının alınması işçilerin protestosuyla karşılanıyor. İzmir Alsancak Limanı'nda çalışan işçiler "Eğer ortada bir zarar varsa, bu zararın sorumlusu biz değiliz, devleti idare edenlerdir." diyerek özelleştirme kararını protesto ettiler.

Alsancak Liman işçileri, özelleştirme uygulamasına hiçbir zaman razı olmayacaklarını ve bu kararın geri alınması için

her türlü eylemi yapmaya hazır olduklarını açıkladılar. Çok zarar ettiği belirtilen uygulamaya koyulan Alsancak Limanı'ndaki özelleştirme çalışmaları karşısında 50-100 işçi çıkarılıyor. İşçiden, Alsancak Liman işçileri Ulaştırma Bakanlığı'ndan yana olduğunu söyleyen hükümet nina göndermek üzere imza toplamaya belediye işçilerinin grevini 60 gün başladılar. Halen 960 kişinin çalıştığı Alsancak Limanı ile ilgili olarak Liman-İş yerek taşeronu limana sokmayacaklarını İzmir Şube Başkanı Hanefi Yeşil "Bu- belirtili. İhracatın % 90'ının deniz yoluyla günlük İktidar muhalefette iken herkese yapıldığı Türkiye'de, bunun % 30'u da iş, herkese aş vereceğiz diyor. Ama Alsancak Liman'ından gerçekleştirili-yor. şimdi işçilerin ekmeğini elinden almaya

Trabzon'da işçi kıyımı

Trabzon (Mücadele)- Grevin ertelenmesinden sonra Trabzon Belediyesi'nde işçi kıyımı süreci başladı. İlk etapta 4 işçi işten atıldı. Bu sayının artması bekleniyor.

Grevin ertelenmesinin hemen ardından, temizlik işlerinden ve Kültür Müdürlüğü'nden diğer işçi sudan bahanelerle işten çıkarıldılar. İşçiler atılmalarının asıl nedeninin greve çıkmaları olduğunu belirtiyorlar. İşten çıkartılan işçilerden Yunus Çağırın görüşlerini şu şekilde açıkladı: "Temizlik İşleri Müdürü Mustafa Nalçacı Belediye Başkanı'nı grevi kıracağı yolunda güvence verdi. Nalçacı 29 Temmuz günü (greve çıkmadan bir gün önce) beni çağırarak greve çıkmamam için benimle uzun bir görüşme yaptı. Benimle görüşmesinin nedeni arkadaşlar arasında sevimlem ve sendika temsilcisi olmadı. Ben de greve çıkacağımı, arkadaşlarımı terk etmeyeceğimi söyleyince tehditler savurmaya başladı. Sonuçta greve çıktık. Grev ertelendi ve bizler işten çıkarıldık. Hakkımı sonuna kadar arayacağım. Tabii diğer arkadaşlarla birlikte. Bugün gel başla deseler, diğer arkadaşlar işbaşı yapmadan işe dönmem. Çünkü birlikte direndik, birlikte kazanacağız."

İşçiler diğer fabrikalardaki arkadaşlarını da eyleme katmak için eyleme bir süre arna verme kararı aldılar. Bu arada işçilerle görüşen Genel Müdür, 15 gün içinde işçilerin tüm alacaklarının ödeneceği sözünü verdi. İşçiler vadiin boş çıkması durumunda daha da güçlü olarak gelip haklarını mutlaka alacaklarını söylediler.

Karçay'da direniş

Trabzon (Mücadele)- Bilgi Şirketler grubuna bağlı KAR-ÇAY çay fabrikalarında işçiler 7 aylık geriye dönük kazanılmış haklarını ve 2 aylık maaşlarını alamadıkları için direnişe geçtiler.

Fındıklı'daki fabrikada bir hafta oturma eylemi yapan işçiler, Genel Müdürlüğün ve sendikanın (Özgüda-İş) konuya duyarlı yaklaşması üzerine Gündoğdu'daki Genel Müdürlüğün önüne "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" pankartını açarak burada oturma eylemine devam ettiler. Genel Müdürlüğe görüşen işçiler, görüşmeden bir sonuç alamadılar. Bu arada kadrolu işçilere iş akitlerinin bir yıl süreyle askıya alındığını gösteren birer mektup verildi. Mektuplar aslında işten çıkarıldıklarını gösteriyordu.

İşçiler diğer fabrikalardaki arkadaşlarını da eyleme katmak için eyleme bir süre arna verme kararı aldılar. Bu arada işçilerle görüşen Genel Müdür, 15 gün içinde işçilerin tüm alacaklarının ödeneceği sözünü verdi. İşçiler vadiin boş çıkması durumunda daha da güçlü olarak gelip haklarını mutlaka alacaklarını söylediler.

Gazetemize yönelik baskılar sürüyor

Gazetemiz çalışanlarına yönelik baskılar özellikle son dönemde gündelik hale getirilmeye, kanıksatılmaya çalışılıyor. En son Sivas ve Bursa bürolarımız basılarak arandı, Sivas muhabirimiz Sevinç Kaymak gözaltına alınarak tutuklandı.

Sivas büromuza 20 Ağustos günü gelen 9 sivil polis arama izinleri dahi olmadan zorla arama yaptılar. Büroda merkeze iletilmek üzere bulunan toplantılmış sayılara ve hakkında herhangi bir dava dahi açılmamış sayılarımıza el kondu. Okurlarımız tehdit edildi.

21 Ağustos günü ise muhabirimiz Sevinç Kaymak gözaltına alındı ve 22 Ağustos'ta da nöbetçi hakim tarafından tutuklanarak Sivas Cezaevi'ne gönderildi. Muhabirimiz 24 Ağustos'ta yazardığı itiraz dilekçesi kabul edildiği için serbest bırakıldı. Yine Sivas muhabirimiz Rifat Özgür, gazetemiz haber merkezine çektiği bir faksta suç unsuru bulunduğu belirtilerek savcılığa ifade vermeye çağrıldı.

Bursa büromuz da, 29 Ağustos'ta polis tarafından basıldı. Gerekece olarak da biraz önce gelen kolide özel sayı olup olmadığını araştıracaklarını söylediler. Ancak sadece onu araştırmak gibi bir niyetlerinin olmadığı, duvarlara asılan resimlere kadar her şeyi araştırmaları, konuşmalarıyla provokasyon yaratmaya çalışmalarından ortaya çıktı.

Trabzon'da polis her yerde, haklarında hiçbir arama, soruşturma kararı bulunmayan temsilcimiz Nihal Aslan-türk ve Trabzon ÖZGÜR-DER Başkan Yardımcısı Neşe Özyıldız'ı sorarak, haklarında arama emri olduğunu, tehlikeli kişiler olduklarını söyleyerek onları halktan tecrit etmeye, komplolarına zemin yaratmaya çalışıyor.

Bürolarımız, muhabirlerimiz, çektiğimiz fakslla, hatta gazetemizi koyduğumuz kollar, her şey rahatsız ediyor onları. Baskılarla, gözaltılar, tutuklamalarla çalışanlarımızı yönelik yalan ve karalamalarla devrimci yayılımımızı engellemeye çalışıyorlar. Ancak tüm bunlara karşın yayılımımızı sürdürmeye devam edeceğiz.

Kütahya polisi gözaltında kayıplara yenilerini eklemek istiyor

23.8.1992 günü İstanbul'dan ve Kütahya'dan gözaltına alınan beş kişiden hala haber alamıyoruz.

AÜÖD (Anadolu Üniversitesi Öğrenci Derneği), KÜYO-DER (Kütahya İİBF ve MYO Öğrenci Derneği) üye ve yöneticilerinden Hamit Süren, Necati Özek, İbrahim Kenar, Caner Tokur ve esnaf Mehmet Kurt 10 gündür gözaltındadır.

Avukatların, ailelerin ve arkadaşlarının tüm girişimlerine rağmen Kütahya Emniyeti herhangi bir açıklama yapmaktan kaçınıyor ve gözaltıları kabul etmiyor. Aynı dönem gözaltına alınıp, çıkarılan verdiği bilgilere göre gözaltındakilere yoğun işkence uygulandığı ve sağlık durumlarının kötü olduğu biliniyor.

Tatile gidenler nasıl "terörist" yapıldı

Gülşay TAN: "Onlara, ahlaksız-sınız, çocuk katillerisiniz diye aklıma gelen her şeyi söyledim. Çünkü onlara karşı moral üstünlüğünü sağlamıştım."

Türkiye gün geçtikçe yeni yeni gelişmelere tanık oluyor. Tatil kampları basılıyor, tatilciler "terörist" ilan ediliyor. Geceliklerle, mayolarla insanlar siyasi şubelere tasınıyor, işkenceden geçiriliyor.

İşte basılan tatil kamplarından ikisi. Karataş Belediyesi Kamp Tesisleri ve Alaplı Belediye Plajı. Birincisinde ÖZGÜR-DER'liler, ikincisinde OKM çalışanları kalıyor.

Otomatik silahlarla basılan kamplardaki insanların siyasi şubeye götürüldüler önce. Buz kalıbına yatırılmaktan elektrik işkencesine, askıdan cinsel tacize kadar her türlü işkence yapıldı kendilerine.

Adana Karataş'ta gözaltına alınan 4 aylık hamile Gülşay Tan ağır işkencelere maruz kalandan birisi. Buz kalıbına yatırılarak, çırtılıp sokulup şube içinde gezdirilerek, her 10-15 dakikada bir sorguya çekilerek 4 gün Mete Altan'ın işkencecilerinin elinde tutulan ÖZGÜR-DER'liler çıkarıldıkları mahkemede serbest bırakıldılar.

Gülşay Tan başından geçenleri şöyle anlatıyor. "İlk götürüldüklerinde ayakbağı bağlanı-yı çözmemi istediler, ben çözmem siz çözün dedikimde üzerine cullandılar. Ben de onlara vurdum. Bir polis beni vahşice dövdü. Fatma Şeşen 'Ona vurma, o hamile, bunun hesabını veremezsiniz' dedi. Polisler, 'Ya öyle mi?' deyip daha fazla vurmaya başladılar. Gece saat 01.00'e doğru beni tekrar sorguya aldılar. Karanlık bir odada sadece 'Konuşacak mısın?' diye soruyorlardı. Hayır

dedim. (...) Kollarımdan tutan polis bunu so-yun, ben de soyunuyorum dedi. Beni zorla soydular. Onlara, namussuzlar, bu utanç benim değil, sizin utançınız, siz şerefsizsiniz, ahlaksızsınız, çocuk katillerisiniz diye aklıma gelen her şeyi söyledim. Çıplak bir seki-deyen, buz kalıbına yatırdılar. Hem beni sıkıştırıyor, hem de biz şerefsiz değiliz diyor-lardı. Ben bundan çok etkilendim. Çünkü onlara karşı moral üstünlüğünü sağlamıştım. Göşümden ve bacaklarımdan elektrik vere-rek, karnımın üstünde zıpladılar."

Gözaltına alınan ÖZGÜR-DER'liler o kampta silahlı eğitim yapacak, botlara bine-rek Suriye'ye geçecek, orada silahlı eğitim yaptıktan sonra tekrar botla Türkiye'ye polis öldürmeye geleceklerdi. Dört gün boyunca bu senaryo çerçevesinde işkence gördüler.

Polis: "Sizin Türküleriniz, Oyunlarınız Silahın Daha Tehlikeli"

ÖZGÜR-DER'liler Adana'da silahlı eği-tim için kamp yapıyorlardı da, neden OKM'liler Zonguldak Ereğli'de kamp kurup eğitim yapmasınlar! Onlar için de senaryo hazırlanmıştı. Tiyatro oyun tekstleri, roman ve G.Yorum'un kaseleri gibi "yasadışı" mal-zemelerle yakalanan 13 kişi Zonguldak Em-niyet Müdürlüğü'ne götürülüp 9 gün gözal-tında tutulup, işkenceli sorgulardan geçirildiler. Falaka, kol germe, çırtılıp sokma, tazyikli su ve sürekli kaba dayak, küfür ve ölüm tehdidi ile geçen 9 günün sonunda OKM'liler de Ankara DGM Savcılığı'ndan serbest bırakıldılar.

Kompo için tüm koşullar hazırlandı. Ama tutuklanmalarına yeterli neden oluşturu-lamadı yine de. Kendilerine sürekli tehdit savrulduğunu söyleyen Latif Tiftikçi "Bizi kampın oraya götürüp, infaz edeceklerini söylediler. Bunu söyleyen operasyonu yö-ne-ten kişiydi. Bana 'Kafamı bozma konuş, yok-sa sizi oraya götürür, kafanıza bir kurşun sı-karız. Sonra da yer tespitinde, bulunduğ-u yerden kaçmaya çalıştık, vurduk deriz' dedi." diye olanları anlatırken, polisin nasıl bir "in-faz" histerisine tutulduğunu da gösteriyordu.

Devrimci sanatçılara, "Sizin türküleriniz, oyunlarınız silahın daha tehlikeli" diyen po-lisler, gerçekten de OKM'lilerin türkülerin-den ve oyunlarından korktular. Bu korku on-ları mayolarla tatil kampından aldıkları in-sanları, silahlı eğitim yapmakla suçlamaya kadar götürdü.

Erol Çam'a "infaz" tehdidi, ailesine baskı

"Oğlunuzu bize siz vermezseniz, biz onu bulduğumuzda yok edeceğiz. O zaman siz bulamayacaksınız."

Erol Çam'ı arayan polisler, ailesini tehdit ediyorlar. Erol Çam'ın işçi olan babası sık sık karakola çağrıldığı gibi, işyerinde de rahatsız ediliyor. İşten çı-karılma tehdit ediliyor.

Tüm bu baskılar karşısında Erol Çam, 2 Eylül günü Fatih HEP binasında basın toplantısı yaptı. Toplantıda ailesine yapılan tehditleri ve baskıları anlatarak, evine bu yüzden gitmediğini belirtti. Erol Çam'ın avukatı olan Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ulutan Gün ise "Niye Erol Çam?" diye bir soru sorulduğunda bunun yanıtının Erol'un daha önce yaşadıklarında bulunabileceğini söyledi. "Erol daha önce defalarca gözaltına alındı işken-

nyolarla çeşitli eylemlilikleri Erol'un üzerine yıkmaya çalıştı. Yoğun işken-ceye rağmen Erol'un bunları kabul et-memesi, onları kızdırdı. Ayrıca Erol 16 Temmuz'da gözaltına alınıp, serbest bırakıldığında halen 'kayıp' olan Hasan Güllünay'ın resmini kendisine gösterdiğimizde bu şahsı Siyasi Şu-be'de gördüğünü açıklamıştı. Polisler bunu da hazmedemediler." Küçükçek-mece Karakolu'ndan gelen polislerin Hasan Güllünay için 'Niye açıklamalarda bulundu' diye ailesini sıkıştırmasının da bunu kanıtladığını belirten Av. Ulutan Gün, ayrıca "Erol'un infaz edilerek, çeşitli eylemliliklerin ona yüklenmesinden endişe duyuyoruz. Gözaltına alındığında dahi bundan sorumlu olacak olan siyasi iktidar ve İstanbul Emniyet Müdürlüğü olacaktır."

Adana'da tablacı operasyonu

Adana (Mücadele)- 23 Ağustos'ta Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı mahallelerde gerçekleştirilen 3 günlük kepenk kapama eylemiyle birlikte bu mahallelere yönelik baskılar ve gözaltılar yoğunlaştı. Son olarak polis, şehir merkezindeki tablacılara yönelik baskılarını, onları çalıştırmama şeklinde sürdürüyor.

Adana'da 2000'den fazla insan tab-lacılık yapıyor. Her gün polisin baskısına maruz kalmayan tablacı hemen hemen yok gibi. Tablacılar 27 Ağustos'ta her zamankinden farklı olarak, geniş kapsamlı bir "operasyonla" yüz yüze kaldılar. Polisin kimlik kontrolü yaparak Kürt tablacıları ara sokaklara attığı, uygulamalara karşı çıkanların tartaklanarak, terazilerinin tahrip edildiği görüldü. Gözaltıya alınmış bir tablacı olayla ilgili şunları anlattı: "Çevik kuvvet, '3 gün çalışmadınız, bugün de çalışmayacaksınız. 3 gün evinizden çıkmadınız, şimdi evinize gidin ve bir daha dışarı çıkmayın' diyerek tablayı götürmemi söyledi. Ben de zor bela tablayı bir ara sokağa aldım. Ne olacak şimdi halimiz?"

Başka bir tablacı ise şöyle konuştu: "Bizler ekmeğimizi bu tablalardan kazanıyoruz. Bu yıllardır böyle. Sanki birden ortaya çıkmış gibi her tarafta yoğun operasyonlar yapıldı. Ekmeği-mizden edilmek isteniyor. Polis, 'Gidin memleketinizde çalışın' diyor."

Sivas'ta keyfi gözaltı ve işkence

Sivas (Mücadele)- Sivas'ta 24 Ağustos'ta başlayan ve 29 Ağustos'a kadar devam eden gözaltılar sonucu mahkemeye çıkarılan 10 kişiden 7'si tutuklandı.

25 Ağustos'ta gözaltına alınanların aileleri SHP ve Emniyet Müdürlüğü nezdin-de girişimlerde bulundular. 26 Ağustos'ta yeni seçilen SHP yöneticileri Emniyet Müdürlüğü'ne yaptıkları ziyaret sırasında gözaltındakiler hakkında "bilgi" aldılar. Ve SHP İl Başkanı Ziyaettin Yılmaz gö-zaltında bulunanların sağlık durumlarının iyi olduğunu belirtti. Ancak gelişmeler du-rumun hiç de böyle olmadığını gösterdi.

27 Ağustos'ta ailelerin ısrarı üzerine SHP yönetiminden bir görevli tekrar Em-niyet Müdürlüğü'ne giderek gözaltındaki-lerin bazılarıyla görüştü. Ancak Levent Altınok'ta görüşmesi "durum hassaslı-ğı" gerekçesiyle engellendi. Kuşkusuz bu hassaslık, yapılan işkencelerin ortaya çıkmasından duyulan korkunun ifadesiy-di yalnızca.

Savcılıktan bırakılan üç kişi gözaltına alınanlara emniyette kaldıkları süre için-de sistemli olarak işkence yapıldığını, ay-rıca savcılığa çıkarılmayan ve halen gö-zaltında tutulan Hasan... 'in yapılan iş-kence sonucu sağlık durumunun çok kötü olduğunu açıkladılar.

İşkence konusunda savcılığa suç du-yurusunda bulunulmasına, bazılarının iş-kence gördüklerine dair rapor almalarna karşın, hemen her seferinde olduğu gibi

Sezgin'in ölçüleri iyice karıştı

"Bir kere bu böyle havan topu dedikimiz böyle büyük sandıkların içine girecek bir şey değil ki. Şu sizin çantanın (gazetecinin) içerisinde roketatar girer."

...İsmet Sezgin'in Nokta muhabeirine söyledikleri sözler bunlar...

Bilindiği gibi roketatar için de "Eğri bir boru", "Arka cebine koy" demişti de, herkes şaşırıştı. Doğrusu ortada garip bir durum var; ya içiş-

leri Bakan'ın ölçüleri farklı, ya da herkesin bildiği...

Dün roketatarı "arka cebine" sığdıran, bugün havan topunu küçük bir sandığa yerleştirir. Yarın tankı "koy bavula" derse de kimse şaşırmaz!... Mutlaka "bavula girecek" bir tank ölçüleri bulur.

Anlaşılan o ki, bu silahlar tepelerinde patladıkça, dengeleri sarsılıyor, ölçüleri karışıyor.

"Şırnak zaferi"nin kahramanları anlatıyor

İsmet Sezgin 13 Ağustos'taki Küçükses ve Maltepe'deki katliamın sonrasında "kahramanları" için şunları söylemişti: "Görevlerini gerçekten büyük bir olgunluk, büyük bir sabır, büyük bir metanet, büyük bir cesaret içerisinde yürüttüler."

İşte bu "kahramanlar" Şırnakta da sahneye çıkıp "görev" yaptılar. Yakıp, yıkıp, öldürmekten fırsat buldukça da gazetecilerle "söyleştiler". Bu söyleşilerde, "Ben manyaklaşmışım"ı ilan" diyorlardı, "cesaretili" bir şe-

kilde. Hatta öyle konuşmaları var ki; "İnsan bu mağaralarda görev yapınca her şey olur, psikopat da, şizofren de, manyak da" sözlerinin "olgunluğu" karşısında gazeteciler küçükdillerini yutuyorlardı.

Doğrusu, Sezgin'in dediği gibi de çok sabırlıydılar. "Sabırları"ndan "Buralarda kafayı yiyeceğiz (...) Biraz, da batıdaki polisler gelip buralarda görev yapsınlar" sözleri akıyordu.

Ne diyelim, böyle "zafer", böyle "kahraman"!

Laz Ahmet nasıl PKK'lı oldu?

Doğrusu bu ülkede "terörist"likten kurtulmanın yolu yok. Devlet Laz Ahmet'i de "terörist" yaptıktan sonra, insan ne diyeceğini bilemiyor.

Trabzonludur Ahmet Özen. Okumuş, öğrenmiş, Ziraat Bankası memurluğuna "kaplanmış", Şırnak'ta görev yapmaya başlamış. Her gün "teröristlere", PKK'lılara "ana-avrat" küfür edermiş. Ta ki, 18 Ağustos gecesine kadar.

Silah seslerini duyar duymaz "Tamam, PKK'lı teröristler bastı" diyerek çocuğunu-çocuğu alıp merdiven altına sığınır. Büyük bir patlama olur. Dağ tarafından ateş edildi sanır. Öyle sanması da normaldir: Onun evine kim ateş eder ki? Olsa olsa PKK'lılar... Ama, işin rengi başkadır. Ortalık sakinleşince, vilayetin öndeki heykel civarından ateş edildiğini görür. Hem şaşırır, hem de öfkeden deliye döner. Evine gelen polis ya da askerlere sorar. Onlar da, "Senin evinden ateş açıldı, onun için evin bu hale geldi" demez mi!... Gel de ağlansın!

Sitem doludur, gazetecilere anlatır. "Herhalde PKK'lı heykelin orada oturuyordu, o bahçede çay içiyordu, oradan benim evimi taradı (...) Biz olduk PKK'lı. Devlet bize ateş açtı (...) PKK'nın anasına avradına söven, her gün PKK'ya küfredenler bugün PKK'lı olmuşlar, ben de dahil..." der.

Aslında Laz Ahmet yaşadığına şükretsin, ya öldürüp "Bir teröristti, ölü ele geçirildi" deselerdi ne olacaktı. Burası Şırnak, kendi korucularını topta tutan anlayış, Laz Ahmet'in evini yıkmış çok mu!...

Dün dündür, bugün bugündür...

İsmet Sezgin: "Merakımı tatmin için söyleyeyim, teröristlerdeki ölü sayısı 100'ün üzerindedir." (20 Ağustos, basından)

İsmet Sezgin: "Yani önce direniş, sonra katliam kendilerine göre. Tabii, bunun böyle olmadığının anlaşılması. 14 ölü, 15 ölü çıktı. Eğer devlet istese (...) 14-15'te kalmazdı. Orası dümdüz olurdu." (6 Eylül, Nokta)

100 Markımız gözaltında

Şimdi de çapulculuğun adı "incelemek" oldu. İzmir muhabeirimiz Savaş Karatay'ın sürekli olarak polis tarafından kaçırılıp tehdit edilmesine çapulculuk da eklendi. 11 Ağustos'ta gözaltına alınan muhabeirimizin üzerinde bulunan 100 Mark'a el konuldu. Polis, 100 Mark'a "incelemek" üzere el koyduğunu söylüyordu. Bugüne kadar da "inceleme" bitmiş değil. 100 Mark'ın akıbetinden endişe duyuyoruz: Bir pavyonda, bir restoranda ya da içki masalarında yok edilip gitmesin...

Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan:

"Kamuoyunun aydınlatılması lazım. Bakın şimdi ben size... Eee... gerçek bir ben size... Eee... Örgütün muhtelif operasyonlarında ele geçirilen, Eee... dokümanları var, kasetleri var, vs... Seyrediyoruz. Lideri... Eee... Kim ise lider baktığınızda hemen anlamak mümkün. Kimin rengi kırmızı, kim biraz daha besili, iyi gıda almışsa o liderdir. Diğer çocuklara da baktığımızda onların hepsi benzi soluk, cılız, çelimsiz kimselerdir." (Televizyondaki konuşmalarından)

Liderlerden birisinin fotoğrafını yayınlıyor. Ünal Erkan'ın dediği kadar var mı?...

Aralarında Mete Nezihi Altınay ve Ali Fadil Çelepsoy'un da bulunduğu Devrimci Solcuların polise tutsak düşmelerinin ardından, medyaların "yalan ve demagoji" yarışında Meydan'cılar, diğer gazetelere fark attılar!...

Uşaklıkta sınır tanımayan şube muhabiri Ahmet Akpak, sırf 055'e "pay çıkarcığım" diyerek akıl almaz şaklatabanlıklarla bir senaryo kaleme aldı. "Mete Nezihi Altınay, apartman girişinde ağlayan küçük bir çocuğu 'silah teşhiri' ile susturmak istiyor. Ama bu kez de çocuk durumu babasına anlatınca, o da 055'e bildirecek yakanalmasını sağlıyor."

Senaryonun durumu gerçekten de içler acısıdır. Bir devrimi, küçücük bir çocuğu susturmak uğruna, yeraltı yaşamının bütün kurallarını bir kenara bırakarak silah teşhiri ediyor. Çocuk babasına, babası 055'e derken tutsak düşüyor.

Senaryonun altındaki imzaları araştırdığımızda bu duruma hiç şaşırmadık. Çünkü altında Babal'de adı silah tüccarına çıkmış, gazeteci kimliğinin avantajlarını iyi değerlendiren ruhsatlı silah ticaretinden uzun süredir yolunu bulan Ahmet Akpak'ın imzası vardı. Ve gazete içinde silah teşhiri etmeyi müthiş seviyordu. Kendi servisinde olsun, diğer servislere olsun arkadaşlarına silah göstermeyi ve göz korkutmayı seven birinin kaleminden böyle bir senaryo çıkması da normaldi. Böylece hem tüm Babal'i "atlatıyor" hem de 055'in nasıl iş yaradığını da ne yapıp edip habere eklemiş oluyor. Uzun

süredir ruhsatı iptal olan Ahmet Akpak, silah teşhiri etmeyi özlemiş olacak ki, bu özlemi uyandırdığı yalanlarla gidermeye çalışıyor.

Gazetede adı geçtiğinde hemen herkes küfrediği "Akpak"ı şube arkadaşları da sevmiyorlar. Ne zaman ondan söz açılrsa küfür sağanağı boşalır. Ardından "kişiliği" üzerine sayılar dolusu "nitelemeler" yapılır. Babal'de kendisini tanıyan tanımayan istisnasız tüm muhabirler, onun asıl geçim kaynağının silah ticareti olduğunu iyi bilirler. Şube müdürleri ve

lur. Ama bazen parasız işler takip ettiği de olmuştur. Örneğin servis şefleri ve gazetede birçok yöneticinin ruhsat almasına aracılık yapar, şubedeki "libarı" sayesinde kolaylık sağlar. Böylelikle hem kişiliğine uygun bir iş yapmış, hem de gazetede "yerini" sağlamış olur. Ama 16-17 Nisan'da "Geli Geli Büyüklük burada" diye katliama davet ettiği arkadaşı Ali Fuat Duatepe'nin başına gelenlerin kendi başına da gelebileceğini de iyi bilmektedir. Bu nedenle silah taşımaya, kabadayılığa ve göz-dagina daha çok ihtiyaç duymaktadır.

Serviste ne vakit başına kendisi gibi "teşhirciliği" seven arkadaşlarını toplamış görürse, yanlarından geçen biri, Akpak'ın mutlaka onlara yeni silahını gösterdiğini anlar. Ya 14'lüyle ya da çok sevdiği yeni Magnum'uyla övünüyor.

Ömzundaki fotoğraf makinesinden müthiş rahatsız olur. Çünkü kendisini gazetecilere benzeten bir "aksesuar" olduğundan, kişiliğine ve asil mesleğine son derece aykırıdır.

Akpak, arkadaşını susturmak için silah çekiyo

Kontrgerilla şeflerine yaranabilmek umudıyla devrimcilere her türlü yalan ve iftirayı atmakten çekinmeyen Akpak, geç-

tiğimiz aylarda usaklık yarışına girdiği MİT'çi muhabir arkadaşıyla haber ve imza konusunda tartışmaya giriyor ve tartışma büyüyünce silahına davranıyor.

Gazete içinde Togay Gözüto'ku başından kabzayla yaralayan Akpak hakkında hiçbir yasal işlem yapılmazken, olay, basın çevresinde "MİT-Polis çatışması" esprisiyle karşılanıyor. Gazetecilik yeteneklerinden çok, taşıdıkları silahların özellikleri ile polise yakınlıkları ve şubedeki "libarları" tartışılır.

Çorba içmek için "katliam müdesi" bekleyen istihbarat şefleri Baki Avcı ve MİT'çi Şenol Gezerle birlikte servisin "gözbebeği"dirler. Onlara kimse yan bakamaz. Hatta birbirlerine bile yan bakamazlar. Birbirlerine ya küfrediler ya da silah çekerler. Baki Avcı, serviste önüne gelene "Yıkayım mı ulan senil" diye "şaka" yaparken, Şenol Gezer ise, daha çok "komutanlarıyla" telefona uzun uzun konuşmayı tercih eder. Çünkü berbat bir Kırıkkale'yle "korkusunu" bastıramayacağını iyi bilmektedir.

Evet, her türlü yalan ve iftirayla devrimcilere ve halka saldırın işbirlikçi kelimeler, işledikleri suçları bir kenara bırakıp da boşuna suçlu aramaya kalkışmamalıdır. Yaptıklarını görmekten gelip tüm bunları diye gazete içinde suçlu aramaya da kalkışmamalıdır. Satılık karamelerin ve polis işbirlikçilerinin yapabilecekleri tek şey vardır: Kim sızdırıyor diye düşüneceklerine yaptıklarının yanlarına kalmayacağını düşünmek.

Meydan gazetesinin sayfalarından taşan zeka parıltıları göz kamaştırıyor

İNSAN HAKLARI

Törellerimizde de, yasalarımızda da CENAZELERE KATILMAK BİR HAKTIR

Ankara'da 13 Nisan'da katledilen beş devrimciden Eyüphan Polat ve Nurhayat Beyhan'ın 20 Ağustos'ta Sanayi Mahallesi'nde yapılan cenaze törenine katılan yüzlerce insan kurşun yağmuruna tutuldu. 38 kişi gözaltına alındı. 15 gün gözaltında kaldı, işkenceden geçirildi, 31'i tutuklandı.

Cenazelere yönelik baskıların, katlanlara yapılan saldırıların ilk örneği bu değil. Polis sadece cenazelere katılanlara saldırmakla yetinmiyor. Mezarlıkların etrafını kuşatıyor. Çevreden geçen her kеше şüpheli muamelesi yapıyor, gözaltına alıyor.

17 Nisan'da katledilen Sabahat Karataş, A. Fazıl Özdemir ve Salı Taş'ın 21 Nisan'da yapılan cenaze törenlerinde de böyle oldu. O gün cenazenin yapılacağı Karacaahmet Mezarlığı'nın çevresini, Üsküdar ve Kadıköy iskelelerini polis kuşattı. Yüzlerce insanı kimlik kontrolünden geçirdi. Caddeler, meydanlar tutuldu. Boğaz köprüsünde cenazeye giden arabalar çevrildi. Gayrettepe'ye götürüldü. İstanbul'un değişik mahallelerini abluka altına aldılar. Cenazelere katılmak

ni özel tim ve askerler tarafından taranıyor. İnsanlar sadece cenaze törenine katıldıkları için katlediliyorlar. Daha bir sene önce kontrgerilla tarafından katledilen Vedat Aydın'ın cenazesine saldırılar, halkı tarayarak yüzlerce insanı yaraladılar. 14'ünü öldürdüler. Cenazeye katılmak kendine kafen biçmekle özdeşleştiriliyor.

Polisin cenazelere saldırmasının kendi yasalarında bile yeri yok. TCK'nın 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Yasası'nda, bu yasanın dışında tutulan gösterilerin sayıldığı 5. maddenin (b) bendinde istisnalar arasında cenaze törenleri de sayılmıştır. "Kanun örf ve adete göre yapılacak toplantı, mersim, şenlik, karşılama ve uğurlamalar" arasında cenaze törenleri de sayılarak yasa kapsamı dışında tutulmuştur.

Hukukçular da konuyu "Polisin cenazelere saldırması, gözaltına alması hiçbir şeyle açıklanamaz. Yasal olarak 2911 sayılı kanun açıktır. Cenazeler bu yasanın dışında tutulmaktadır. Yasal herhangi bir sınırlama yoktur, işlem de yapılamaz. Kendini sorumlu hissedemeyen."

Yasalar onlar için vardır. Sıkışıklarda yasaların çiğnerler, yok sayarlar. Ancak halk, şehitlerini yalnız bırakmadı, bırakmayacak da!..

İsteyen halk dışarı çıkarılmadı. Hatta daha da ileri gidip, cenazeye katılmaya hazırlanan Küçükarmutlu halkına operasyon düzenlendi. Onlarca insan cenazeye gidemeden gözaltına alındı. O gün gözaltına alınan 400'ün üzerinde insandan sadece iki kişi tutuklandı. 88 kişiye de dava açıldı.

17 Nisan'da şehitlerin yakınları bile cenazeye sokulmadı. Karakollarda bekletildi.

Önder Özdoğan'ın Sivas'ın Ulaş ilçesinde yapılan cenazesinde de aynı şeyler yaşandı. Cenazeye katılmaya gelen Ankara Özgür-Der'li, TÖDEF'li ve Grup Ekin üyesi toplam 22 kişi, daha köyün girişinde gözaltına alındılar ve tutuklandılar.

Adana'da 30 Nisan'da katledilen Esma Polat'ın Sanayi Mahallesi'nde yapılan cenazesinde ise yakın akrabaları dahil gözaltına alındı.

Sadece coplarla saldırıp, gözaltına almayı da yeterli görmüyorlar. Kürdistan'da düzenlenen pek çok cenaze töre-

herkes istediği cenazeye katılabilir" diye açıklıyorlar.

Bugün ise oligarşi, devrimcilerin cenaze törenlerini bu yasanın dışında tutmaya, halkın katılımını engellemeye çalışmaktadır. Neredeyse yasanın altına "Devrimcilerin cenazelerine katılım yasaktır. Bunun dışında istediğiniz cenazeye katılabilirsiniz." diye not düşecekler. Halka devrimcilerin cenazelerine katılmanın yasadışı olduğu düşüncesini verebilmek için pek çok yol deniyorlar. Halkın değerleri arasında olan cenaze törenlerine katılmayı engellemek istiyorlar. Kendi yasalarını kendileri çiğniyorlar.

Cenazelere katılmak, insan hakları ve yasaların çifte standart uygulamasının bir örneğini oluşturuyor. İsteyen istediği cenazeye katılabilir ama bu devrimcilerin cenazeleri olursa coplanmayı, gözaltına alınmayı, işkence görmeyi, tutuklanmayı ve "Cenazeye katıldın" diye çiğnenen yasalarla yargılanmayı göze almayı gerektiriyor.

SORUŞTURMA

Bu ülkeyi kim yönetiyor?

Bakanların sık sık yetkili-sorumlu oldukları konulara ilişkin olaylarda "Yetkim yok" açıklaması yaptıkları bir ülke Türkiye. Ve yetkiler birlerinde toplandıkça yetkisizler de giderek artıyor.

"Yabancı bir ülke topraklarına askeri müdahale kararı ancak Meclis'ten çıkabilir" deniyor. Anayasa'da, yasalarda. Ama bu ülkede, değil milletvekilleri, bakanlar bile Irak'a operasyon düzenlediğini, İran'a kara hareketine giriştiğini gazetecilerden öğreniyorlar!... Yetki, karar, uygulama, yürütme hep başka yerlerden geliyor.

TBMM'de bir bakanın odasında geçen diyaloglar ülkemizin siyasal yaşamına, bu ülkedeki devletin yapısına aynadır.

Konuşanlar bir bakan, bir milletvekili, iki avukat, üç şehit ailesi.

Av. Özcan Tilk: Hangi yetkili makama başvursak biz yetkisiziz diyorlar. **Aydın Arı** (Şehit ailesi): Siz yarın bir telefon etseniz savcıya, cenazeleri çıkartırsınız.

İnsan Hakları Bakanı Mehmet Kahrman: Benim böyle bir yetkim yok.

Av. Murat Demir: Adalet Bakanına, Adalet Bakanlığı Müsteşarlığına, partisine, polisine, savcısına, yani hemen hemen bekçisine kadar gittik. **İnsan hakları konusunda Türkiye'de bir sorun olduğunda hiç kimse yetkili olmuyor.**

Mehmet Kahrman: Bunu yazılı başvursanız, bütün yolları ben ararım... Prosedür dışında hiçbir şey işletemem.

Nurgül Acar (Şehit ailesi): Ben yetkisizim diyorsunuz, o zaman neden bakanlıkta bulunuyorsunuz? **Aysu ...:** Katliamlı izleyen olarak(ba-kan: "Ben izlemedim") bakanlığınızda katliamlı gören kişi olarak siz kendiniz başvurdunuz mu?

Mehmet Kahrman: Sanıyorum siz SHP'ilerin yanında bunları söylüyorsunuz. Başkalarının yanında söylemezsiniz (Aysu: Söylerim). Ben de sizin gibi sıkıntılar çekiyorum. Beni ezmeysin. (...)

Mustafa Kul (SHP Milletvekili): O zaman yarın siz savcıya telefon açın. **Mehmet Kahrman:** Biz bunu yapamayız. Yargıya karşılamayız. **Mustafa Kul:** Bu bir yargıya baskı anlamına gelmez. Ölmüş olan insanların cenazelerinin teslim edilmesini istemek yargıya karşılamak değildir. **Mehmet Kahrman:** Timis'in yanında ben de Adalet Bakanına söyledim. Adalet Bakanı, avukat bana müracaat etsin, gerekli yasal işlemi yapayım dedi.

Av. Murat Demir: Biz başvurduk ama herhangi bir cevap gelmedi. **Mehmet Kahrman:** Şu anda ben yetkisizim. Yasam çıkarsa gerekli şeyleri yaparım.

Bu diyalog devam ediyor ve açığa çıkıyor ki, bu ülkenin milletvekilleri, bakanları, bu devletin polisini karşısında "can güvenliği" kaygısı taşıyorlar...

Mehmet Kahrman: Çatışmanın olduğunu siz bana haber verdimiz. Siz bana haber veriyorsunuz da neden siz gelmiyorsunuz?

Mustafa Kul: Polis çevirmişti, o yüzden can güvenliğinden dolayı oraya

sokmadı. Siz bakan olarak girebilirdiniz.

Mehmet Kahrman: Neden? Bizim can güvenliğimiz yok mu?

İşte 12 Eylül sonrası seçimlerle "iade edilen" "Medlis saygınlığı" bu olsa gerek... Öyle bir örnek yaşıyoruz ki: Ceza Muhakemeleri Usul Kanunu, komisyonları aşip Meclis'e kadar geliyor. MGK müdahale ediyor ve tasarı geri çekiliyor.

Maltepe'de iki devrimcinin katledildiği ev basına gösterilmiyor. Adalet Bakanı ailelere bu MGK kararı, ben bir şey yapamam diyor.

Mahmut Almak mevcut hükümeti "Genelkurmay hükümeti" diye niteliyor, ortalığı ayağa kaldırıyorlar. Ama Meclis'in çatısında duran general şapkalı kalmıyorsa kimsenin gücü yetmiyor.

Ülke tüm resmi yetki ve karar organlarının ötesinde MGK tarafından yönetiliyor. Çünkü egemen sınıfların çıkarları en çıplak haliyle orada ifadesini buluyor, devletin bekası orada somutlanıyor.

İki milletvekili-biri bakan-konuşuyor.

Milletvekili Salıman Kaya, Adalet Bakanından ailelerin cenazelerine alınmasına ve otopsi yapılmasına yardımcı olmasını istiyor. Bu konuda DGM Savcısı Ülkü Coşkun'un zorlanmasını, çünkü hukuki olarak da böyle olması gerektiğini belirtiyor. Adalet Bakanı çaresizliğini şöyle ifade ediyor. "Benim bu savcı üzerinde bir yetkim yok. İnsan Hakları Bakan'ının da olamaz. Bu adam Genelkurmay Başkanlığı'nın özel kontenjani olarak görev yapıyor. Bunun için bizim hiçbir etkimiz olamıyor."

Ordunun kışlasına çekilip çekilmediğinin yanıtı bugün günlük politikanın içinde veriliyor. Genelkurmay ya da "askeri yetkililer hemen her konuda demeciler veriyor, "uyarıyor", kendi çözümlerini dayatıyorlar. Ordu politikanın merkezinde.

Oligarşi karşı karşıya olduğu sorunların büyüklüğü ve açmazları karşısında görünümü kurtarmaya da uğraşıyor. Kimin nerede politika yaptığı tartışıyor.

Genelkurmay Meclis koridorlarında boy gösterirken, ordu değil hükümet "kıslaya çekiliyor". MGK toplantısı Diyarbakır'da Tugay Komutanlığı binasında yapılıyor. Ülke kışladan yönetiliyor. Var olan gerçek, görüntüde de karşılığını buluyor.

Son günlerde yoğunlaşan sıkıyönetim tartışmaları bu noktada anlamsızlaşıyor. Kışla zaten devrede. Özellikle Kürdistan'da olabileceği kadar yönetim zaten "sıkı".

Tugay komutanları, alay komutanları, hatta jandarma karakol komutanları bölgedeki asil yöneticiler. Valiler, kaymakamlar sadece boy gösteriyor.

Şırnak Tugay Komutanı Şırnak'taki katliamdan sonra "zafer kazandık" diyor. Şırnak valisi protokol görevleriyle uğraşıyor. Ve katliamın ortasında pek protokol işi de olmuyor!

Tüm bu tablo karşısında demokrasi, demokratikleşme tartışmalarının, umutlarının yersizliği sınıtıyor.

Gözünde at gözlüğü olmayanlar için her şey çok açık.

Bu ülkeyi Anayasa'sıyla, yasa'sıyla, parlamentosu ve hükümetiyle MGK yönetiyor.

yorum... yorum... yorum...

Emperyalist barış halklar için kan ve gözyaşıdır

AVRUPA'NIN GÖBEGİNDE EMPERYALİST BARİŞ BU... Sosyalizmin kardeş halkları şimdi emperyalist barışı yaşıyor.

Dünya Barış Günü'nde kan, gözyaşı, kin, nefret, acı var. Kan geçen yillardan çok daha fazla akıyor.

Hani "Yeni dünya düzeni" barışı getirecekti? Hani emperyalizm sosyalist ülkelerin yıkılmasına yardım ederken, "dünya barışı"na katkıda bulunuyordu? Bugün dünyada "barış" değil, "savaş" kol geziyor.

Emperyalizm "dünya barışı", "yeni dünya düzeni" diye diye halkları birbirine düşürüp boğazlatır hale getirdi.

Halklar sosyalizm altında eziliyordu! "Özgür" değillerdi! Demokrasi, pazar ekonomisi en güzel sistemdi! Böyle anlatıyordu emperyalizmin basın ve yayın organları. Göz boyuyor, her zamanki gibi halkları aldatma görevini yerine getiriyorlardı.

Halklar emperyalizmin allayıp pullayıp pazarladığı çürümüş ve kokmuş "özgürlük", "demokrasi" gibi malların cazibesine kapılıp revizyonizmin güçlüğü ayakta tuttuğu duvarlara dayandılar. Yıkılan duvarlardan kapitalizme aktılar. "Özgürlük", "barışa", "demokrasi"ye koşuyorlardı. Kapitalizme savrulan halkların özgürlük, barış özenlerini milliyetçi rüzgarlar tuzla buz etti.

Sosyalizmden kapitalizme dönüşün yaşandığı bütün ülkelerde, halkları bir arada tutan sosyalist kardeşlik, dostluk bağlarının çözülmüşle milliyetçilik hortladı, sınır, toprak ve yönetim sınırları başladı. Revizyonist yönetimler döneminde uç veren milliyetçilik, kapitalizmle birlikte derinleşerek sürüşme, çatışma ve iç savaşlara döndü. Sosyalizmin varlığını yitirdiği yerlerde halklar arasında kurulan kardeşlik, dostluk ve çikarsız yardımlaşma da tükendi. Emperyalizmin pazar ekonomisi ve milliyetçiliği ile birlikte savaşlar, kısır çekişmeler, kan, gözyaşı ve vahşet geldi.

Sosyalizmle gelen barış bitti. Emperyalizmin "barış"yla birlikte bölünmeler, sürüşmeler, iç savaşlar başladı. Halklar koşu koşu gittikleri emperyalizmin barışından, yeni dünya düzeninden ne huzur, ne güven, ne de rahat buldular. Güvensizlik, huzursuzluk sosyalizmi arar hale getirdi. Savaş, halkları yerlerinden yurtlarından kopardı. Ve onlar arasındaki vahşete varan çatışmalarla onarılmaz güç yaralar açtı.

İşte halklar sosyalizmden nerede vazgeçtiler ve emperyalizme kucak açılarsa onada başlarını çatışma ve savaş belasından kurtaramadılar. İşte Balkanlar'da Sırlar, Hırvatlar, Boşnaklar... İşte Kafkaslar'da Azeriler, Ermeniler, Gürcüler, Abhazalar. Eski SB'de birbirleriyle yıllarca iç içe, kardeşçe yaşamış komşu halkların hemen hepsinde birbirine karşı milliyetçi ofkeyle güvensizlik ortaya çıktı.

Emperyalizm sosyalizmin birçok ülkede çözülmesine yardım etmesiyle ne kadar övünse yeridir. Ama emperyalizmin asıl övünmesi gereken "barış", "yeni dünya düzeni" deyip halkları birbirine boğazlatarak kendine muhtaç hale getirmek "başarısı"dır.

Emperyalizm iki yılda bütün halklara barıştan değil savaştan yana olduğunu gösterdi. Balkanları, Kafkasları bu denli karmakarışık ve halkları çatışman hale getirmeyi ancak emperyalizm ve körüklediği milliyetçilik rüzgarları başarabilirdi. Emperyalizm hiçbir zaman barışla yan yana getirilemez. Körfezde çıkarları için katliam makinelerini yığmaya başlamalarıyla, emperyalistler barışa ne kadar uzak olduklarını ve savaş olmadan yaşamadıklarını bir kez daha gösteriyorlar.

İNCİRLİKTE SÖZ HAKKI EMPERYALİZMİN

Emperyalist haydutlar son olarak Irak'ın 32. paralelinin güneyine uçuş yasası koyarken, elbette bunu Iraklı Şii'lerin yüzü suyu hürmetine yapıyordu. Dünyanın birçok yerinde halklar birbirini boğazlarken, emperyalistlerin Şii'lerle kol kanat germesinin altın-da başka nedenler vardı.

Bu, emperyalistlerin Körfez'e saldırmak ve Irak'a diz çöktürmek, avucuna düşürmek, "Saddam belası"ndan kurtulmak için buldukları bahanelen başka bir şey değildi. Irak'a yönelik politikalarda "gidici" gözüyle bakılan Bush'un seçim manevralarıyla oy peşinde koşması önemli bir etkeni. Ancak sonuçta Bush'un "ürettiği" politika, seçim kazanma manevralarından çok ABD'nin çıkarları gereği idi. Silah tekelleri savaşla susamıştı. Ve beklentileri de Körfez'de odaklanıyordu. Körfez'e uşuştular.

Tabii Körfez denilince İncirlik de işin içine girer. Ve kullanılıp kullanılmayacağı tartışma

rumdadır.

Şimdi Demirel hükümeti "Irak'ın toprak bütünlüğünün parçalanmasına karşı olduğunu ve yapılacak operasyonda yer almayacağı" sözlerini bol keseden sarf ediyor. Demirel, İnönü, Ayaz sorulduğunda hep bunu tekrarlayıp duruyor.

Nihayet ABD yönetimi İncirlik sorununa "diplomatik" bir dille çözüm getirdi. "Türk hükümetiyle böyle bir anlaşmaya varmadan yeni adımlar atmayacağız. Ancak gerçekte Türkiye bu huzur operasyonuna katılan diğer koalisyon hükümetleriyle birlikte tam bir ortaktır." Evet, Türkiye Irak'taki huzur operasyonuna gönüllü olarak katılmıştır. Ve emperyalistlerin ortağıdır. Emperyalistler bu ortaklığı bozmasına izin vermez. Ve daha da önemlisi Türkiye buna cesaret edemez. Türkiye ortaklığın gereğini yapacaktır. ABD'nin istediği fazlası değildir.

Türkiye'nin "olmaz", "karşımız" çıkışlarının ciddiye alınacak bir yanı yoktur. Körfez savaşından tecrübesi olan ABD

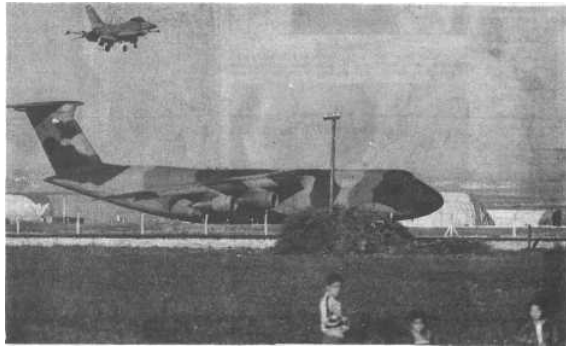
maz" mı diyecekler?

ABD'li bir yetkili hatırlatma yapıyor. "Şimdi söyleyeceğinizi söyleyin. Ama unutmayın siz bizim Irak'taki suç ortağımız değiliz. Biz Irak'a bindirdik mi İncirlik'i de kullanacağız. Ama merak etmeyin size haber vereceğiz."

Irak'ın toprak bütünlüğünün bozulmasına karşı çıktığını söyleyenler ya Irak'ın şu an ortaklarıncıya fiilen üçe bölündüğünü görmeyecek kadar siyasi körlük içindeler ya da çok iyi kör takliidi yapıyorlar.

Bir kez elinizi kapırdığınızı, kendiniz itiraf etmek zorunda kalmıyorsunuz musunuz? Siz değil misiniz "Adamlara 50 milyar dolar borcunuz varsa canınızın istediği gibi davranamazsınız. Ya parayı öde deyinirseniz" diyen? Şimdi kalkar 50 milyar dolar borcunu isterse İncirlik'i kullanırdı mı diyeceksiniz?

Ayrıca üslerin kullanılmasını karşı çıkmanızda bir neden yok ki! Ülkemizin bağımsızlığını çöğneden, ülkemize yankeeleri çağırarak üsleri bando mızika

İNCİRLİK ÜSSÜ-Toprağınızda bir Amerikan toprağı...

konusu oldu.

Hep aynı sözler, iş uygulamaya geldi mi söylenenlerden eser kalmıyor. Ve bu kez uygulamalara uyuluracak bahaneler aranıp bulunuyor. Çok uzağa gitmeye gerek yok. "Çekiç Güç" örneği ortada. "Çekiç Güç"ün süresini uzatmayacağız" diyerek iktidar olanlar,

ABD isteyince yelkenleri suya indirdiler. Bu kez "Çekiç Güç"e ne kadar ihtiyaç olduğunu anlamaya ve "Git demek kolay. Git deyip göndereceksin de yerine neyi koyacaksın?" demeye başladılar. Şimdi onay verdikleri "Çekiç Güç", "yapmayız, etmeyiz" deseler de onları ABD'nin gerektiğinde İncirlik'i kullanmasına mahkum ediyor. Çünkü "Çekiç Güç" aynı zamanda İncirlik'te üslenmiş du-

bunu ciddiye almıyor. Nihayetinde emperyalistlerin "huzur operasyonu"nun suç ortağı Türkiye'nin, alınacak karara paşa paşa uyacağı açıktır!

Anlaşılan o ki, 58'lerde ve 91'lerde kullanılan üslerin yeniden kullanımı ABD başınıca Demirel hükümetine de nasip olacak.

Muhalefetteyken Özal iktidarını Beyaz Saray'dan yönetmekle eleştiren Demirel'in kendi yaptığı farklı mı? Bu kadar dış borçla, siyasi ve askeri anlaşmalarla ülkeyi ipotek ettirenler, "Çekiç Güç"e katılarak İncirlik'in yönetimi ve denetimini emperyalistlere devredenler, hangi cesaretle üslerin kullanımı engelleyecekler? Hangi yüzle neye karşı çıkıyorlar?

ABD isteyince "yok", "ol-

ve törenle veren sizin selefleriniz... Siz emperyalist efendilerinize hizmet seversiniz. Emperyalistlerin, kendilerinin bir dediğini iki etmeyenlerin işini gördüğünü de bilirsiniz. Sizin varlık şartınız emperyalizm. Onlara sırtınızı dayayarak ayakta duruyorsunuz. İkiyüzlüsünüz.

Emekçi halka "Operasyon olursa katılmayız. Üsleri kullandırmayız" diyorsunuz, efendilerinizi her şeyinizi gözü kapalı teslim ediyorsunuz. "Emrinizdir suç ortağınız" diyorsunuz. İncirlik bizleri değil efendilerinizi ve sizleri çıkarları için üsler var. Ama bunun sizleri koruyamayacağı, halklara bomba yağdıramayacağı, çıkarlarınızı savunamayacağı günler de gelecek...

Tartışılan gelecek onlarınsa SÖZ KIBRIS HALKININ

New York görüşmeleri bitti. 26 Ekim'de yeniden bir araya gelinecek. Ancak bu kez "müzakere" olmayacak. Bu görüşmelerde sağlanan "çözüm" onaylanacak yalnızca.

Evet, sonunda bir çözüme ulaşıldı. Baştan bu yana görülebiliyordu ki, New York'ta varılacak "çözüm" emperyalizmin masasında hazırlanan çözüm olabiliirdi ancak. Öyle de oldu.

Görüşmelerin sonucu 26 Ağustos'taki 774 sayılı Güvenlik Konseyi kararında resmileştirildi. Emperyalistler Ekim'deki görüşmeler için şunu söylüyorlar artık: "Ya kabul edersin, ya da sonuçlarına katlanırsın."

"Katlanılacak sonuçlar", Güvenlik Konseyi'nin ambargodan, fiili müdahaleye kadar uzanan yaptırımlardır. İşte emperyalizme bağımlılığın, uşaklığın sonucu, emperyalizm uşaklarının onurunu, prestijini sözde de olsa, görünüşte de olsa kurtarma gibi bir kaygı gütmüyor. Dayatıyor, çözümü kabul ettiriyor. Ama emperyalizmin ilkimizdeki işbirlikçileri, bu "sorun" yapmayacak kadar onursuzlaşmış ve başları öne eğilmiştir. TC'nin Başbakanı Demirel, Kıbrıs sorunu için Cüneyt Arcayürek'te yaptığı röportajda, tüm pişkinliğiyle "kıvıra kıvıra belimiz incel"di" diyebiliyor. Bağımsızlık, ulusal onur kitaplarında yazıyor.

Gelinen noktada Denktaş, Ekim görüşmeleri için "Daha fazla zorlanırsam istifa ederim" diyor. Ancak emperyalizme karşı olduğu için değil, yalnızca "yerime başkası gitsin" diyor. Kaldı ki görüşmelerin başından bu yana yineliyor bu söz. Amaç, Kıbrıs kamuoyunu yatış-

KENDİ TARİHLERİNİ KENDİLERİ YAZACAKLAR

tırmak.

"Bir karış toprak vermeyiz"den % 30'lara, sonra % 29'lara inildi. Ve şimdi Güvenlik Konseyi % 28 diyor. Demirel ve Denktaş'ın bunu da kabul etmesi sürpriz olmayacak.

Güvenlik Konseyi kararında iki halk arasında gerginlik yaratacak hemen tüm noktalar korunuyor. Ada'nın Rum halkı da Türk halkı da bu "çözüme" muhalefet ediyor. Emperyalizm gerginlikleri canlı tutmak istiyor. Ve Ada'daki sorunun çözümü için Rum ve Türk halklarının dışına herkesin konuştuğu bir ortamda bunu başarmada adımlar atıyor.

Her gün bir Kıbrıs haberi yapan, köşelerini bu konuya ayıran burjuva basın da Kıbrıs halkının görüşlerini bulamazsınız. Oysa tartışılan gelecek onların geleceği. İşte bu yüzden asıl söz hakkı on-

larda. Şimdi Ada halkı da tartışmaya başladı. Ve Kıbrıs'ta yavaş yavaş da olsa, halkların mücadelesi boy veriyor.

"BU HİKAYE BİZİM DEĞİL"

Kıbrıs sorununa emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda çözüm arayışları kamuoyunu uzunca bir süre daha meşgul edecek gibi görülmektedir. Çözüm arayışları sorunun özüne bakılmadan, tam ve kalıcı bir çözüm üzerinde tartışılmadan, oligarşinin çıkarları doğrultusunda ele alınmaktadır. Kıbrıs'ta federal bir çözüme karşı olduklarını açıkça belirten örgütler, ırkçı-faşist propagandalar yaparken, bunun dışında kalan demokrat, sol iddialı güçler suskunluk yaşıyor.

Bu önemli sorunda alternatif politikalar üretmek hayata geçirme çabaları görülmüyor. Özellikle CTP (Cumhuriyetçi

Türk Partisi) ve TKP'nin (Toplumcu Kurtuluş Partisi) Kıbrıs sorununa resmi politikanın dışında bakamamaları üretimsizliklerinin kaynağıdır.

Yaşanan süreç artık kimin hangi partiyi savunduğuna bakılarak ilerici, yurtsaver olarak ilan edilmesi süreci değil. Sorun her alanda devrimci alternatifler yaratmaktır. Kıbrıs sorunu, emperyalizme karşı devrimci bir savaşın içinde, bağımsızlık çerçevesinde incelenmelidir.

Kıbrıs sorununu "toplumlararası" olarak nitelendirmek, emperyalizmi ve dış güçlerin tarihsel misyonunu inkar etmektir.

Kıbrıs, tarihi boyunca müdahalelere yaşamış bir ülkedir. Her müdahalenin doğurduğu ortak sonuç, iç dinamikleriyle gelişmesinin engellenmesidir. Ekonomik, sosyal, politik gelişimi doğal gelişiminin dışında, tamamen müdahalelerle biçimlendirilmiştir. Bundan dolayı Kıbrıs sorununun çözümü genel olarak emperyalizme, işbirlikçilerine ve uzantılarına karşı mücadele ve bağımsızlığı kazanma savasından başka bir şey değildir.

Sorunun özü dün ne ise bugün de aynıdır. Bu öz, halkların birbirlerine güven duyarak ve birlikte oluşturacakları birmü cadede somutlanıyor. Bundan dolayı Kıbrıs'ta iki halkın varlığına ve eşitliğine dayanan hiçbir çözüm kalıcı ve somut olamaz.

Kıbrıs sorunu halkların kendi kaderlerine sahip çıkacağı zamana kadar sürece ve mücadelenin sonucu olarak bağımsızlık ve özgürlükle birlikte o çok sözü edilen, çok istismar edilen barış da halkların mücadelesi sonucu kazanılacaktır. İşte bundan dolayıdır ki, emperyalistlerin çözüm arayışlarına Kıbrıs halklarının çözümü olarak bakılmamakta ve Kıbrıs halkları hep bir ağızdan "Bu Hikaye Bizim Değil" demektedir. Kıbrıs, sorununun özünde, Kıbrıs halklarının bağımsızlık ve özgürlüğü sorunu yatmaktadır.

Emperyalizm tarihinin en kirli, en ikiyezül oyunu oynamayı sürdürüyor. Hitler'i besleyip dünya halklarının üzerine salarken de aynı ikiyezüllükle davranan emperyalist tekeller (Krupp'lar, Tyssen'ler, Kirdoflar) bugün de farklı şekillenişlerle de olsa, karşı karşıya oldukları sorunlar için neo-nazileri artan ölçüde devreye sokuyorlar. İşsizlik, enflasyon, pahalılık, tekellerin çevreyi ve sağlığı tehditleri, refahın eşitsiz dağılımı gibi sorunlar bugün sonuç olarak ırkçılık noktasında odaklanmıştır. Ve Almanya burjuvazisi, devleti bundan memnundur. Artık Neo-nazileri el altından değil, açıktan desteklemektedir.

İki Almanya'nın "birleşmesinden sonra ilk olay, Polonya sınırında bulunan Hoyerswerde'da olmuştur. Bu küçük şehrin merkezindeki ilticacı yurtlarını basan neo-naziler, sonuçta ilticacıların şehirden çıkarılmasını sağlamış, saldırılan ilk şehir "yabancılar temizlenmişti"!

25 Ağustos'ta neo-nazilerin hedefi bu kez Baltık kıyılarındaki Rostock'tu. İlk olayda sessiz kalan Alman kamuoyunun ve solunun bu tavrından cesaret alan faşistler, beş gün boyunca ilticacıların yurtlarını yaktılar ve burada da "başarı" kazandılar.

Bu arada neo-nazilerin saldırılarını farklı yerlerde gündeme geldi. Koblenz'de, Mannheim ve Köln'de ilticacılara ve yabancı işçilere karşı saldırılar yaşandı. Ama daha da önemlisi, saldırılar Koblenz'de olduğu gibi doğrudan Almanlara da yönelmeye başladı.

Rostock bir güç denemesi oldu neo-naziler için. Ve yeni saldırıların kıvılcımı olma eğilimini taşıyordu. İşte bu noktada neo-nazilere karşı tavrı ve anti-faşist mücadele, Almanya'nın siyasal yaşamında giderek artan bir önem kazandı.

Neo-nazilere Karşı Duyarlılık ve Tavrı Gelişiyor
Gelişmeler üzerine tehlikeyi hisseden, tarihsel tecrübeleri gözlerinin önünde canlanan anti-faşistler, işçi

Dazlaklara devlet desteği kamuoyunun gözünü açıyor

Anti-faşist tavrı gelişiyor

sendikaları harekete geçtiler.

Rostock'taki olaylardan hemen sonra, Rostock'lular

bir yürüyüş yaparak "Rostock'lu olduğum için utanç

duyuyorum" pankartı taşıdılar.

29 Ağustos'ta ise Rostock'ta büyük bir anti-faşist

gösteri ve yürüyüş düzenlendi. Polis, şehrin girişinde

gelenlerin üzerine aramak bahanesiyle otobüsleri dur-

durdu. Berlin ve Hamburg'dan gelenleri şehre sokmadı.

Buna rağmen gösteriye 10.000'i aşkın anti-faşist katıldı.

Berlin'deki "Faşizm Alehtarları Birliği"nin düzenlediği

gösteriye Türkiye'den devrimci-demokrat örgütler de katıl-

dı. Alman anti-faşistleri aynı günlerde Stuttgart ve Köln'de faşistleri protesto etmek için alanlardaydılar.

29 Ağustos'ta Stuttgart'ta düzenlenen mitinge Devrimci Sol

Güçler, DIDF ve bazı Türkiye'den katıldı. 28

Ağustos'ta ise faşistlerin yürüyüş yapacağı alan anti-faşistler

ve devrimciler tarafından işgal edilerek faşistlere izin

verilmedi.

Alanda bekleyen Devrimci Sol Güçler ve bazı anti-faşist

faşistlerin gelmemesi üzerine, şehrin

merkezine doğru bir yürüyüş gerçekleştirerek eyleme son

verdi.

Mücadelenin içinden bir kitap "KURDU ÖLDÜRMEK İÇİN"

Bir heykeltıraş düşünelim. Elindeki kille bir insan yaratacaktır. İki ayak üzerine bir gövde kondurur. Göz üzerine kaş, gövde üzerine kollar ekler. Kili adım adım şekilden şekle sokar. Bütün hünerini göstermek, bütün duygularını vermek ister. Kendince bir insan yaratmıştır.

İnsanı yeniden yaratmak, biçimlendirmek ve onu dönüştürmek, devrimci için olmazsa olmaz bir çabadır. Heykeltıraş açısından baktığımızda, onun yarattığı insan, emek ürünü olsa da, devrimci mücadelenin şekillendirip biçimlendirdiği insanlardan tamamen farklıdır. Heykeltıraşın malzemesi kildir, topraktır, çamurdur, mermerdir vb... Oysa devrimcilerin malzemesi sinirdir, yörektir, duygulardır, düşüncelerdir.

Devrimcilerin insanın binlerce yıllık alışkanlıkları ile uğraşır, onu değiştirmeye çalışır. Kolay bir iş değildir bu. Değişim, heykeltıraş gibi fiziksel olmaktan öte, beyne ve duygulara yönelir. Adım adım, ince ince farklı bir insan, farklı bir kişilik ortaya çıkar. Bu, hem bugünü yaşayan hem de geleceği kuran devrimdir.

Bu uğraş büyük bir çabaya, özveriye gerekliliği kılıyor. Dünyanın neresinde olursa olsun, yeni insanı yaratmak mücadelesiz, özverisiz olmuyor. Çünkü, yeni insanın oluşum sürecinde, halkın ve devrimcilerin karşısına egemenler, onların her türlü saldırın aracı ve kurumları çıkmaktadır. Yeni insan egemenlere, adaletsizlik üzerine kurulu statüleri karşı geldiğinde, yeni insan olabilir.

Julio Travieso, Kübalı bir yazar. Yıllarca Batista diktatörlüğüne karşı mücadelesi, bu mücadele içinde Küba halkının yeni insan olma mücadelesinin içinde yer almış bir yazar. Gördüklerini, yaşadıklarını, "Kurdu Öldürmek İçin" romanında vermeye çalışmış. Roman "yığılçe direnen bir kuşağın destanı". Acılar, sevinçler, korkular, özveriler, inançlar, kararlılıklar, sevgiler, acemilikler, kısaca insani ve devrimci duygular yumağıyla örülmüş. Güzelin çirkine, iyinin kötüyü, geleceğin geçmişe, adaletin keyfliğe karşı mücadelesi anlatılıyor.

Kitaptaki bütün İspanyol isimlerini ülkemize uyarladığınızda, hiç de yabancı olmadığımız devrimciler, olaylar, kişiliklerle karşılaşacaksınız.

Yeni insanı yaratma kavgasında işkenceciler karşısında İrene'nin tavı Hamiyet'i hatırlatıyor bize; ya da Esma'nı, Sali'yi, Olcay'ı. Elbette farklı kişiliklerden bahsediyoruz. Ancak işkence karşısında aynı davranışı, aynı kararlılığı, aynı özveriye gösteren kişiliklerden...

Devrimciler düşman karşısında her koşulda bir adım önde olmak zorundadır. Bir adım önde olmak ise, öncelikle örgütsel yaşama, mücadele ve bunun getirdiği bütün kural ve ilkelere harfiyen sadık olmak demektir.

"Sokağa çıkınca köşeye kadar ters yönde yürüdüler. Bunu evde oturanlar nereye gittiklerinin farkına varmasınlar diye yapmışlardı. Her zaman dikkatli davranmak, önem almak, izleri yok etmek gerekiyordu." (s. 31)

İlegal yaşam dikkat ister. Uyanıklık, yaratıcılık ve 24 saat mücadeleyi düşünmeyi gerektirir. Kübalı devrimcilerin de bu yaşama ayak uydurmak ve düşmandan bir adım önde olmak için verdiği uğraşı görüyoruz. Ufak bir hata, büyük kayıplara, "bir kereden bir şey olmaz" düşüncesi mücadeleye büyük zararlar veriyor. Roman bu anlamıyla eğitici, her zaman bildiğimiz kuralları hatırlatılma-

sı noktasında bir özellik taşıyor. "Ama hata yapıyorlar" düşüncesi ile kendi mücadelemizden uzaklaşmak mümkün olmuyor. Bu hataları Kübalı devrimcilere yakamıyoruz. Çünkü biz, mücadelemizi anımsatıyor.

İşkenceciler aynı tomandan çıkmışlardır. İsimleri ne olursa olsun, duyguları, korkuları hep aynıdır. Bu duygulara onur yoktur. Gelecek, insanlık adına olabilecek hiçbir şey görmez. Zavalıdır hepsi. Kendilerini güçlü hissettikleri anlarda, ya kendisi gibi işkenceciler arasındadır, ya sığınaklarındadır, ya da her ikisi de. Romandaki işkenceciler de her gün gördüğümüz işkencecilerden farklı değildir. Güçlü hissettiklerinde yıkılmaz, korkusuzdurlar. Ama devrimciler ve halk arasında güçsüzlükleri ortaya çıkar. Öylesine iğrençtirler ki, kendi arkadaşlarını ihbar etmekten çekinmezler. "Ben sorgulardan tiksiniyorum, ama geçim dünyası, oğullarıma ekmecek parası kazanmalıydım. Ben hiçbir zaman hiç kimseyi dövmüş değilim. Tanrı ve çocuklarının üzerine yemin edebilirim bunu. Kaburga kırar mı? Canım o sıralar müdürlükteki çocukların şakasıydı." (s. 38) diyen işkenceci "tertemizdir. Hep 'görev icabı' yapmıştır. O da hiç kimseye 'vurmadan'. Oysa arkadaşları başka şeyler anlatmaktadır. 'Hayır, ben polisin hizmetinde değilim. (...) Delikanlıyı sürükleyerek getirdiklerini gördüm. (...) Kaburga kırar da orada idi. Ve o da ona dayak atıyordu.'" (s. 47)

Evet, hep anılar. Şubede, karakolda, "Ben sana hiçbir şey yapmadım.", "Bir buçuk milyon maaş alıyorum, siz verin o parayı, sizinle çalışayım." diyen sözlerini çok kez duymuşuzdur, aynı Kübalı işkenceciler gibi. İnsan yaratmak büyük bir inanç gerektiriyor. Roman kahramanları bizlere o kadar yakın ki, 17 Nisan'ın yaratıcılarını, 12 Temmuz'un kahramanlarını, küçük büyük her direnişimizi görebiliyoruz.

"Demek ki, biz kazanacağız, aynı mayadan geliyoruz. Küba devrimcileri başardı, biz de aynı devrimcilerle başaracağız" diyoruz, kitabı bıraktıktan sonra.

GÜN İZİ

İnfazlar ve TV dizileri

Şu sıralar Ahmet Özal'ın sahipliğini yaptığı "Kanal 6" için "Tele Flaş" adlı bir dizi çekiliyor. Dizinin bir bölümünde, dizinin kahramanlarından TV spikeri "teröristler" tarafından kaçınılır. Öykü böyle başlar. Senaryosunu eski dönemlerden Atilla İlhan'ın kaleme aldığı bu dizide, "teröristler"ın sonu her zamanki gibi ölüm olacaktı kuşkusuz. Atilla İlhan'ın kafasında devrimciler için başka bir son yoktur. Çünkü o ve onun gibileri, oturdıkları fildişi kulelerde, devrimcilere ve halka olan kinlerini kusmadan duramıyorlar. Devlet terörünün yüzlerce, binlerce ilercisi ve devrimcinin, dahası düpedüz sıradan insanların kanını döktüğü, her gün şurada burada yargısız bir infazın gerçekleştiği yerde, onlar bu kanların üzerinden ticari hesaplar yapıyorlar.

A. İlhan gibileri hayattan o kadar uzaktırlar ki, hayata ve gerçekliğe dair bilgileri televizyonda kendilerine sunulan bir-iki dakikalık görüntülerden ibaretir. Bu nedenle, devrimci deyinice aklına kuşatılmış bir ev ve kanlı cesetler geliyor. En insani değerler, temel insan hakları, hukuk, hepsi televizyon kularının ya da burjuva basının kuytu köşelerinde unutulmuştur. Ülkede yaşanan çatışmaya dair ürettiği bütün fikirler de, dumanlı barlarda, içki kadehlerinin gerisinde sıkıntıdan patlarken ürettiği üç-beş ucube kırıntıdan ibaretir ve bunları dünyanın en kesin, en doğru tanımlar olarak kabul eder. Böyle olduğu için de, terörist diye nitelediği insanlar için, "Bir TV spikerini niye kaçırırsınlar ki?", "Böyle bir olay şimdiye değin olmuş mudur?" diye sormaz. Soru sorma alışkanlığını yitirmiştir. Dizinin bu bölümünde, "yargısız infaz" gerçekleştikten sonra, operasyonu yöneten polis komiserine, "On gün önce bir banka soymuşlardı, uzun süredir kendilerini izliyorduk" dedirir. Bu insanlar hem uzun süre polis tarafından izleniyorlar, bu arada banka da soyuyorlar, spiker kaçırıyorlar, saklıyorlar vb... Her şey bu kadar zamana sığıyor ve polis de bunları film izler gibi izliyor. Olaydaki çarpıklığın onun için bir önemi yok. Polise "Madem izliyordun, neden engel olmadın? Hadi engel olmadın, neden onları izlerken yolda yakalamadın da gelip bu evde öldürdün?" diye sormaz. Sorması için düşünmesi gerekiyor. Ama bu zordur onun için, nasıl olsa Türkiye'de işler böyle oluyor. Atilla İlhan ve yönetmen Bilet İlhan için doğru olan da budur zaten.

Polisin, devletin vahşetini akyorsan, halka ve devrimcilere saldırıyorsan, devletin polisi de, jandarması da, televizyonları, basını da senin yanındadır. Operasyonu gerçekleştiren yönetmen figüran bulmakta hiç zorluk çekmedi. Gerçek komiserler, polisler, çevik kuvvet onların imdadına yetişti. Alışkın oldukları üzere, bu zevat "evi" kuşatılar ve saldırıya hazır beklediler. Arada bir gerçek komiser, aktör komiser ve yönetmene nasıl hareket edeceklerine dair yol göstermeyi ihmal etmedi. Niye yardım etmesin? TV dizisinde kendi cinayetleri bir güzel aklaniyor.

Teşhir olan, her geçen gün halktan biraz daha tecrit olan düzen ve onun militarist kurumları böyle programlara ihtiyaç duyuyor, böyle programlar yapıyor. A. İlhan, Bilet İlhan gibileri oldukça, böyle programlar yaptırmakta güçlük çekmeyeceklerdir. Ancak Türkiye halkları kendi kanları üzerine ticaret yapanları da unutmamalıdır.

Grup Yorum'un "Cesaret" kaseti kurşunlandı

10 Temmuz günü, Sur fimasına ait otobüs Diyarbakır girişinde jandarma ve özel tim tarafından durdurularak arandı. Diyarbakır'daki Ataman Plakçılık'ın siparişi olan kolide Grup Yorum'un kasetlerinin bulunduğu anlaşılınca, kasetlere ateş açıldı. Halklarımızın mücadeleye türkülerini, marşlarını "öldürmek" istediler. Halka düşman olanlardan başka bir şey de beklenmezdi zaten.

Oysa, onlardan önce deneyenler çok oldu. Kitaplar yakıldılar, eller kesip işkencelere sarıldılar. Ama hiçbir güç, halkın türkülerini, marşlarını yok edemedi. Ateş ettikçe, işkence yaptıkça, hep kendileri yok oldular. Yine onlar yok olacak, kurşun yağmuru altında yeni türküler, yeni marşlar haykılacak!

BİZE ÖLÜM YOK

Ekrem Akan SAVAŞ
1970-....

1970'de Bursa İnegöl'de doğan Ekrem, 89-90 öğretim yılında İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nü kıttandı. Okula geldiğinde ilk işi DEV-GENÇ'ileri bulmak oldu. Onun gözünde korku yoktu. O her şeyiyle mücadelenin içerisinde katıldı ve çok kısa sürede kendini geliştirdi.

Okul yaşamı boyunca DEV-GENÇ'in gerçekleştirdiği bütün eylemlerde onun emeği vardır. Buluthan la birlikte Ekrem'i her boykotta, her yürüyüşte, her işalde, kitle güvenliğini alırken ellerinde sopalan, molotoflan slogan atarken görmek mümkündür. İnatçıydı. Sabırla insanlara devrimci mücadeleyi anlatır ve mutlaka da ikna ederdi. Aldığı her işi, küçük büyük ayırmadan büyük bir özenle yerine getirmeye çalışırdı. Hiçbir şeyden şikayet etmedi. Kimi zaman evi olmadığı için inşaatta yattı. Kimi zaman randevusuna gidebilmek için Avcılar'dan Çapaya kadar yürüdü.

Buluthan'ın ölümünü otobüste öğrenmişti. "Beynimden vurulmuş gibi oldum. İşkencecilerden, katillerden hesap somak artık kaçınılmazdı benim için." diyordu. O şehitlerine olan saygısını, mücadeledeki kararlılığına taşıdı. Hamiyet'i öğrendiğinde ise "Hayır, ben böyle çabuk ölmeyeceğim. Benim daha yapacak çok işim var." diyordu. Daha yapacak çok işi vardı. Onu ölüm erken yakaladı. O, her zaman yüzünden eksik olmayan gülüşüyle, fedakar ve özverili örnek kişiliğiyle yüreklerde yaşayacak.

BAŞARI, YAŞAMLA BÜTÜNLEŞMİŞ BİR İRADE VE İNANÇIN GÜCÜYLE SAĞLANACAKTIR...

1.9.1992 günü İstanbul/Avcılar'da bir işkencecinin cezalandırılmasına yönelik eylemde şehit düşen yoldaşımız Ali Rıza, Sivasslı yoksul bir Kürt (Zaza) ailesinin çocuğuydu. İşçi olan ailesinin maddi durumu nedeniyle öğrenimini lise ikinci sınıftan itibaren terk eden Ali Rıza, yaşamını işçi olarak sürdüren, garsonluktan bilgisayar operatörlüğüne, daktilograflığa kadar hemen her türlü işte çalışan, emeğiyle, alın teriyle yaşam savaşını sürdüren bir yoldaşıydı.

Devrimci mücadeleyle tanışması sonrası mütevazı ve olgun kişiliğiyle kısa zamanda kendini gösteren Ali Rıza, 1990 yılından beri Devrimci Sol üyesi olarak profesyonel devrimcilik yapmaktadır. Bir dönem mahalli bölgelerde, gecekondu semtlerinde örgütlenme faaliyetleri sürdüren Ali Rıza, bu süreçte birim çapında çeşitli sorumluluklar da üstlendi.

1991 sonunda Silahlı Devrimci Birlikler üyesi olan Ali Rıza, eleştiri-özeleştiriye açık karakteriyle, çevresini ve kendisini sorgulayan, eksikliklerini gören, düşünen yapısıyla sürekli gelişen bir çizgi izledi ve Temmuz 1992'de Birlik Komutanlığı görevini üstlendi.

"Her yerde her koşulda mücadeleye katılmak istiyorum ve buna göre hareket edeceğim." derken, bir görev adamının içtenliğine, devrimden başka bir şey düşünmeyen bir Devrimci Solcunun coşkusuna sahip olduğunu gösteriyordu. İnançlı ve kararlı yapısıyla içtenliğini ve coşkusunu her davranışında, her eyleminde gösteren Ali Rıza'nın elbette çeşitli eksiklikleri de yok değildi, ama o, bunları herkesten önce görüp üzerine gitmesini ve savaşın esas olarak savaş içinde savaşarak öğrenileceğini çok iyi biliyordu.

Edilgen ve inisiyatifsiz olduğu, ilkesizliğe karşı çıkılmadığı noktada hareketin nasıl zarar gördüğünü yaşıdı ve tanık oldu. Onun için de bir daha, kimden kaynaklanırsa kaynaklansın, kuralsızlığa, ilkesizliğe izin vermeyeceğine dair kendi kendine söz verdi ve bu sözünü de tuttu.

Ali Rıza, kendim ve pratiğini sorgulayıp eleştirmeden başkasını eleştirmenin, dahası her şeyi açıklayacak bir dış etken arayışım Devrimci Sol savaşçılığıyla bağdaştırmadı ve bu türden tavırlar karşısında "... geleceğimiz olduğu üzere, çok laf değil iş yapabilmek gerektiğinin" bilincinde olunmasının önemini vurguladı.

Bir Devrimci Sol üyesi-savaşçı her şeyden önce gerilla kültürüne sahip olmalıdır. Ali Rıza bir SDB komutanı olarak böyle bir kültürün yaratılıp yerleştirilmesinin önemini görmüş ve çalışmalarda ortaya çıkan eksik, zaaf ve hataların kaynaklandığı noktayı kavramıştı... Onun "Gerilla kültürü ve yaşam tarzının egemen kılınması için, içimizdeki küçük burjuva yaşam kalıplarını tuzla buz etmemiz, devrimci proleter yaşam biçimini içselleştirmemiz, her

Ali Rıza KARAGÖZ
1968-....

saniyemizi devrime adamamız... Bunun için de en önemli faktör, moral düzeyimizi, psikoloji mizi ve kolektivizmi sürekli yüksekte tutma mız" gerekir deyişi, eksik, hata ve zaafıların kaynağı ve nasıl alt edilebileceğini gösteren önemli bir tespittir. Tüm bunlar, kendine gü vunen, planlı-programlı çalışan yeni insanın mücadelesinde gözden kaçırılmayacağı olgular dır ve bunların bir an bile ihmal edilmesi hare ketimizin ve insanlarımızın güvenliğini tehlikeye atan olguların, gelişmelerin birbiri ardına ortaya çıkmasına neden olacaktır. Ali Rıza bunların bilincinde olan bir komutandı ve onu en üretken olduğu bir dönemde kaybettik. An cak Ali Rıza'nın şehit düşmesi onun bizlere ka zandırdığı dersleri ve tecrübeleri yok edemi yor. Ali Rıza iyi bir öğrenci olduğu kadar iyi bir öğretmendi ve bugün de ondan öğrenecek lerimiz vardır.

Ali Rıza'nın şehit düşmesi, devrimci eylemlerde disiplin ve askeri davranış kurallarına eksiksiz uyumun ne denli önem taşıdığını bir kere daha bizlere hatırlatmalıdır. Ali Rıza'nın da belirttiği gibi, hemen her görevde "Başarı için irade ve inanç" şarttır, ama tek başına yeterli değildir. İrade ve inancın disiplinle, planlı ve plana uygun hareket tarzıyla, askeri kurallara uyumla, uyanıklık, dikkat ile bilgi ve tecrübe ile birleştirilmesi gerekir. Pratikte böylesine sıkı bir kaynaşma içinde olmayan, bu nitelikleriyle pratiği değiştirip yönlendirmeyen bir irade ve inanç soyuttur. Onu dönüştürücü ve yaratıcı kılmak için planlı-kurallı hareket etme biçimindeki ilkeyi bozan her şeyden -kolaylıktan- kaçınmak gerekir. Ali Rıza yoldaşımızın kanı-canı pahasına bizlere gösterdiği bu olguyu hiçbir zaman gözden kaçırmayacağız.

OKM sanatçılarına komplo

Ortaköy Kültür Merkezi sanatçıları Zonguldak'ta gözaltına alındılar. Tatil yapan sanatçılara komplo kuruldu. Eğitim kampına katılmak gibi hayali bir gerekçe yaratarak, polis, gözaltına aldığı insanlardan "örgüt" yaratmaya çalıştı. Günlerce süren işkence altında gerçekleştirilmeye çalışılan bu komployu OKM sanatçıları boşa çıkardılar. Direndiler, baş eğmediler. Sermayenin işgüzar hafiyeleri, meslekten işkenceciler aradıklarını bulamadılar. OKM sanatçıları Ankara DGM Başsavcılığı'ndan serbest bırakıldılar.

Yazısı sayfa 17'de

Yeni bir öğretim yılı daha başlıyor

Yüz binlerce öğrenci bilimsel eğitim ve özerk üniversite amacıyla üniversitelere kayıt yaptırıyor. Ancak onları bekleyen ne bilimsel eğitim, ne de özerk bir üniversite. Onları bekleyen polis-jandarma kuşatması altında gerici-faşist eğitimden başka bir şey değil. Üniversitelere kayıt yaptıran yüz binlerce öğrenci ancak demokratik üniversite mücadelesinin sonucu bilimsel eğitimi bulacaktır. TÖDEF, gençliği demokratik üniversite mücadelesine çağırıyor. '92-93 öğretim yılı TÖDEF'in düzenlediği demokratik üniversite şehidi Seher Şahin'i Anma Haftası'yla başladı.

Yazısı sayfa 8'de

ABD "barışı" yüzünü gösteriyor: Halklar birbiriyle çatışıyor

Emperyalistler barış adına, özgürlük adına dünyayı yağmaladılar. Emperyalizm barışı tehdit ediyor diye yıllarca komünizm ve kurtuluş hareketlerine saldırdı. Ne var ki, sosyalist ülkeler parçalandıktan sonra ABD barışının ve emperyalistlerin, yeni dünya düzeninin de ne olduğu ortaya çıktı. Halklar sosyalizmi arıyor. Şimdi ABD'nin yeni düzen getireceği dediği her yerde halklar birbirini boğazlıyor. Kanlı çatışmalar dinmiyor. Emperyalizm insanlığa barış değil, daha fazla savaş getiriyor.

1 Eylül Dünya Barış Günü olarak biliniyor ama; gerçek barış, halkları yoksulluğa, gericiliğe, bağımlılığa mahkum eden sömürücülerin iktidarlara son vermek için savaşlarının mücadelesinde yazılıyor.

Yazısı sayfa 20'de

İktidarın politikası işbirlikçi, tekelci burjuvazinin istekleriyle tam bir uygunluk içindedir. Geçmişte olduğu gibi, bugün de kârın önündeki engel olarak çalışan işçiler görülüyor ve "Daha fazla işçi atıp, daha az işçiyle, daha çok işi nasıl yapabiliriz?"in yöntemleri tartışılıp, buna uygun politikalar oluşturuluyor. Sistemin yaşayabilmesi için sindirmesi ve ezmesi gerekiyor. İktidar için işsizlik bu "koz"lardan biridir. İktidarın bu kozu oynamasına izin vermemek ise emekçilerin elindedir.

Yazısı sayfa 6'da

İşsizlik çığ gibi büyüyor İşsizliğin nedeni düzenin kendisidir

